

Den Europæiske Unions Tidende

L 261

47. årgang

Dansk udgave

Retsforskrifter

6. august 2004

Indhold

I *Retsakter, hvis offentliggørelse er obligatorisk*

- ★ Rådets forordning (EF) nr. 1385/2004 af 29. april 2004 om forvaltning af ordningen med dobbeltkontrol uden kvantitative lofter i forbindelse med udførsel af visse stålprodukter fra Kasakhstan til Det Europæiske Fællesskab ⁽¹⁾ 1
- ★ Rådets direktiv 2004/80/EF af 29. april 2004 om erstatning til ofre for forbrydelser 15
- ★ Rådets direktiv 2003/81/EF af 29. april 2004 om udstedelse af opholdstilladelser til tredjelandsstatsborgere, der har været ofre for menneskehandel, eller som er indrejst som led i ulovlig indvandring, og som samarbejder med de kompetente myndigheder 19
- ★ Rådets direktiv 2004/82/EF af 29. april 2004 om transportvirksomheders forpligtelse til at fremsende oplysninger om passagerer 24

II *Retsakter, hvis offentliggørelse ikke er obligatorisk*

Rådet

2004/573/EF:

- ★ Rådets beslutning af 29. april 2004 om tilrettelæggelse af samlet udsendelse med fly fra to eller flere medlemsstaters område af tredjelandsstatsborgere, der er omfattet af individuelle afgørelser om udsendelse 28

2004/574/EF:

- ★ Rådets beslutning af 29. april 2004 om ændring af Den Fælles Håndbog 36

Pris: 26 EUR

⁽¹⁾ EØS-relevant tekst

(Fortsættes på omslagets anden side)

DA

De akter, hvis titel er trykt med magre typer, er løbende retsakter inden for landbrugspolitikken og har normalt en begrænset gyldighedsperiode.

Titlen på alle øvrige akter er trykt med fede typer efter en asterisk.

2004/575/EF:

- ★ Rådets afgørelse af 29. april 2004 om indgåelse af protokollen til Barcelona-konventionen om beskyttelse af Middelhavet mod forurening, om samarbejde om forebyggelse af forurening fra skibe og bekæmpelse af forurening af Middelhavet i tilfælde af kritiske situationer 40

Protokollen om samarbejde om forebyggelse af forurening fra skibe og bekæmpelse af forurening af Middelhavet i tilfælde af kritiske situationer 41

2004/576/EF:

- ★ Rådets afgørelse af 29. april 2004 om indgåelse af aftalen om videnskabeligt og teknisk samarbejde mellem Det Europæiske Fællesskab og Staten Israel 47

2004/577/EF:

- ★ Rådets afgørelse af 29. april 2004 om en aftale i form af brevveksling mellem Det Europæiske Fællesskab og Republikken Kasakhstans regering om en ordning med dobbeltkontrol uden kvantitative lofter i forbindelse med udførsel af visse stålprodukter fra Republikken Kasakhstan til Det Europæiske Fællesskab 48

Aftale i form af brevveksling mellem Det Europæiske Fællesskab og Republikken Kasakhstans regering om en ordning med dobbeltkontrol uden kvantitative lofter i forbindelse med udførsel af visse stålprodukter fra Republikken Kasakhstan til Det Europæiske Fællesskab 49

2004/578/EF:

- ★ Rådets afgørelse af 29. april 2004 om indgåelse af rammeaftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Den Europæiske Rumorganisation 63

Rammeaftale mellem Det Europæiske Fællesskab og Den Europæiske Rumorganisation 64

2004/579/EF:

- ★ Rådets afgørelse af 29. april 2004 om indgåelse på Det Europæiske Fællesskabs vegne af De Forenede Nationers konvention om bekæmpelse af grænseoverskridende organiseret kriminalitet 69

2004/580/EF:

- ★ Rådets afgørelse af 29. april 2004 om makrofinansiel bistand til Albanien og om ophævelse af afgørelse 1999/282/EF 116

2004/581/EF:

- ★ Rådets beslutning af 29. april 2004 om fastsættelse af mindstekrav i forbindelse med skiltning ved grænseovergangssteder 119

Konference mellem regeringsrepræsentanter fra medlemsstaterne

2004/582/EF:

- ★ Afgørelse truffet af repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer, forsamlet i Rådet, den 28. april 2004 om privilegier og immuniteter for Athena 125

I

(Retsakter, hvis offentliggørelse er obligatorisk)

RÅDETS FORORDNING (EF) Nr. 1385/2004**af 29. april 2004****om forvaltning af ordningen med dobbeltkontrol uden kvantitative lofter i forbindelse med udførsel af visse stålprodukter fra Kasakhstan til Det Europæiske Fællesskab****(EØS-relevant tekst)**

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 133,

under henvisning til forslag fra Kommissionen, og

ud fra følgende betragtninger:

- (4) De nødvendige foranstaltninger til gennemførelse af denne forordning bør vedtages i henhold til Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen ⁽²⁾ —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

- (1) Partnerskabs- og samarbejdsaftalen om oprettelse af et partnerskab mellem De Europæiske Fællesskaber og deres medlemsstater på den ene side og Republikken Kasakhstan på den anden side ⁽¹⁾ trådte i kraft den 1. juli 1999.
- (2) Det Europæiske Fællesskab og Republikken Kasakhstans regering vedtog at indføre en ordning med dobbeltkontrol af visse stålprodukter for perioden 1. januar 2000 til 31. december 2001. Denne aftale i form af brevveksling blev godkendt på Det Europæiske Fællesskabs vegne ved afgørelse 1999/865/EF ⁽²⁾. Ved forordning (EF) nr. 2743/1999 ⁽³⁾ fastsattes de dertil svarende gennemførelsesbestemmelser for Fællesskabet.
- (3) Situationen vedrørende importen til Fællesskabet af visse stålprodukter fra Republikken Kasakhstan har været genstand for en indgående undersøgelse, og på grundlag af de foreliggende oplysninger har parterne indgået en aftale i form af brevveksling ⁽⁴⁾, hvorved der indføres en ordning med dobbeltkontrol uden kvantitative lofter, der gælder for perioden fra denne forordnings ikrafttrædelsesdato til den 31. december 2004, medmindre parterne inden da efter fælles overenskomst ophæver ordningen.

Artikel 1

1. I perioden fra denne forordnings ikrafttrædelsesdato til den 31. december 2004 er import til Fællesskabet af visse stålprodukter, som har oprindelse i Republikken Kasakhstan og er opført i tillæg I, i henhold til nævnte aftale i form af brevveksling betinget af, at der forelægges et tilsynsdokument svarende til den model, der er vist i tillæg II og udstedt af myndighederne i Fællesskabet.

2. I perioden fra denne forordnings ikrafttrædelsesdato til den 31. december 2004 er import til Fællesskabet af de stålprodukter, der er opført i tillæg I, og som har oprindelse i Republikken Kasakhstan, tillige betinget af, at de kompetente kasakhiske myndigheder har udstedt et eksportdokument. Eksportdokumentet skal være i overensstemmelse med den model, der er vist i tillæg III. Det gælder for udførsel til hele Fællesskabets toldområde. Importøren forelægger originaleksemplaret af eksportdokumentet senest den 31. marts i det år, der følger efter det år, i hvilket de i dokumentet omhandlede varer afsendes.

3. Varerne anses for at være afsendt på det tidspunkt, hvor de indlades til udførsel i det pågældende transportmiddel.

⁽¹⁾ EFT L 196 af 28.7.1999, s. 3.

⁽²⁾ EFT L 342 af 31.12.1999, s. 37.

⁽³⁾ EFT L 342 af 31.12.1999, s. 1.

⁽⁴⁾ Se side 49 i denne EUT.

⁽⁵⁾ EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23.

4. Tarifieringen af de produkter, der er omfattet af denne forordning, er baseret på Fællesskabets told- og statistiknomenklatur (i det følgende benævnt den »kombinerede nomenklatur« eller »KN«). Oprindelsen af de produkter, der er omfattet af denne forordning, fastlægges i overensstemmelse med de regler, som er gældende i Fællesskabet.

5. Fællesskabets kompetente myndigheder forpligter sig til at underrette Republikken Kasakhstan om enhver ændring i den kombinerede nomenklatur (KN), for så vidt angår produkter, som er omfattet af denne aftale, inden datoen for sådanne ændrings ikrafttræden i Fællesskabet.

6. Varer, der er afsendt inden denne forordnings ikrafttræden, er ikke omfattet af anvendelsesområdet for denne forordning.

Artikel 2

1. Det i artikel 1 omhandlede tilsynsdokument udstedes automatisk og uden omkostninger af den kompetente myndighed i medlemsstaten for de ønskede mængder inden for en frist på højst fem arbejdsdage efter forelæggelsen af en ansøgning fra en fællesskabsimportør, uanset hvor i Fællesskabet denne er etableret. Denne ansøgning anses for at være modtaget af den kompetente nationale myndighed senest tre arbejdsdage efter indgivelsen, medmindre andet bevises.

2. Et tilsynsdokument udstedt af en af de kompetente nationale myndigheder, der er opført i tillæg IV, er gyldigt i hele Fællesskabet.

3. Importørens ansøgning om et tilsynsdokument skal omfatte følgende oplysninger:

- a) ansøgerens fulde navn og adresse (herunder telefon- og telefaxnummer, og eventuelt identifikationsnummer, som anvendes af de kompetente nationale myndigheder) samt momsregistreringsnummer, hvis den pågældende er momspligtig
- b) eventuelt fulde navn og adresse på ansøgerens klarer eller repræsentant (samt telefon- og telefaxnummer)
- c) eksportørens fulde navn og adresse
- d) nøjagtig varebeskrivelse af varerne, herunder:
 - handelsbetegnelse
 - KN-kode
 - oprindelsesland
 - afsendelsesland
- e) nettovægt i kg og mængde i den foreskrevne enhed, hvis der er tale om andet end nettovægt, efter position i den kombinerede nomenklatur
- f) varernes værdi i EUR cif Fællesskabets grænse pr. KN-kode

g) angivelse af, om de pågældende produkter er af sekundærkvalitet ⁽¹⁾

h) forventet periode og sted for toldklareringen

i) om ansøgningen er en gentagelse af en tidligere ansøgning vedrørende samme kontrakt

j) følgende erklæring, dateret og underskrevet af ansøgeren (ansøgerens efternavn anføres med blokbogstaver):

»Undertegnede bekræfter hermed, at de i denne ansøgning afgivne oplysninger er rigtige og afgivet i god tro, og at jeg er etableret i Fællesskabet.«

Importøren forelægger også en genpart af salgs- eller købskontrakten, proformafakturaen og/eller produktionscertifikatet udstedt af det stålværk, der har fremstillet varen, hvis den ikke er købt direkte i produktionslandet.

4. Tilsynsdokumenter kan kun anvendes så længe importliberaliseringsordningerne er i kraft med hensyn til de pågældende transaktioner. Uden at dette er til hinder for, at der kan ske ændringer i de gældende importforordninger eller afgørelser og beslutninger truffet inden for rammerne af en aftale eller forvaltningen af et kontingent:

— fastsættes tilsynsdokumentets gyldighed hermed til fire måneder

— kan ubenyttede eller delvis benyttede tilsynsdokumenters gyldighed forlænges med en tilsvarende periode.

5. Importøren tilbagesender tilsynsdokumenter til den udstedende myndighed, når gyldighedsperioden udløber.

Artikel 3

1. Konstateres det, at enhedsprisen ved den pågældende transaktion overstiger den pris, der er angivet i importdokumentet, men med mindre end 5 %, eller at den samlede værdi eller mængde af de produkter, der frembydes til import, overstiger den i importdokumentet angivne værdi eller mængde, men med mindre end 5 %, er dette dog ikke til hinder for, at de pågældende produkter overgår til fri omsætning.

2. Ansøgningerne om importdokumenter og selve dokumenterne er fortrolige. De er forbeholdt de kompetente myndigheder og ansøgeren.

⁽¹⁾ Efter kriterierne i meddelelse fra Kommissionen vedrørende de kriterier for identifikation af stålvarer af sekundærkvalitet fra tredjelande, som anvendes af medlemsstaternes toldmyndigheder (EFT C 180 af 11.7.1991, s. 4).

Artikel 4

1. Inden for de første ti dage i hver måned underretter medlemsstaterne Kommissionen om:

- a) nærmere enkeltheder om de mængder og værdier (i EUR), for hvilke der er udstedt importdokumenter i den foregående måned
- b) nærmere enkeltheder om importen i den måned, der går forud for den i litra a) omhandlede måned.

Oplysningerne fra medlemsstaterne opdeles på vare, KN-kode og land.

2. Medlemsstaterne giver meddelelse om uregelmæssigheder eller tilfælde af svig, som de måtte opdage, og i påkommende tilfælde om grunden til, at de måtte afvise at udstede et importdokument.

Artikel 5

Alle meddelelser i den forbindelse indgives til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber og formidles elektronisk via det integrerede net, der er etableret til dette formål, medmindre det af tvingende tekniske årsager midlertidigt er nødvendigt at benytte andre kommunikationsmidler.

*Artikel 6***Udvalg**

1. Kommissionen bistås af et udvalg, der består af repræsentanter for medlemsstaterne, og som har en repræsentant for Kommissionen som formand.

2. Når der henvises til dette stykke, finder artikel 4 og 7 i Rådets afgørelse 1999/468/EF anvendelse.

Perioden i artikel 4, stk. 3, i afgørelse 1999/468/EF fastsættes til tre måneder.

3. Udvalget vedtager selv sin forretningsorden.

*Artikel 7***Afsluttende bestemmelser**

Ændringer af tillæggene, som er nødvendige af hensyn til ændringer af bilag eller tillæg til aftalen i form af brevveksling mellem Det Europæiske Fællesskab og Republikken Kasakhstan eller ændringer af fællesskabsreglerne vedrørende statistik, toldordninger, fælles importordninger eller importtilsyn, vedtages efter proceduren i artikel 6, stk. 2.

Denne forordning træder i kraft på femtendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Luxembourg, den 29. april 2004.

På Rådets vegne

M. McDOWELL

Formand

*Tillæg I***Liste over produkter, der er undergivet dobbeltkontrol uden kvantitative lofter**

KASAKHSTAN

ex 7211 23 30 (Taric-kode 7211 23 30 99)
ex 7211 23 80 (Taric-kode 7211 23 80 99)
ex 7211 29 00 (Taric-kode 7211 29 00 91)
ex 7211 29 00 (Taric-kode 7211 29 00 99)
ex 7211 90 00 (Taric-kode 7211 90 00 90)
ex 7211 23 20 (Taric-kode 7211 23 20 90)
ex 7225 19 10 (Taric-kode 7225 19 10 00)
ex 7225 19 90 (Taric-kode 7225 19 90 00)
ex 7226 19 10 (Taric-kode 7226 19 10 00)
ex 7226 19 80 (Taric-kode 7226 19 80 10)
ex 7226 19 80 (Taric-kode 7226 19 80 90)
ex 7226 11 00 (Taric-kode 7226 11 00 90)

Tillæg II

EUROPEAN COMMUNITY SURVEILLANCE DOCUMENT

1	1. Consignee (name, full address, country, VAT number)	2. Issue number	
Holder's copy		3. Proposed place and date of import	
		4. Authority responsible for issue (name, address and telephone No)	
	1	5. Declarant/representative as applicable (name and full address)	6. Country of origin (and nomenclature code)
7. Country of consignment (and nomenclature code)			
		8. Last day of validity	
9. Description of goods		10. CN code and category	
		11. Quantity in kilograms (net mass) or in additional units	
		12. Value in euro, cif at Community frontier	
13. Additional remarks			
14. Competent authority's endorsement Date : Signature: Stamp:			

15. ATTRIBUTIONS

Indicate the quantity available in part 1 of column 17 and the quantity attributed in part 2 thereof

16. Net quantity (net mass or other unit of measure stating the unit)		19. Customs document (form and number) or extract No and date of attribution	20. Name, Member State, stamp and signature of the attributing authority
17. In figures	18. In words for the quantity attributed		
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			

Extension pages to be attached hereto

EUROPEAN COMMUNITY SURVEILLANCE DOCUMENT

2	1. Consignee (name, full address, country, VAT number)	2. Issue number	
Copy for the issuing authority		3. Proposed place and date of import	
		4. Authority responsible for issue (name, address and telephone No)	
		5. Declarant/representative as applicable (name and full address)	
		6. Country of origin (and nomenclature code)	
2		7. Country of consignment (and nomenclature code)	
		8. Last day of validity	
9. Description of goods		10. CN code and category	
		11. Quantity in kilograms (net mass) or in additional units	
		12. Value in euro, cif at Community frontier	
13. Additional remarks			
14. Competent authority's endorsement Date : Signature: Stamp:			

15. ATTRIBUTIONS Indicate the quantity available in part 1 of column 17 and the quantity attributed in part 2 thereof			
16. Net quantity (net mass or other unit of measure stating the unit)		19. Customs document (form and number) or extract No and date of attribution	20. Name, Member State, stamp and signature of the attributing authority
17. In figures	18. In words for the quantity attributed		
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			

Extension pages to be attached hereto

DET EUROPÆISKE FÆLLESSKAB/TILSYNSDOKUMENT

1. Modtager (navn, fuldstændig adresse, land, momsnummer)
2. Udstedelsesnummer
3. Sted og dato for indførsel
4. Kompetent udstedende myndighed (navn, adresse og telefonnummer)
5. Klarerer/repræsentant (hvis relevant) (navn, fuldstændig adresse)
6. Oprindelsesland (og nomenklaturnummer)
7. Afsendelsesland (og nomenklaturnummer)
8. Sidste gyldighedsdato
9. Varebeskrivelse
10. Varekode (KN) og kategori
11. Mængde udtrykt i kg (nettovægt) eller i supplerende enhed
12. Cif-værdien i EUR ved EF's grænse
13. Supplerende bemærkninger
14. Den kompetente myndigheds påtegning

Dato:

Underskrift:

Stempel

15. AFSKRIVNINGER

Den disponible mængde anføres i rubrik 1 i kolonne 17 og den afskrevne mængde i rubrik 2

16. Nettomængde (nettomasse eller anden måleenhed med angivelse af enhed)

17. I tal

18. Den afskrevne mængde i bogstaver

19. Tolddokument (art og nr.) eller »Partiallicens-nr.« og afskrivningsdato

20. Den afskrivende myndigheds navn, medlemsstat, stempel og underskrift

Eventuelt forlængelsesblad fastgøres her.

Tillæg III

1. Exporter (name, full address, country)	ORIGINAL		2. No	
	3. Year		4. Product group	
5. Consignee (name, full address, country)	EXPORT DOCUMENT (steel products)			
8. Place and date of shipment – means of transport	9. Supplementary details			
10. Description of goods - manufacturer		11. CN code	12. Quantity ⁽¹⁾	13. Fob value ⁽²⁾
14. CERTIFICATION BY THE COMPETENT AUTHORITY				
15 Competent authority (name, full address, country)		At on (Signature) (Stamp)		

⁽¹⁾ Show net weight (kg) and also quantity in the unit prescribed where other than net weight.

⁽²⁾ In the currency of the sale contract.

1. Exporter (name, full address, country)	COPY		2 No	
	3. Year		4 Product group	
	EXPORT DOCUMENT (steel products)			
5. Consignee (name, full address, country)				
6. Country of origin		7. Country of destination		
8. Place and date of shipment – means of transport	9. Supplementary details			
10. Description of goods - manufacturer		11. CN code	12. Quantity ⁽¹⁾	13. Fob value ⁽²⁾
14. CERTIFICATION BY THE COMPETENT AUTHORITY				
15. Competent authority (name, full address, country)		At on (Signature) (Stamp)		

⁽¹⁾ Show net weight (kg) and also quantity in the unit prescribed where other than net weight.

⁽²⁾ In the currency of the sale contract.

EKSPORTDOKUMENT**(stålprodukter)**

1. Eksportør (navn, fuldstændig adresse, land)
2. Nr.
3. År
4. Varekategori
5. Modtager (navn, fuldstændig adresse, land)
6. Oprindelsesland
7. Bestemmelsesland
8. Sted og dato for afskibningen - Transportmiddel
9. Supplerende enkeltheder
10. Varebeskrivelse — Fabrikant
11. KN-kode
12. Mængde ⁽¹⁾
13. FOB-værdi ⁽²⁾
14. DEN KOMPETENTE MYNDIGHEDS ATTESTERING
15. Kompetent myndighed (navn, fuldstændig adresse, land)
Udfærdiget i den
(Underskrift) (Stempel)

⁽¹⁾ Angiv nettovægt (kg) og tillige mængde i den relevante enhed, når der ikke er tale om nettovægt.
⁽²⁾ I den valuta, der er angivet i salgskontrakten.

Tillæg IV

LISTA DE LAS AUTORIDADES NACIONALES COMPETENTES
SEZNAM PŘÍSLUŠNÝCH VNITROSTÁTNÍCH ORGÁNŮ
LISTE OVER KOMPETENTE NATIONALE MYNDIGHEDER
LISTE DER ZUSTÄNDIGEN BEHÖRDEN DER MITGLIEDSTAATEN
PÄDEVATE RIIKLIKE ASUTUSTE NIMEKIRI
ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ ΤΩΝ ΑΡΧΩΝ ΕΚΔΟΣΗΣ ΑΔΕΙΩΝ ΤΩΝ ΚΡΑΤΩΝ ΜΕΛΩΝ
LIST OF THE COMPETENT NATIONAL AUTHORITIES
LISTE DES AUTORITÉS NATIONALES COMPÉTENTES
ELENCO DELLE COMPETENTI AUTORITÀ NAZIONALI
VALSTU KOMPETENTO IESTĀŽU SARAKSTS
ATSAKINGŲ NACIONALINIŲ INSTITUCIJŲ SĄRAŠAS
AZ ILLETÉKES NEMZETI HATÓSÁGOK LISTÁJA
LISTA TA' L-AWTORITAJIET KOMPETENTI NAZZJONALI
LIJST VAN BEVOEGDE NATIONALE INSTANTIES
LISTA WŁAŚCIWYCH ORGANÓW KRAJOWYCH
LISTA DAS AUTORIDADES NACIONAIS COMPETENTES
ZOZNAM PŘÍSLUŠNÝCH ŠTÁTNYCH ORGÁNOV
SEZNAM PRISTOJNIH NACIONALNIH ORGANOV
LUETTELO TOIMIVALTAISISTA KANSALLISISTA VIRANOMAISISTA
FÖRTECKNING ÖVER BEHÖRIGA NATIONELLA MYNDIGHETER

BELGIQUE/BELGIË

Service public fédéral »Économie, PME, classes moyennes et énergie«
Administration du potentiel économique
Politiques d'accès aux marchés, service »Licences«
Rue Général Leman, 60
B-1040 Bruxelles
Télécopieur (32-2) 230 83 22

DEUTSCHLAND

Bundesamt für Wirtschaft und Ausfuhrkontrolle
(BAFA)
Frankfurter Straße 29-35
D-65760 Eschborn 1
Fax: (+49-61) 969 42 26

Federale Overheidsdienst Economie, KMO, Middenstand & Energie
Bestuur Economisch Potentieel
Markttoegangsbeleid, dienst Vergunningen
Generaal Lemanstraat 60
B-1040 Brussel
Fax (32-2) 230 83 22

EESTI

Majandus- ja Kommunikatsiooniministeerium
Harju 11
EE-15072 Tallinn
Faks: +372-6313660

ČESKÁ REPUBLIKA

Ministerstvo průmyslu a obchodu
Licenční správa
Na Františku 32
110 15 Praha 1
Fax: (420-2) 24 21 21 33

ΕΛΛΑΔΑ

Υπουργείο Οικονομίας και Οικονομικών
Διεύθυνση Διεθνών Οικονομικών Ροών
Κορνάρου 1
EL-105 63 Αθήνα
Φαξ: (30-210) 328 60 94

DANMARK

Erhvervs- og Boligstyrelsen
Økonomi- og Erhvervsministeriet
Vejlsovej 29
DK-8600 Silkeborg
Fax: (45) 35 46 64 01

ESPAÑA

Ministerio de Economía
Secretaría General de Comercio Exterior
Subdirección General de Productos Industriales
Paseo de la Castellana, 162
E-28046 Madrid
Fax (34) 913 49 38 31

FRANCE

Bureau »Textile importations«
Direction générale de l'industrie, des technologies de l'information et des postes (DIGITIP)
12, rue Villiot
F-75572 Paris Cedex 12
Télécopieur (33-1) 53 44 91 81

IRELAND

Department of Enterprise, Trade and Employment
Import/Export Licensing, Block C
Earlsfort Centre
Hatch Street
Dublin 2
Ireland
Fax (353-1) 631 25 62

ITALIA

Ministero delle Attività produttive
Direzione generale per la politica commerciale e per la gestione del regime degli scambi
Viale America 341
I-00144 Roma
Fax: +39-06-59 93 22 35/59 93 26 36

ΚΥΠΡΟΣ

Υπουργείο Εμπορίου, Βιομηχανίας και Τουρισμού
Υπηρεσία Εμπορίου
Μονάδα Έκδοσης Αδειών Εισαγωγής/Εξαγωγής
Οδός Ανδρέα Αραούζου Αρ. 6
CY-1421 Λευκωσία
Φαξ: (357-22) 37 51 20

LATVIJA

Latvijas Republikas Ekonomikas ministrija
Brīvības iela 55
LV-1519 Rīga
Fakss: +371-728 08 82

LIETUVA

Lietuvos Respublikos ūkio ministerija
Gedimino pr. 38/2
LT-01104 Vilnius
Faks. +370-52623974

LUXEMBOURG

Ministère des affaires étrangères
Office des licences
BP 113
L-2011 Luxembourg
Télécopieur (352) 46 61 38

MAGYARORSZÁG

Magyar Kereskedelmi Engedélyezési Hivatal
Margit krt. 85.
H-1024 Budapest
Fax: +36-1-3367302

MALTA

Diviżjoni għall-Kummerċ
Servizzi Kummerċjali
Lascaris
MT-Valletta CMR02
Fax: +356-25 69 02 99

NEDERLAND

Belastingdienst/Douane centrale dienst voor in- en uitvoer
Postbus 30003, Engelse Kamp 2
9700 RD Groningen
Nederland
Fax (31-50) 523 23 41

ÖSTERREICH

Bundesministerium für Wirtschaft und Arbeit
Außenwirtschaftsadministration
Abteilung C2/2
Stubenring 1
A-1011 Wien
Fax: (+43-1) 711 00/83 86

POLSKA

Ministerstwo Gospodarki, Pracy i Polityki
Społecznej
Plac Trzech Krzyży 3/5
PL-00-507 Warszawa
Fax: +48-22-693 40 21/693 40 22

PORTUGAL

Ministério das Finanças
Direcção-Geral das Alfândegas e dos Impostos
Especiais sobre o Consumo
Rua Terreiro do Trigo
Edifício da Alfândega de Lisboa
P-1140-060 Lisboa
Fax: (351-21) 881 42 61

SLOVENIJA

Ministrstvo za gospodarstvo
Področje ekonomskih odnosov s tujino
Kotnikova 5
SI-1000 Ljubljana
Faks +386-1-478 36 11

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

Ministerstvo hospodárstva SR
Odbor licencií
Mierová 19
827 15 Bratislava
Fax: (421-2) 43 42 39 19

SUOMI

Tullihallitus
PL 512
FI-00101 Helsinki
Faksi (358-20) 492 28 52

SVERIGE

Kommerskollegium
Box 6803
S-113 86 Stockholm
Fax: (46-8) 30 67 59

UNITED KINGDOM

Department of Trade and Industry
Import Licensing Branch
Queensway House - West Precinct
Billingham TS23 2N
United Kingdom
Fax (44-164) 236 42 69

RÅDETS DIREKTIV 2004/80/EF
af 29. april 2004
om erstatning til ofre for forbrydelser

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 308,

under henvisning til forslag fra Kommissionen ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet ⁽²⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Et af Det Europæiske Fællesskabs mål er at fjerne hindringerne for den frie bevægelighed for personer og tjenesteydelser mellem medlemsstaterne.
- (2) Domstolen slog i Cowan-sagen ⁽⁴⁾ fast, at når fællesskabsretten tillægger fysiske personer ret til at rejse ind i en anden medlemsstat, må beskyttelsen af vedkommendes integritet i den pågældende medlemsstat på lige fod med landets egne statsborgere og personer, som er bosat på dens område, anses for en uadskillelig bestanddel af den pågældendes ret til at bevæge sig frit. Foranstaltninger, der skal lette erstatning til ofre for forbrydelser, bør være et led i virkeliggørelsen af dette mål.
- (3) På mødet i Tammerfors den 15. og 16. oktober 1999 opfordrede Det Europæiske Råd til, at der blev udarbejdet minimumsstandarder for beskyttelse af ofre for kriminalitet, navnlig for ofrenes adgang til domstolene og tilsvarende organer og deres ret til skadeserstatning, herunder dækning af sagsomkostninger.
- (4) Det Europæiske Råd opfordrede på mødet i Bruxelles den 25. og 26. marts 2004 i erklæringen om bekæmpelse af terrorisme til, at nærværende direktiv blev vedtaget inden den 1. maj 2004.
- (5) Rådet vedtog den 15. marts 2001 rammeafgørelse 2001/220/RIA om ofres stilling i forbindelse med straffesager ⁽⁵⁾. Afgørelsen, som er baseret på afsnit VI i traktaten om Den Europæiske Union, giver ofre for forbrydelser mulighed for at kræve erstatning fra gerningsmanden som led i en straffesag.
- (6) Ofre for forbrydelser i Den Europæiske Union bør have ret til en rimelig og passende erstatning for de skader, de

har lidt, uanset hvor i Det Europæiske Fællesskab forbrydelsen er begået.

- (7) For at lette adgangen til erstatning til ofre for forbrydelser i grænseoverskridende situationer indfører dette direktiv en samarbejdsordning, der bygger på de enkelte medlemsstaters ordninger for erstatning til ofre for forsætlige voldsforbrydelser begået på deres eget område. Der bør derfor forefindes en erstatningsordning i alle medlemsstater.
- (8) De fleste medlemsstater har allerede etableret sådanne erstatningsordninger, en del af dem for at opfylde deres forpligtelser i henhold til den europæiske konvention af 24. november 1983 om erstatning til ofre for voldsforbrydelser.
- (9) Foranstaltningerne i dette direktiv er nødvendige for at virkeliggøre et af Fællesskabets mål; traktaten indeholder ikke anden hjemmel til vedtagelse end artikel 308, og denne artikel bør derfor anvendes.
- (10) Ofre for forbrydelser vil ofte ikke kunne opnå erstatning fra gerningsmanden, fordi denne ikke har de nødvendige midler til at honorere et domspålæg om erstatning, eller fordi denne er ukendt eller ikke kan retsforfølges.
- (11) Der bør indføres en ordning for samarbejde mellem medlemsstaternes myndigheder for at lette adgangen til erstatning i situationer, hvor forbrydelsen er begået i en anden medlemsstat end ofrets bopælsstat.
- (12) Denne samarbejdsordning skal sikre, at ofre for forbrydelser altid kan henvende sig til en myndighed i deres bopælsstat, og skal mindske de praktiske og sproglige problemer, der opstår i grænseoverskridende situationer.
- (13) I ordningen bør indgå de bestemmelser, som er nødvendige, for at ofre for forbrydelser kan finde frem til de oplysninger, de har brug for for at indgive ansøgning, og for at samarbejdet mellem de implicerede myndigheder kan blive effektivt.
- (14) Dette direktiv respekterer de grundlæggende rettigheder og overholder de principper, der navnlig af Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder er anerkendt som generelle principper for fællesskabsretten.

⁽¹⁾ EUT C 45 E af 25.2.2003, s. 69.

⁽²⁾ Udtalelse afgivet den 23.10.2003 (endnu ikke offentliggjort i EUT).

⁽³⁾ EUT C 95 af 24.4.2003, s. 40.

⁽⁴⁾ Sag 186/87, Sml. 1989, s. 195.

⁽⁵⁾ EFT L 82 af 22.3.2001, s. 1.

- (15) Målene for dette direktiv, nemlig at lette adgangen til erstatning for ofre for forbrydelser i grænseoverskridende situationer, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne på grund af det grænseoverskridende element og kan derfor på grund af handlingens omfang eller virkninger bedre gennemføres på fællesskabsplan; Fællesskabet kan derfor træffe foranstaltninger i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet, jf. traktatens artikel 5. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.
- (16) De nødvendige foranstaltninger til gennemførelse af dette direktiv bør vedtages i overensstemmelse med Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen ⁽¹⁾ —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

KAPITEL I

ADGANG TIL ERSTATNING I GRÆNSEOVERSKRIDENDE SITUATIONER

Artikel 1

Ret til at indgive ansøgning i bopælsstaten

Medlemsstaterne sikrer, at en person, der ansøger om erstatning, i de tilfælde, hvor en forsætlig voldsforbrydelse er begået på en anden medlemsstats område end den, hvor den pågældende har sit sædvanlige opholdssted, har ret til at indgive sin ansøgning til en myndighed eller anden instans i denne sidste medlemsstat.

Artikel 2

Ansvar for udbetaling af erstatning

Erstatningen udbetales af den kompetente myndighed i den medlemsstat, på hvis område forbrydelsen er begået.

Artikel 3

Ansvarlige myndigheder og administrative procedurer

1. Medlemsstaterne opretter eller udpeger en eller flere myndigheder eller andre instanser, i det følgende benævnt »den bistandsydende myndighed«, der er ansvarlig for anvendelsen af artikel 1.
2. Medlemsstaterne opretter eller udpeger en eller flere myndigheder eller andre instanser, i det følgende benævnt »den besluttende myndighed«, der er ansvarlig for at træffe afgørelse om ansøgninger om erstatning.

⁽¹⁾ EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23.

3. Medlemsstaterne tilstræber at begrænse de administrative formaliteter, der kræves opfyldt af en ansøger, til et minimum.

Artikel 4

Oplysninger til potentielle ansøgere

Medlemsstaterne sikrer, at potentielle ansøgere har adgang til væsentlige oplysninger om mulighederne for at ansøge om erstatning på den måde, medlemsstaterne finder hensigtsmæssig.

Artikel 5

Bistand til ansøgeren

1. Den bistandsydende myndighed giver ansøgeren de oplysninger, der er omhandlet i artikel 4, og udleverer de nødvendige ansøgningsformularer på grundlag af den håndbog, der udarbejdes i medfør af artikel 13, stk. 2.
2. Den bistandsydende myndighed giver efter anmodning fra ansøgeren denne generel vejledning og information om, hvordan ansøgningen om erstatning skal udfærdiges, og hvilke bilag der eventuelt skal vedlægges.
3. Den bistandsydende myndighed foretager ingen vurdering af ansøgningen.

Artikel 6

Fremsendelse af ansøgninger

1. Den bistandsydende myndighed fremsender så hurtigt som muligt ansøgningen og eventuelle vedlagte bilag til den besluttende myndighed.
2. Den bistandsydende myndighed fremsender ansøgningen under anvendelse af den i artikel 14 omhandlede standardformular.
3. Det sprog, hvorpå ansøgningen og eventuelle vedlagte bilag skal fremsendes, bestemmes efter artikel 11, stk. 1.

Artikel 7

Modtagelse af ansøgninger

Når den besluttende myndighed har modtaget en ansøgning, der er fremsendt efter artikel 6, sender den så hurtigt som muligt den bistandsydende myndighed og ansøgeren:

- a) navnet på den kontaktperson eller den afdeling, der er ansvarlig for at behandle sagen
- b) en kvittering for modtagelse af ansøgningen
- c) om muligt en foreløbig angivelse af, hvornår der vil blive truffet afgørelse om ansøgningen.

Artikel 8

Anmodning om supplerende oplysninger

Den bistandsydende myndighed giver om nødvendigt ansøgeren generel vejledning med hensyn til at efterkomme en anmodning om supplerende oplysninger fra den besluttende myndighed.

Den sender efter anmodning fra ansøgeren efterfølgende så hurtigt som muligt disse oplysninger direkte til den besluttende myndighed, eventuelt med en liste over vedlagte bilag.

Artikel 9

Høring af ansøgeren

1. Hvis den besluttende myndighed i overensstemmelse med den lovgivning, som denne er underlagt, beslutter at høre ansøgeren eller en anden person som f.eks. et vidne eller en sagkyndig, kan den kontakte den bistandsydende myndighed med henblik på at få foranstaltet:

- a) at den pågældende høres direkte af den besluttende myndighed i overensstemmelse med den lovgivning, som denne er underlagt, via navnlig telefon- eller videokonference, eller
- b) at den pågældende høres af den bistandsydende myndighed i overensstemmelse med den lovgivning, som denne er underlagt, hvorefter denne myndighed sender et referat af høringen til den besluttende myndighed.

2. Den direkte høring i medfør af stk. 1, litra a), må kun finde sted i samarbejde med den bistandsydende myndighed og kun på frivilligt grundlag, idet den besluttende myndighed ikke har mulighed for at anvende tvangsmidler.

Artikel 10

Meddelelse af afgørelsen

Den besluttende myndighed sender i overensstemmelse med den lovgivning, som denne er underlagt, under anvendelse af den i artikel 14 omhandlede standardformular afgørelsen om ansøgningen om erstatning til ansøgeren og den bistandsydende myndighed så hurtigt som muligt efter, at afgørelsen er truffet.

Artikel 11

Andre bestemmelser

1. De oplysninger, som myndighederne sender til hinanden i medfør af artikel 6-10, affattes:

- a) på de officielle sprog eller et af de sprog, der anvendes i den medlemsstat, som den myndighed, oplysningerne sendes til, repræsenterer, når dette sprog samtidig er et af fællesskabsinstitutionernes sprog, eller

- b) på et andet af fællesskabsinstitutionernes sprog, som den pågældende medlemsstat har meddelt, at den kan acceptere

med undtagelse af:

- i) den fulde ordlyd af de afgørelser, som den besluttende myndighed har truffet, hvor sproget bestemmes efter den lovgivning, som denne er underlagt
- ii) referater af høringer i medfør af artikel 9, stk. 1, litra b), hvor sproget bestemmes af den bistandsydende myndighed, idet det dog skal være et af fællesskabsinstitutionernes sprog.

2. Tjenester ydet af den bistandsydende myndighed i medfør af artikel 1-10 giver ikke anledning til krav om, at ansøgeren eller den besluttende myndighed skal godtgøre afgifter eller omkostninger.

3. Ansøgningsformularer og alle andre meddelelser fremsendt i medfør af artikel 6-10 fritages for krav om bekræftelse af ægthed og andre lignende formaliteter.

KAPITEL II

NATIONALE ERSTATNINGSORDNINGER

Artikel 12

1. De regler om adgang til erstatning i grænseoverskridende situationer, som fastsættes ved dette direktiv, bygger på de enkelte medlemsstaters ordninger for erstatning til ofre for forsætlige voldsforbrydelser begået på deres eget område.

2. Alle medlemsstater sikrer, at der i kraft af deres nationale regler forefindes en ordning for erstatning til ofre for forsætlige voldsforbrydelser begået på deres eget område, som garanterer en rimelig og passende erstatning til ofre.

KAPITEL III

GENNEMFØRELSESBESTEMMELSER

Artikel 13

Oplysninger til Kommissionen og håndbog

1. Medlemsstaterne sender senest den 1. juli 2005 Kommissionen:

- a) en liste over de myndigheder, der er oprettet eller udpeget i medfør af artikel 3, stk. 1 og 2, i givet fald med oplysning om disse myndigheders specielle og stedlige kompetence
- b) meddelelse om det eller de sprog omhandlet i artikel 11, stk. 1, litra a), som disse myndigheder kan acceptere med henblik på anvendelsen af artikel 6-10, og det eller de officielle sprog ud over deres eget, som medlemsstaterne kan acceptere i forbindelse med fremsendelse af ansøgninger i overensstemmelse med artikel 11, stk. 1, litra b)

- c) de oplysninger, der er tilvejebragt med henblik på artikel 4
- d) formularerne til ansøgning om erstatning.

Medlemsstaterne underretter Kommissionen om enhver senere ændring af disse oplysninger.

2. Kommissionen udarbejder i samarbejde med medlemsstaterne en håndbog med de oplysninger, som medlemsstaterne har fremsendt i medfør af stk. 1, og offentliggør denne på internettet. Kommissionen foranstalter de nødvendige oversættelser af denne håndbog.

Artikel 14

Standardformular til anvendelse ved fremsendelse af ansøgninger og afgørelser

Der udarbejdes senest den 31. oktober 2005 efter proceduren i artikel 15, stk. 2, standardformularer til anvendelse ved fremsendelse af ansøgninger og afgørelser.

Artikel 15

Udvalg

1. Kommissionen bistås af et udvalg.
2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 3 og 7 i afgørelse 1999/468/EF.
3. Udvalget vedtager selv sin forretningsorden.

Artikel 16

Centrale kontaktpunkter

Medlemsstaterne udpeger et centralt kontaktpunkt, der skal

- a) medvirke ved gennemførelsen af artikel 13, stk. 2
- b) fremme tæt samarbejde og udveksling af oplysninger mellem de bistandsydende og de besluttende myndigheder i medlemsstaterne og
- c) bistå med løsning af problemer, der måtte opstå ved anvendelsen af artikel 1-10.

Kontaktpunkterne mødes regelmæssigt.

Artikel 17

Gunstigere bestemmelser

Dette direktiv er ikke til hinder for, at medlemsstaterne:

- a) indfører eller opretholder gunstigere bestemmelser til fordel for ofre for forbrydelser eller andre personer, der berøres af en forbrydelse,
- b) indfører eller opretholder bestemmelser om erstatning til ofre for forbrydelser begået uden for deres eget område eller

til andre personer, der berøres af en sådan forbrydelse, på vilkår, som medlemsstaterne selv specifikt fastsætter

for så vidt sådanne bestemmelser er forenelige med dette direktiv.

Artikel 18

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv inden den 1. januar 2006, med undtagelse af artikel 12, stk. 2, der efterkommes inden den 1. juli 2005. De underretter straks Kommissionen herom.

2. Medlemsstaterne kan fastsætte, at de love og bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv, kun skal gælde for ansøgere, hvis skader er forvoldt ved forbrydelser, der er begået efter den 30. juni 2005.

3. Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

4. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsfor skrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 19

Revision

Senest den 1. januar 2009 forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet, Rådet og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg en rapport om anvendelsen af dette direktiv.

Artikel 20

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 21

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Luxembourg, den 29. april 2004.

På Rådets vegne

M. McDOWELL

Formand

RÅDETS DIREKTIV 2003/81/EF

af 29. april 2004

om udstedelse af opholdstilladelser til tredjelandstatsborgere, der har været ofre for menneskehandel, eller som er indrejst som led i ulovlig indvandring, og som samarbejder med de kompetente myndigheder

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 63, nr. 3),

under henvisning til forslag fra Kommissionen ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet ⁽²⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽³⁾,

efter høring af Regionsudvalget, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Udarbejdelsen af en fælles indvandringspolitik, herunder fastsættelse af betingelserne for indrejse og ophold for udlændinge samt foranstaltninger til bekæmpelse af ulovlig indvandring, er en af faktorerne i Den Europæiske Unions målsætning om indførelse af et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed.
- (2) Det Europæiske Råd fastslog på sit særlige møde i Tammerfors den 15. og 16. oktober 1999 sin vilje til at bekæmpe ulovlig indvandring, hvor den begynder, navnlig ved en målrettet indsats mod personer, som er involveret i menneskesmugling og økonomisk udnyttelse af migranter. Det opfordrede medlemsstaterne til at rette deres indsats mod at afsløre og optræve de kriminelle organisationer, samtidig med at ofrenes rettigheder sikres.
- (3) Et bevis på, at dette fænomen giver anledning til stadig mere bekymring på internationalt plan, er, at De Forenede Nationers (FN) Generalforsamling har vedtaget en konvention om bekæmpelse af grænseoverskridende organiseret kriminalitet suppleret af en protokol om forebyggelse, bekæmpelse og retsforfølgning af menneskehandel, særlig handel med kvinder og børn, og en protokol om bekæmpelse af menneskesmugling til lands, ad søvejen og ad luftvejen. De blev undertegnet af Fællesskabet og de 15 medlemsstater i december 2000.
- (4) Dette direktiv berører ikke den beskyttelse, der indrømmes flygtninge, personer omfattet af subsidieret beskyttelse og personer, der ansøger om international beskyttelse ifølge den internationale ret vedrørende flygtninge, og heller ikke øvrige menneskeretlige instrumenter.

(5) Dette direktiv berører ikke andre bestemmelser om beskyttelse af ofre, vidner eller særligt udsatte personer. Det berører heller ikke medlemsstaternes ret til at indrømme humanitær opholdstilladelse eller opholdstilladelse med anden begrundelse.

(6) Direktivet overholder de grundlæggende rettigheder og de principper, der bl.a. er fastsat i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.

(7) Medlemsstaterne bør anvende dette direktiv uden forskelsbehandling på grund af køn, race, farve, etnisk eller social oprindelse, genetiske anlæg, sprog, religion eller tro, politiske eller andre anskuelser, tilhørsforhold til et nationalt mindretal, formueforhold, fødsel, handicap, alder eller seksuel orientering.

(8) På europæisk plan har man vedtaget Rådets direktiv 2002/90/EF af 28. november 2002 om definition af hjælp til ulovlig indrejse og transit samt ulovligt ophold ⁽⁴⁾ og Rådets rammeafgørelse 2002/629/RIA af 19. juli 2002 om bekæmpelse af menneskehandel ⁽⁵⁾ for at styrke forebyggelsen og bekæmpelsen af ovennævnte lovovertrædelser.

(9) Der indføres med dette direktiv en opholdstilladelse for ofre for menneskehandel eller, hvis en medlemsstat beslutter at udvide direktivets anvendelsesområde, for tredjelandstatsborgere, der er indrejst som led i ulovlig indvandring, og for hvem opholdstilladelsen er så attraktiv, at de pågældende vælger at samarbejde med de kompetente myndigheder, samtidig med at visse betingelser skal sikre mod misbrug.

(10) I den forbindelse er det nødvendigt at opstille betingelserne for udstedelsen af en opholdstilladelse, betingelserne for ophold og de situationer, der fører til nægtelse af forlængelse og inddragelse. Ret til ophold i henhold til dette direktiv er betinget og af foreløbig karakter.

(11) De pågældende tredjelandstatsborgere bør oplyses om muligheden for at få en sådan opholdstilladelse, og at der indrømmes en betænkningstid. Denne betænkningstid bør give de pågældende mulighed for fuldt oplyst at beslutte, om de ønsker at samarbejde med de kompetente myndigheder, herunder politiet, anklage- og retsmyndighederne (i betragtning af de risici, dette medfører), således at der bliver tale om et frit og derfor mere effektivt samarbejde.

⁽¹⁾ EFT C 126 E af 28.5.2002, s. 393.

⁽²⁾ Udtalelse af 5.12.2002 (endnu ikke offentliggjort i EUT).

⁽³⁾ EFT C 221 af 17.9.2002, s. 80.

⁽⁴⁾ EFT L 328 af 5.12.2002, s. 17.

⁽⁵⁾ EFT L 203 af 1.8.2002, s. 1.

- (12) De pågældende tredjelandstatsborgere bør på grund af deres udsatte stilling ydes bistand i henhold til dette direktiv. Denne bistand bør give dem mulighed for at restituere sig og undslippe indflydelse fra de personer, der har begået lovovertrædelserne. Den lægebehandling, der ydes tredjelandstatsborgere, som er omfattet af dette direktiv, omfatter om nødvendigt også psykoterapeutisk behandling.
- (13) Beslutningen om at udstede en opholdstilladelse for mindst seks måneder eller forlænge den skal træffes af de kompetente myndigheder, som bør tage i betragtning, om de relevante betingelser er opfyldt.
- (14) Dette direktiv bør ikke berøre de aktiviteter, de kompetente myndigheder udfører som led i alle faser af den relevante nationale sagsbehandling, navnlig efterforskningen af de pågældende lovovertrædelser.
- (15) Medlemsstaterne bør overveje at give tilladelse til ophold med andre begrundelser i overensstemmelse med deres nationale lovgivning til tredjelandstatsborgere, der kan være omfattet af dette direktiv, men som ikke eller ikke længere opfylder betingelserne heri, samt til medlemmerne af de pågældendes familie eller til personer, der behandles som medlemmer af de pågældendes familie.
- (16) For at give de pågældende tredjelandstatsborgere mulighed for at opnå uafhængighed og ikke falde tilbage i det kriminelle netværk bør indehavere af den tidsbegrænsede opholdstilladelse på de i dette direktiv fastsatte betingelser kunne få adgang til arbejdsmarkedet og til almen uddannelse og erhvervsuddannelse. Medlemsstaterne skal, når de giver indehavere af en opholdstilladelse adgang til erhvervsuddannelse og almen uddannelse, navnlig tage hensyn til opholdets formodede varighed.
- (17) De pågældende tredjelandstatsborgeres deltagelse i programmer og -ordninger, der allerede findes, eller som oprettes, bør bidrage til, at de igen får et normalt socialt liv.
- (18) Hvis de pågældende tredjelandstatsborgere indgiver ansøgning om en anden type opholdstilladelse, træffer medlemsstaterne afgørelse i henhold til de almindelige retsregler på udlændingeområdet. Ved behandlingen af en sådan ansøgning bør medlemsstaterne tage hensyn til, at de pågældende tredjelandstatsborgere fik udstedt opholdstilladelsen i medfør af dette direktiv.
- (19) Medlemsstaterne bør med henblik på gennemførelsen af dette direktiv give Kommissionen de oplysninger, der er blevet afdækket inden for rammerne af arbejdet med indsamling og behandling af statistiske oplysninger vedrørende spørgsmål på området retlige og indre anliggender.
- (20) Målet med dette direktiv, nemlig at indføre en opholdstilladelse for de pågældende tredjelandstatsborgere, der samarbejder i kampen mod menneskehandel, kan ikke i

tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne og kan derfor på grund af handlingens omfang bedre gennemføres på fællesskabsplan; Fællesskabet kan derfor træffe foranstaltninger i overensstemmelse med subsidaritetsprincippet, jf. traktatens artikel 5. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.

- (21) I medfør af artikel 1 og 2 i protokollen om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, deltager disse stater ikke i vedtagelsen af dette direktiv og er derfor ikke bundet af det og skal ikke anvende det, medmindre andet følger af protokollens artikel 4.
- (22) I medfør af artikel 1 og 2 i protokollen om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af dette direktiv, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

KAPITEL I

GENERELLE BESTEMMELSER

Artikel 1

Formål

Formålet med dette direktiv er at fastlægge betingelserne for udstedelse af tidsbegrænsede opholdstilladelser, afhængig af varigheden af den relevante nationale sagsbehandling, til tredjelandstatsborgere, der samarbejder med henblik på bekæmpelse af menneskehandel og ulovlig indvandring.

Artikel 2

Definitioner

I dette direktiv forstås følgende ved:

- a) »tredjelandstatsborger«: enhver person, der ikke har unionsborgerskab i henhold til traktatens artikel 17, stk. 1
- b) »ulovlig indvandring«: dækker tilfælde, der f.eks. er omhandlet i artikel 1 og 2 i direktiv 2002/90/EF
- c) »menneskehandel«: dækker tilfælde, der f.eks. er defineret i artikel 1, 2 og 3 i rammeafgørelse 2002/629/RIA
- d) »foranstaltning til fuldbyrdelse af en afgørelse om udsendelse«: enhver foranstaltning truffet af en medlemsstat med henblik på fuldbyrdelse af en afgørelse truffet af de kompetente myndigheder om udsendelse af en tredjelandstatsborger

- e) »opholdstilladelse«: enhver tilladelse udstedt af en medlemsstat, der giver en tredjelandstatsborger, der opfylder betingelserne i dette direktiv, tilladelse til at tage lovligt ophold på dens område
- f) »uledsagede mindreårige«: tredjelandstatsborgere under 18 år, der ankommer til en medlemsstats område uden at være ledsaget af en voksen, som i henhold til lov eller sædvane har ansvaret for dem, så længe en sådan person ikke reelt har påtaget sig ansvaret for dem, eller mindreårige, der efterlades uledsagede efter indrejsen på en medlemsstats område.

Artikel 3

Anvendelsesområde

1. Medlemsstaterne anvender dette direktiv på tredjelandstatsborgere, der er eller har været ofre for forbrydelser i forbindelse med menneskehandel, uanset om de er indrejst ulovligt på medlemsstaternes område.
2. Medlemsstaterne kan anvende dette direktiv på tredjelandstatsborgere, som er indrejst som led i ulovlig indvandring.
3. Dette direktiv finder anvendelse på de berørte tredjelandstatsborgere, der har nået den myndighedsalder, der er fastsat i den pågældende medlemsstats lovgivning.

Uanset ovenstående kan medlemsstaterne beslutte at anvende dette direktiv på mindreårige på de betingelser, der er fastsat i den nationale lovgivning.

Artikel 4

Gunstigere bestemmelser

Dette direktiv forhindrer ikke, at medlemsstaterne kan vedtage eller bibeholde gunstigere bestemmelser for de personer, der er omfattet af dette direktiv.

KAPITEL II

PROCEDURE FOR UDSTEDELSE AF OPHOLDSTILLADELSE

Artikel 5

Meddelelse af oplysninger til de berørte tredjelandstatsborgere

Hvis medlemsstaternes kompetente myndigheder mener, at en tredjelandstatsborger kan være omfattet af dette direktiv, underretter de den pågældende om de muligheder, der tilbydes i medfør af dette direktiv.

Medlemsstaterne kan beslutte, at sådanne oplysninger også kan formidles af ikke-statslige organisationer eller sammenslutninger, som den pågældende medlemsstat specifikt har udpeget.

Artikel 6

Betænkningstid

1. Medlemsstaterne sikrer, at de berørte tredjelandstatsborgere indrømmes en betænkningstid, således at de får mulighed for at restituere sig og undslippe indflydelse fra de personer, der har begået lovovertrædelserne, for at de kan træffe en kvalificeret beslutning om, hvorvidt de ønsker at samarbejde med de kompetente myndigheder.

Varigheden af og begyndelsen på den periode, der er omhandlet i første afsnit, fastlægges i overensstemmelse med national lovgivning.

2. I betænkningstiden og i afventning af de kompetente myndigheds afgørelse har de berørte tredjelandstatsborgere adgang til den behandling, der er omhandlet i artikel 7, og en eventuel afgørelse om udsendelse vil ikke kunne fuldbyrdes.

3. Betænkningstiden giver ikke opholdsret i medfør af dette direktiv.

4. Medlemsstaten kan på et hvilket som helst tidspunkt bringe betænkningstiden til ophør, hvis de kompetente myndigheder har fastslået, at den pågældende aktivt, frivilligt og på eget initiativ på ny har taget kontakt til gerningsmændene til de lovovertrædelser, der er omhandlet i artikel 2, litra b) og c), eller af hensyn til den offentlige orden og beskyttelsen af den nationale sikkerhed.

Artikel 7

Behandling, der kan ydes før opholdstilladelsen udstedes

1. Medlemsstaterne sikrer, at de berørte tredjelandstatsborgere, som ikke råder over tilstrækkelige midler, tilbydes en levestandard, der er tilstrækkelig til, at de kan sørge for deres underhold og få adgang til akut lægebehandling. De varetager de mest udsatte personers særlige behov, herunder om nødvendigt, og for så vidt der er hjemmel herfor i national lovgivning, psykologhjælp.

2. Medlemsstaterne tager passende hensyn til de berørte tredjelandstatsborgeres behov for sikkerhed og beskyttelse ved anvendelsen af dette direktiv, i overensstemmelse med national lovgivning.

3. Medlemsstaterne stiller om nødvendigt oversættere og tolke til rådighed for de berørte tredjelandstatsborgere.

4. Medlemsstaterne kan yde de berørte tredjelandstatsborgere gratis retshjælp i overensstemmelse med betingelserne i national lovgivning, hvis denne åbner mulighed herfor.

Artikel 8

Udstedelse og forlængelse af opholdstilladelsen

1. Efter udløbet af betænkningstiden eller tidligere, hvis de kompetente myndigheder anser den berørte tredjelandstatsborger for allerede at have opfyldt den betingelse, der er nævnt i litra b), tager medlemsstaten stilling til, om:

- a) det er hensigtsmæssigt at forlænge den pågældendes ophold på dens område af hensyn til efterforskningen eller de retlige procedurer, og
- b) om den pågældende klart har givet udtryk for at ville samarbejde, og
- c) om den pågældende har afbrudt enhver forbindelse til de formodede gerningsmænd bag de strafbare forhold, der er defineret i artikel 2, litra b) og c).

2. Med forbehold af hensynet til den offentlige orden og beskyttelsen af den nationale sikkerhed forudsætter udstedelse af opholdstilladelsen, at betingelserne i stk. 1 er opfyldt.

3. Opholdstilladelsen er med forbehold af bestemmelserne om inddragelse i artikel 14 gyldig i mindst seks måneder. Den forlænges, hvis betingelserne i stk. 2 i denne artikel fortsat er opfyldt.

KAPITEL III

BEHANDLING AF INDEHAVERE AF OPHOLDSTILLADELSE

Artikel 9

Behandling efter udstedelsen af en opholdstilladelse

1. Medlemsstaterne sikrer, at indehavere af en opholdstilladelse, der ikke råder over tilstrækkelige midler, som et minimum modtager den behandling, som er omhandlet i artikel 7.

2. Medlemsstaterne sørger for nødvendig lægehjælp eller anden form for bistand til de berørte tredjelandstatsborgere, der ikke råder over tilstrækkelige midler, og som har særlige behov, f.eks. gravide, handicappede eller ofre for seksuel vold eller andre former for vold, samt, hvis medlemsstaterne anvender muligheden i artikel 3, stk. 3, mindreårige.

Artikel 10

Mindreårige

Hvis medlemsstaterne anvender muligheden i artikel 3, stk. 3, gælder følgende bestemmelser:

- a) Medlemsstaterne skal ved anvendelsen af direktivet tage behørigt hensyn til barnets tarv. De skal sikre, at der

anvendes en passende procedure i betragtning af barnets alder og modenhed. De kan bl.a., hvis det er i barnets interesse, forlænge betænkningstiden.

- b) Medlemsstaterne sikrer, at mindreårige får adgang til uddannelsessystemet på samme betingelser som medlemsstatens egne statsborgere. Medlemsstaterne kan bestemme, at denne adgang begrænses til det offentlige uddannelsessystem.

- c) For så vidt angår tredjelandstatsborgere, som er uledsagede mindreårige, træffer medlemsstaterne de nødvendige foranstaltninger for at fastslå deres identitet, nationalitet og det forhold, at de er uledsagede. De træffer alle nødvendige foranstaltninger for hurtigst muligt at finde deres familie og træffer omgående de nødvendige foranstaltninger for at sikre dem retlig repræsentation, herunder om nødvendigt i forbindelse med en straffesag i overensstemmelse med national ret.

Artikel 11

Arbejde, erhvervsuddannelse og almen uddannelse

- 1. Medlemsstaterne fastsætter bestemmelserne for, hvornår indehavere af en opholdstilladelse skal have adgang til arbejdsmarkedet, erhvervsuddannelse og almen uddannelse.

En sådan adgang er begrænset til varigheden af opholdstilladelsen.

- 2. Betingelserne og fremgangsmåderne for at give adgang til arbejdsmarkedet, erhvervsuddannelse og almen uddannelse fastsættes af de kompetente myndigheder efter den nationale lovgivning.

Artikel 12

Programmer eller ordninger for de berørte tredjelandstatsborgere

- 1. Berørte tredjelandstatsborgere skal have adgang til programmer eller ordninger, der tilbydes af medlemsstaterne eller ikke-statslige organisationer eller sammenslutninger, der har særlige aftaler med medlemsstaterne, og som tager sigte på igen at give den pågældende et normalt socialt liv, herunder eventuelt deltagelse i kurser til forbedring af faglige kvalifikationer eller forberedelse af hjælp til tilbagevenden til hjemlandet.

Medlemsstaterne kan også tilbyde særlige programmer eller ordninger til de berørte tredjelandstatsborgere.

- 2. Hvis en medlemsstat beslutter at indføre og iværksætte programmerne eller ordningerne omhandlet i stk. 1, kan den gøre udstedelsen eller fornyelsen af opholdstilladelse betinget af deltagelse i disse programmer eller ordninger.

KAPITEL IV

AFSLAG PÅ FORLÆNGELSE SAMT INDDRAGELSE

Artikel 13

Afslag på forlængelse

1. En opholdstilladelse, der er udstedt i medfør af dette direktiv, forlænges ikke, hvis betingelserne i artikel 8, stk. 2, ikke længere er opfyldt, eller hvis en afgørelse truffet af de kompetente myndigheder har bragt de relevante procedurer til afslutning.

2. Når en opholdstilladelse, der er udstedt i medfør af dette direktiv, udløber, finder de almindelige udlænderretlige regler anvendelse.

Artikel 14

Inddragelse

Opholdstilladelsen kan inddrages på ethvert tidspunkt, hvis betingelserne for udstedelsen ikke længere er opfyldt. Opholdstilladelsen kan navnlig inddrages i følgende tilfælde:

- a) hvis indehaveren aktivt, frivilligt og på eget initiativ har genoptaget kontakten til de personer, der mistænkes for at have begået lovovertrædelserne omhandlet i artikel 2, litra b) og c), eller
- b) hvis den kompetente myndighed mener, at ofrets samarbejde er svigagtigt eller at den pågældende anmeldelse er svigagtig eller uretmæssig, eller
- c) af hensyn til den offentlige orden og beskyttelsen af den nationale sikkerhed, eller
- d) når ofret ophører med at samarbejde, eller
- e) når de kompetente myndigheder beslutter at henlægge sagen.

KAPITEL V

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 15

Beskyttelsesklause

Dette direktiv finder anvendelse med forbehold af særlige nationale bestemmelser vedrørende beskyttelse af ofre og vidner.

Artikel 16

Rapporter

1. Senest den 6. august 2008 aflægger Kommissionen rapport til Europa-Parlamentet og Rådet om gennemførelsen af dette direktiv i medlemsstaterne og foreslår eventuelle nødvendige ændringer. Medlemsstaterne tilsender Kommissionen alle oplysninger, der er relevante for udarbejdelsen af denne rapport.

2. Når den i stk. 1 nævnte rapport er forelagt, aflægger Kommissionen rapport mindst hvert tredje år til Europa-Parlamentet og Rådet om anvendelsen af direktivet i medlemsstaterne.

Artikel 17

Gennemførelse

Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 6. august 2006. De underretter straks Kommissionen herom.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

Artikel 18

Ikrafttrædelse

Dette direktiv træder i kraft på dagen for offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 19

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab.

Udfærdiget i Luxembourg, den 29. april 2004.

På Rådets vegne

M. McDOWELL

Formand

RÅDETS DIREKTIV 2004/82/EF

af 29. april 2004

om transportvirksomheders forpligtelse til at fremsende oplysninger om passagerer

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 62, stk. 2, litra a), og artikel 63, stk. 3, litra b),

under henvisning til initiativ fra Kongeriget Spanien ⁽¹⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) For effektivt at bekæmpe ulovlig indvandring og forbedre grænsekontrollen er det af afgørende betydning, at alle medlemsstater indfører bestemmelser, der fastsætter forpligtelser for lufttransportvirksomheder, der befordrer passagerer ind på medlemsstaternes område. For i højere grad at sikre, at dette mål nås, bør medlemsstaternes nuværende finansielle sanktioner i de tilfælde, hvor transportvirksomhederne ikke overholder deres forpligtelser, endvidere harmoniseres i videst muligt omfang, idet der dog tages hensyn til medlemsstaternes forskellige retssystemer og praksis på området.
- (2) På Det Europæiske Råds møde den 25. og 26. marts 2004 blev der vedtaget en erklæring om terrorisme, hvori det understreges, at det er nødvendigt hurtigst muligt at undersøge mulige foranstaltninger på dette område og fremskynde behandlingen af det foreslåede rådskonklusion om luftfartsselskabers pligt til at meddele oplysninger om passagerer, således at denne foranstaltning hurtigt kan træde i kraft.
- (3) Det er vigtigt at undgå et retligt tomrum i Fællesskabet på området for bekæmpelse af ulovlig indvandring.
- (4) Fra 1. maj 2004 kan Rådet ikke længere træffe afgørelse på grundlag af et initiativ fra en medlemsstat.
- (5) Rådet har udtømt alle muligheder for i tide at opnå en udtalelse fra Europa-Parlamentet.
- (6) Under disse exceptionelle omstændigheder bør beslutningen vedtages uden udtalelse fra Europa-Parlamentet.
- (7) De forpligtelser, som ved dette direktiv pålægges transportvirksomheder, supplerer dem, som blev fastsat ved artikel 26 i Schengen-konventionen fra 1990 om gennemførelse af Schengen-aftalen af 14. juni 1985, som suppleret ved Rådets direktiv 2001/51/EF ⁽²⁾, idet de to former for forpligtelse tjener samme formål, nemlig at styre migrationsstrømmene og bekæmpe ulovlig indvandring.

- (8) Medlemsstaternes frihed til at opretholde eller indføre yderligere forpligtelser for lufttransportvirksomheder eller visse andre kategorier af transportvirksomheder, herunder information eller data om returbilletter, berøres ikke, uanset om de er omhandlet i dette direktiv eller ej, jf. dog bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF ⁽³⁾ af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger.

- (9) Med henblik på at bekæmpe ulovlig indvandring mere effektivt og i højere grad sikre, at dette mål nås, er det af afgørende betydning, at der så hurtigt som muligt tages hensyn til al teknologisk innovation, navnlig når det drejer sig om integration og brug af biometriske elementer i de oplysninger, som transportvirksomhederne skal forelægge, jf. dog bestemmelserne i direktiv 95/46/EF.

- (10) I sager mod transportvirksomheder, som eventuelt resulterer i pålæggelse af sanktioner, bør medlemsstaterne sikre, at forsvarets rettigheder og retten til indsigelse mod sådanne afgørelser kan udøves effektivt.

- (11) Foranstaltningerne i dette direktiv viderefører de kontrolmuligheder, der er omhandlet i Schengen-Eksekutivkomitéens afgørelse (SCH/Com-ex (94) 17, rev. 4) med det formål at gøre det muligt at skærpe grænsekontrollen og sørge for tilstrækkelig tid til at iværksætte en detaljeret og omfattende grænsekontrol af hver enkelt passager gennem fremsendelse af oplysninger om passagererne til de myndigheder, der har ansvaret for udførelsen af denne kontrol.

- (12) Direktiv 95/46/EF finder anvendelse på medlemsstaternes myndigheders behandling af personoplysninger. Det betyder, at mens det er lovligt, at oplysninger om passager, som videregives med henblik på anvendelse til grænsekontrol, også anvendes som bevismateriale i retssager, der har til formål at håndhæve love og administrative bestemmelser vedrørende indrejse og indvandring, herunder bestemmelserne heri om beskyttelse af den offentlige orden og den nationale sikkerhed, vil enhver yderligere anvendelse på en måde, der ikke er i overensstemmelse med disse formål, være i modstrid med principperne i artikel 6, stk. 1, litra b), i direktiv 95/46/EF. Medlemsstaterne bør indføre en ordning med sanktioner, der kan pålægges, hvis oplysningerne anvendes i modstrid med formålet med nærværende direktiv.

⁽¹⁾ EUT C 82 af 5.4.2003, s. 23.

⁽²⁾ EFT L 187 af 10.7.2001, s. 45.

⁽³⁾ EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31.

- (13) I medfør af artikel 1 og 2 i protokollen om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af dette direktiv, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark. Inden 6 måneder efter, at Rådet har truffet afgørelse om dette direktiv til udbygning af Schengen-reglerne efter bestemmelserne i tredje del, afsnit IV, i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, træffer Danmark afgørelse om, hvorvidt det vil gennemføre dette direktiv i sin nationale lovgivning, jf. artikel 5 i protokollen om Danmarks stilling.
- (14) For så vidt angår Republikken Island og Kongeriget Norge, er dette direktiv en udbygning af Schengen-reglerne ifølge den aftale, som Rådet for Den Europæiske Union har indgået med Republikken Island og Kongeriget Norge om disse to staters associering i den gennemførelse, anvendelse og videreudvikling af Schengen-reglerne ⁽¹⁾, som er omfattet af artikel 1, litra E, i Rådets afgørelse 1999/437/EF ⁽²⁾ om visse gennemførelsesbestemmelser til den aftale.
- (15) Det Forenede Kongerige deltager i dette direktiv i overensstemmelse med artikel 5 i protokollen om integration af Schengen-reglerne i Den Europæiske Union, der er knyttet til traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, og artikel 8, stk. 2, i Rådets afgørelse 2000/365/EF af 29. maj 2000 om anmodningen fra Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland om at deltage i visse bestemmelser i Schengen-reglerne ⁽³⁾.
- (16) Irland deltager i dette direktiv i overensstemmelse med artikel 5 i protokollen om integration af Schengen-reglerne i Den Europæiske Union, der er knyttet til traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, og artikel 6, stk. 2, i Rådets afgørelse 2002/192/EF af 28. februar 2002 om anmodningen fra Irland om at deltage i visse bestemmelser i Schengen-reglerne ⁽⁴⁾.
- (17) Dette direktiv udgør en retsakt, som bygger på eller på anden måde har tilknytning til Schengen-reglerne, jf. artikel 3, stk. 1, i tiltrædelsesakten af 2003 —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

Formål

Dette direktiv har til formål at forbedre grænsekontrollen og bekæmpe ulovlig indvandring ved hjælp af transportvirksomhedernes forudgående videregivelse af passageroplysninger til de kompetente nationale myndigheder.

⁽¹⁾ EFT L 176 af 10.7.1999, s. 36.

⁽²⁾ EFT L 176 af 10.7.1999, s. 31.

⁽³⁾ EFT L 131 af 1.6.2000, s. 43.

⁽⁴⁾ EFT L 64 af 7.3.2002, s. 20.

Artikel 2

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

- a) »transportvirksomhed«, en fysisk eller juridisk person, der i erhvervsmæssigt øjemed udfører personbefordring ad luftvejen
- b) »ydre grænser«, medlemsstaternes ydre grænser til tredjelande
- c) »grænsekontrol«, kontrol ved en grænse, foretaget udelukkende i forbindelse med passage af denne grænse uden hensyn til andre omstændigheder
- d) »grænseovergangssted«, ethvert overgangssted, der af de kompetente myndigheder er godkendt til passage af de ydre grænser
- e) »personoplysninger«, »behandling af personoplysninger« samt »register med personoplysninger« som defineret i artikel 2 direktiv 95/46/EF.

Artikel 3

Videregivelse af personoplysninger

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at gøre det obligatorisk for transportvirksomheder, på anmodning af myndigheder, der er ansvarlige for personkontrollen ved de ydre grænser, efter indtjekning af fremsendte oplysninger om de passagerer, de skal befordre til et godkendt grænseovergangssted, som de pågældende passagerer vil benytte med henblik på indrejse på en medlemsstats område.
2. Ovennævnte oplysninger skal omfatte:
 - den anvendte rejselegitimations nummer og type
 - nationalitet
 - fulde navn
 - fødselsdato
 - det grænseovergangssted, der vil blive benyttet med henblik på indrejse på en medlemsstats område
 - transportkode
 - afgang- og ankomsttidspunkt for transporten
 - samlet antal passagerer, der befordres med den pågældende transport
 - første ombordstigningssted.
3. Under alle omstændigheder fritager fremsendelse af ovennævnte oplysninger ikke transportvirksomheden for de forpligtelser og det ansvar, der er omhandlet i artikel 26 i Schengen-konventionen, som suppleret ved direktiv 2001/51/EF.

Artikel 4

Sanktioner

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at pålægge transportvirksomheder, der på grund af en fejl undlader at videregive personoplysninger eller videregiver ufuldstændige eller urigtige personoplysninger, sanktioner. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at sanktionerne har afskrækkende virkning, er effektive og står i et rimeligt forhold til overtrædelsen, samt:

- a) at maksimumbeløbet for sådanne sanktioner enten er mindst 5 000 EUR eller et tilsvarende beløb i national valuta til den vekselkurs der er offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende* på dagen for dette direktivs ikrafttræden, for hver rejse, for hvilken passageroplysninger ikke er fremsendt eller er ukorrekte, eller
- b) at minimumbeløbet for sådanne sanktioner er mindst 3 000 EUR, eller et tilsvarende beløb i national valuta til den vekselkurs der er offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende* på dagen for dette direktivs ikrafttræden, for hver rejse, for hvilken passageroplysninger ikke er fremsendt eller er ukorrekte.

2. Dette direktiv er ikke til hinder for, at medlemsstaterne over for transportvirksomheder, der groft tilsidesætter forpligtelserne i dette direktiv, kan indføre eller opretholde andre sanktioner, såsom tilbageholdelse, beslaglæggelse og konfiskation af transportmidlet eller midlertidig suspension eller inddragelse af licensen.

Artikel 5

Klageadgang

Medlemsstaterne sikrer, at det i deres love og administrative bestemmelser fastsættes, at transportvirksomheder, mod hvilke der anlægges sag med henblik på pålæggelse af sanktioner, har reelle rettigheder med hensyn til at forsvare sig og gøre indsigelse.

Artikel 6

Behandling af personoplysninger

1. De i artikel 3, stk. 1, omhandlede personoplysninger fremsendes til de myndigheder, der er ansvarlige for personkontrollen ved de ydre grænser, hvor passagerer rejser ind på en medlemsstats område, med henblik på at lette gennemførelsen af denne kontrol, således at ulovlig indvandring kan bekæmpes mere effektivt.

Medlemsstaterne sikrer, at disse oplysninger indsamles af transportvirksomhederne og overføres elektronisk eller, hvis dette ikke er muligt, på anden passende måde, til de myndigheder, der er ansvarlige for grænsekontrollen ved det godkendte grænseovergangssted, som passagerer vil benytte med henblik på indrejse på en medlemsstats område. De myndigheder, der er ansvarlige for personkontrollen ved de ydre grænser, lagrer oplysningerne i en midlertidig fil.

Når passagererne er indrejst, sletter disse myndigheder oplysningerne inden 24 timer efter fremsendelsen, medmindre oplysningerne senere er nødvendige for udøvelsen af de lovpligtige funktioner, som påhviler de myndigheder, der har ansvaret for personkontrollen ved de ydre grænser i henhold til national lovgivning og med forbehold af bestemmelserne om beskyttelse af personoplysninger i henhold til direktiv 95/46/EF.

Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at forpligte transportvirksomhederne til inden 24 timer efter transportmidlets ankomst, jf. artikel 3, stk. 1, at slette de personoplysninger, de har indsamlet og overført til grænsekontrolmyndighederne i henhold til dette direktiv.

I overensstemmelse med deres nationale lovgivning og med forbehold af bestemmelserne om beskyttelse af personoplysninger i henhold til direktiv 95/46/EF kan medlemsstaterne endvidere anvende de personoplysninger, der er omhandlet i artikel 3, stk. 1, med henblik på retshåndhævelse.

2. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at forpligte transportvirksomhederne til at informere passagererne som foreskrevet i direktiv 96/46/EF. Dette omfatter også de i artikel 10, litra c), og artikel 11, stk. 1, litra c), i direktiv 95/46/EF omhandlede informationer.

Artikel 7

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme dette direktiv senest den 5. september 2006. De underretter straks Kommissionen herom.

Disse bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

*Artikel 8***Ikrafttræden**

Dette direktiv træder i kraft 30 dage efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

*Artikel 9***Adressater**

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab.

Udfærdiget i Luxembourg, den 29. april 2004.

På Rådets vegne

M. McDOWELL

Formand

II

(Retsakter, hvis offentliggørelse ikke er obligatorisk)

RÅDET

RÅDETS BESLUTNING

af 29. april 2004

om tilrettelæggelse af samlet udsendelse med fly fra to eller flere medlemsstaters område af tredjelandsstatsborgere, der er omfattet af individuelle afgørelser om udsendelse

(2004/573/EF)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 63, stk. 3, litra b),

under henvisning til initiativ fra Den Italienske Republik ⁽¹⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) I den samlede plan for bekæmpelse af ulovlig indvandring og menneskehandel i EU ⁽²⁾, der blev godkendt af Rådet den 28. februar 2002, og som er baseret på meddelelse af 15. november 2001 fra Kommissionen til Rådet og Europa-Parlamentet om en fælles politik mod ulovlig indvandring, er det anført, at tilbagesendelses- og tilbagesendelsespolitikken er en integrerende og meget vigtig del af bekæmpelsen af ulovlig indvandring. Med det for øje understreges det i planen, at der bør peges på en række konkrete aktioner, bl.a. fastlæggelse af en fælles fremgangsmåde og samarbejde mellem medlemsstaterne med hensyn til at gennemføre tilbagesendelsesforanstaltninger. Der bør derfor vedtages fælles regler for tilbagesendelsesprocedurer.
- (2) Den plan for forvaltning af EU-medlemsstaternes ydre grænser, som Rådet godkendte den 13. juni 2002, og som er baseret på meddelelse af 7. maj 2002 fra Kommissionen til Rådet og Europa-Parlamentet om fælles forvaltning af EU-medlemsstaternes ydre grænser, omhandler rationelle tilbagesendelsesaktioner i forbindelse med foranstaltninger og aktioner med henblik på en integreret forvaltning af EU-medlemsstaternes ydre grænser.
- (3) I det handlingsprogram for tilbagesendelse, som Rådet godkendte den 28. november 2002, og som er baseret på Kommissionens grønbog af 10. april 2002 om en EF-politik for tilbagesendelse af personer med ulovligt

ophold samt på meddelelse af 14. oktober 2002 fra Kommissionen til Europa-Parlamentet og Rådet om en EF-politik for tilbagesendelse af personer med ulovligt ophold, foreslås det i forbindelse med foranstaltningerne og aktionerne til forbedring af det operationelle samarbejde mellem medlemsstaterne, at tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold i en medlemsstat tilbagesendes på en så rationel måde som muligt ved at udnytte den allerede eksisterende kapacitet med hensyn til at tilrettelægge samlet udsendelse med fly.

- (4) Det er vigtigt at undgå et retligt tomrum i Fællesskabet på området for tilrettelæggelse af samlet udsendelse med fly.
- (5) Fra 1. maj 2004 kan Rådet ikke længere træffe afgørelse på grundlag af et initiativ fra en medlemsstat.
- (6) Rådet har udtømt alle muligheder for i tide at opnå en udtalelse fra Europa-Parlamentet.
- (7) Under disse exceptionelle omstændigheder bør beslutningen vedtages uden udtalelse fra Europa-Parlamentet.
- (8) Ved anvendelsen af denne beslutning skal medlemsstaterne fuldt ud overholde menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder, navnlig den europæiske menneskerettighedskonvention af 4. november 1950, De Forenede Nationers konvention af 10. december 1984 mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling, Genève-konventionen af 28. juli 1951 om flygtninges retsstilling og New York-protokollen hertil af 31. januar 1967, den internationale konvention af 20. november 1989 om barnets rettigheder samt Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder af 18. december 2000 ⁽³⁾.

⁽¹⁾ EUT C 223 af 19.9.2003, s. 3.

⁽²⁾ EFT C 142 af 14.6.2002, s. 23.

⁽³⁾ EFT C 364 af 18.12.2000, s. 1.

- (9) Denne beslutning gælder med forbehold af de relevante internationale instrumenter om udsendelse med fly, såsom bilag 9 til Chicago-konventionen af 1944 om international civilluftfart (ICAO) og relevante dokumenter fra Den Europæiske Konference for Civil Luftfart (ECAC).
- (10) De ikke-bindende fælles retningslinjer for sikkerhedsbestemmelser i forbindelse med samlet udsendelse med fly bør udgøre en nyttig vejledning for gennemførelsen af denne beslutning.
- (11) I henhold til artikel 1 og 2 i protokollen om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af denne beslutning, der derfor ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i denne medlemsstat. Da det imidlertid er hensigten med denne beslutning at udbygge Schengen-reglerne i henhold til bestemmelserne i tredje del, afsnit IV, i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, træffer Danmark i henhold til nævnte protokols artikel 5 inden seks måneder efter, at Rådet har vedtaget denne beslutning, afgørelse om, hvorvidt det vil gennemføre beslutningen i sin nationale lovgivning.
- (12) For så vidt angår Republikken Island og Kongeriget Norge udgør denne beslutning en udbygning af Schengen-reglerne ifølge den aftale, som Rådet for Den Europæiske Union indgik den 18. maj 1999 med Republikken Island og Kongeriget Norge om disse to staters associering med gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengen-reglerne ⁽¹⁾, og som falder ind under artikel 1, litra c), i Rådets afgørelse 1999/437/EF ⁽²⁾ om visse gennemførelsesbestemmelser til aftalen. Ifølge de procedurer, der er fastsat i aftalen, gælder de rettigheder og forpligtelser, der følger af denne beslutning, også for disse to lande og for forbindelserne mellem disse to lande og de medlemsstater i Det Europæiske Fællesskab, som denne beslutning er rettet til.
- (13) I overensstemmelse med artikel 3 i protokollen om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, har disse stater meddelt, at de ønsker at deltage i vedtagelsen og anvendelsen af denne beslutning —

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

Formål

Denne beslutning har til formål at samordne samlet udsendelse med fly fra to eller flere medlemsstaters område af tredjelandss-

statsborgere, der er omfattet af individuelle afgørelser om udsendelse (i det følgende benævnt »tredjelandssstatsborgere«).

Artikel 2

Definitioner

I denne beslutning forstås ved

- »tredjelandssstatsborger«: en person, der hverken er statsborger i en af Den Europæiske Unions medlemsstater eller i Republikken Island eller Kongeriget Norge
- »medlemsstat, der varetager tilrettelæggelsen«: den medlemsstat, der varetager tilrettelæggelsen af fælles flytransport
- »den deltagende medlemsstat«: den medlemsstat, der deltager i den fælles udsendelse med fly tilrettelagt af den medlemsstat, der varetager tilrettelæggelsen
- »fælles flytransport«: befordring af tredjelandssstatsborgere, udført af et hertil udpeget luftfartsselskab
- »udsendelse« og »fælles udsendelse med fly«: alle de aktiviteter, der er nødvendige for at udsende de pågældende tredjelandssstatsborgere, herunder fælles flytransport
- »ledsagepersonale«: det sikkerhedspersonale, der ledsager tredjelandssstatsborgere under en fælles udsendelse med fly, og de personer, der har ansvaret for lægelig bistand, samt tolke.

Artikel 3

National myndighed

Hver medlemsstat udpeger den nationale myndighed, der skal varetage tilrettelæggelsen af og/eller deltage i den fælles udsendelse med fly, og meddeler de øvrige medlemsstater de relevante oplysninger.

Artikel 4

Opgaver, der påhviler den medlemsstat, der varetager tilrettelæggelsen

- Hvis en medlemsstat beslutter at tilrettelægge fælles flytransport af tredjelandssstatsborgere, og udsendelsen er åben for andre medlemsstaters deltagelse, underretter den de nationale myndigheder i de pågældende medlemsstater.
- Den nationale myndighed i den medlemsstat, der varetager tilrettelæggelsen, træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at den fælles flytransport forløber planmæssigt. Den skal navnlig
 - udvælge luftfartsselskabet og i samråd med dette fastsætte omkostningerne i forbindelse med den fælles flytransport, påtage sig de relevante kontraktlige forpligtelser og sikre, at luftfartsselskabet træffer alle de foranstaltninger, der er nødvendige for at gennemføre den fælles flytransport, herunder sørge for passende bistand til tredjelandssstatsborgere og til ledsagepersonalet

⁽¹⁾ EFT L 176 af 10.7.1999, s. 36.

⁽²⁾ EFT L 176 af 10.7.1999, s. 31.

- b) fra transit- og bestemmelsestredjelandene anmode om og indhente de tilladelser, der kræves for at gennemføre den fælles flytransport
- c) udnytte sine kontakter og træffe passende foranstaltninger i forbindelse med tilrettelæggelsen af den fælles flytransport sammen med de deltagende medlemsstater
- d) fastlægge dels de nærmere bestemmelser i forbindelse med tilrettelæggelsen og procedurene og dels i samråd med de deltagende medlemsstater, hvor meget ledsagepersonale der er relevant i forhold til det antal tredjelandsstatsborgere, der skal udsendes
- e) indgå de nødvendige finansielle aftaler med de deltagende medlemsstater.

Artikel 5

Opgaver, der påhviler den deltagende medlemsstat

Hvis en medlemsstat beslutter at deltage i en fælles udsendelse med fly, sørger den for

- a) at meddele den nationale myndighed i den medlemsstat, der varetager tilrettelæggelsen, at den agter at deltage i den fælles udsendelse, idet den oplyser, hvor mange tredjelandsstatsborgere den ønsker at udsende
- b) at stille tilstrækkeligt ledsagepersonale til rådighed for hver tredjelandsstatsborger, der skal udsendes. Hvis der kun stilles ledsagepersonale til rådighed fra den medlemsstat, der varetager tilrettelæggelsen, skal hver enkelt deltagende medlemsstat sikre, at den har mindst to repræsentanter om bord. Disse repræsentanter, der har samme status som ledsagepersonalet, sørger for, at de tredjelandsstatsborgere, de har ansvaret for, overdrages til bestemmelseslandets myndigheder.

Artikel 6

Fælles opgaver

Den medlemsstat, der varetager tilrettelæggelsen, og hver af de deltagende medlemsstater sørger for

- a) at sikre, at alle berørte tredjelandsstatsborgere og alt ledsagepersonale er i besiddelse af gyldig rejselegitimation og andre nødvendige supplerende dokumenter såsom indrejse- og/eller transitvisum, attester og beviser
- b) i så god tid som muligt at underrette deres diplomatiske og konsulære repræsentationer i transit- og bestemmelsestredjelandene om tilrettelæggelsen af den fælles flytransport med henblik på at opnå fornøden bistand.

Artikel 7

Afsluttende bestemmelse

Medlemsstaterne tager i forbindelse med gennemførelsen af fælles udsendelser med fly hensyn til de fælles retningslinjer for sikkerhedsbestemmelser i forbindelse med fælles udsendelse med fly, der er knyttet til denne beslutning.

Artikel 8

Ikrafttrædelse

Denne beslutning har virkning fra dagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 9

Adressater

Denne beslutning er rettet til medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaten.

Udfærdiget i Luxembourg, den 29. april 2004.

På Rådets vegne

M. McDOWELL

Formand

BILAG

FÆLLES RETNINGSLINJER FOR SIKKERHEDSBESTEMMELSER I FORBINDELSE MED FÆLLES UDSENDELSE MED FLY

1. FASEN FORUD FOR TILBAGESENDELSE

1.1. Betingelser vedrørende tilbagesendte personer

1.1.1. Retlig stilling

Fælles flytransport organiseres for personer med ulovligt ophold, som ikke, eller ikke længere, opfylder betingelserne for indrejse i, tilstedeværelse i eller bopæl på EU-medlemsstatens område. Den medlemsstat, der varetager tilrettelæggelsen, og hver deltagende medlemsstat sikrer, at den retlige stilling for hver tilbagesendt person, som de er ansvarlige for, tillader udsendelse.

1.1.2. Helbredstilstand og sygejournaler

Den medlemsstat, der varetager tilrettelæggelsen, og hver deltagende medlemsstat sikrer, at de tilbagesendtes helbredstilstand er sådan, at den, retligt og praktisk, tillader en risikofri udsendelse med fly. Der tilvejebringes en sygejournal for tilbagesendte personer med et kendt helbredsmæssigt problem, eller hvor der kræves medicinsk behandling. Disse sygejournaler omfatter resultaterne af lægeundersøgelser, en diagnose og specificering af eventuelt behov for medicin med henblik på nødvendige lægelige foranstaltninger. Der skal tilvejebringes flersprogede udgaver af sygejournaler, hvis det ledsagende lægepersonale ikke forstår originalsproget. Den medlemsstat, der varetager tilrettelæggelsen, og deltagende medlemsstater opfordres til at bruge fælles standardiserede formularer for sygejournaler eller helbredserklæringer. De deltagende stater oplyser forud for operationen den medlemsstat, der varetager tilrettelæggelsen, om ethvert helbredsmæssigt forhold, som kan have indflydelse på den tilbagesendtes tilstand ved udsendelsen. Den medlemsstat, der varetager tilrettelæggelsen, forbeholder sig ret til at nægte adgang til den fælles flytransport for enhver tilbagesendt person, hvis helbredstilstand gør, at vedkommendes tilbagesendelse ikke er i overensstemmelse med principperne om sikkerhed og værdighed.

1.1.3. Dokumentation

Den medlemsstat, der varetager tilrettelæggelsen, og hver deltagende medlemsstat sikrer, at der for hver tilbagesendt person forefindes gyldige rejsedokumenter og andre nødvendige dokumenter, certifikater eller journaler. Den befuldmægtigede opbevarer dokumenterne indtil ankomsten til destinationslandet.

Den medlemsstat, der varetager tilrettelæggelsen, og de deltagende stater har ansvar for at sørge for, at ledsagere og repræsentanter har de nødvendige indrejsevisa til transit- og destinationsland(e) for den fælles flytransport.

1.1.4. Underretning

Den medlemsstat, der varetager tilrettelæggelsen, sikrer, at luftfartsselskaber, eventuelle transitlande og destinationslandet i god tid i forvejen er blevet underrettet og rådspurgt om udsendelsesoperationen.

1.2. Betingelser vedrørende ledsagere

1.2.1. Ledsagere fra den medlemsstat, der varetager tilrettelæggelsen

Hvis den medlemsstat, der varetager tilrettelæggelsen, stiller ledsagere til rådighed for samtlige tilbagesendte personer, udpeger hver deltagende medlemsstat mindst to repræsentanter om bord på flyet; disse er ansvarlige for overgivelsen af de tilbagesendte personer, som de har ansvar for, til de lokale myndigheder i destinationslandet.

1.2.2. Ledsagere fra alle deltagende medlemsstater

Hvis den medlemsstat, der varetager tilrettelæggelsen, kun har ansvaret for sine egne tilbagesendte personer, sørger de andre deltagende medlemsstater hver især for ledsagere til de tilbagesendte, som de har ansvaret for. I sådanne tilfælde kræver deltagelsen af de forskellige nationale enheder en aftale mellem den medlemsstat, der varetager tilrettelæggelsen, og de deltagende medlemsstater om sikkerhedsreglerne, som fastlagt i disse retningslinjer eller i andre aftaler mellem medlemsstater, og forudgående samråd om eventuelle andre spørgsmål i forbindelse med operationen.

1.2.3. *Anvendelse af private ledsagere*

Hvis en deltagende medlemsstat gør brug af private ledsagere, sørger denne medlemsstats myndigheder for mindst én officiel repræsentant om bord på flyet.

1.2.4. *Ledsagernes kompetence og uddannelse*

Ledsagere, der udpeges til tjeneste om bord på de fælles fly, skal have gennemgået specialuddannelse med henblik på sådanne opgaver; de skal tildeles den nødvendige lægelige støtte alt efter opgavens art.

Det er at foretrække, at de ledsagere, der bruges på fælles flytransporter, er bekendte med den anden deltagende medlemsstats udsendelsesstandarder. Medlemsstaterne opfordres derfor til at udveksle oplysninger om deres respektive uddannelseskurser for ledsagere og til at tilbyde uddannelseskurser til ledsagere fra andre medlemsstater.

1.2.5. *Adfærdskodeks for ledsagere*

Ledsagerne er ikke bevæbnede. De kan bære civil påklædning. Påklædningen skal være udstyret med tydelig identifikation. Andre til formålet udpegede ledsagere bærer også tydelig identifikation.

Medlemmerne af ledsagegruppen skal være strategisk anbragt i flyet med henblik på at sørge for den størst mulige sikkerhed. Endvidere skal de placeres sammen med de tilbagesendte, som de har ansvar for.

1.2.6. *Ordning vedrørende antallet af ledsagere*

Antallet af ledsagere afgøres i hvert enkelt tilfælde på grundlag af en analyse af eventuelle risici og samråd. Det anbefales i de fleste tilfælde, at antallet af ledsagere mindst svarer til antallet af tilbagesendte personer om bord. En reserveenhed skal være til rådighed til at yde støtte, hvor det er nødvendigt (f.eks. i tilfælde af rejser over lange distancer).

2. FASEN INDEN AFGANG I AFGANGS- ELLER TRANSITLUFTHAVNE

2.1. **Transport til lufthavnen og ophold i lufthavnen**

Følgende gælder for transport til og ophold i lufthavnen:

- a) I princippet skal ledsagere og tilbagesendte personer være i lufthavnen mindst tre timer inden afgang.
- b) De tilbagesendte personer informeres om gennemførelsen af deres udsendelse og indprentes, at det er i deres egen interesse at samarbejde fuldt ud med ledsagerne. Det gøres klart, at man ikke tolererer nogen form for forstyrrende adfærd, og at en sådan ikke vil føre til, at udsendelsen opgives.
- c) Den medlemsstat, der varetager tilrettelæggelsen, skal sørge for et sikkert område i afgangslufthavnen, hvor de tilbagesendte kan samles på en diskret måde og komme sikkert om bord på flyet. Dette område tjener også til at sikre ankomsten af et fly fra en anden medlemsstat, som transporterer tilbagesendte personer til opsamlingsstedet for den fælles flytransport.
- d) Hvis det fælles fly skal mellemlande i en lufthavn i en anden medlemsstat for at opsamle tilbagesendte personer, er det denne medlemsstats ansvar at sørge for et sikkert område i lufthavnen.
- e) Repræsentanterne for den deltagende medlemsstat overgiver de tilbagesendte, som de har ansvar for, til embedsmænd i den medlemsstat, hvor man aktuelt befinder sig, hvilket sædvanligvis vil være den medlemsstat, der varetager tilrettelæggelsen. Repræsentanterne udpeger om nødvendigt de tilbagesendte personer, som har givet udtryk for, at de ikke agter at gå om bord i flyet, og navnlig dem, der på grund af deres fysiske eller mentale tilstand har behov for særlig opmærksomhed.
- f) Den medlemsstat, hvor udsendelsesoperationen aktuelt foregår, har suveræne beføjelser (f.eks. til tvangsforanstaltninger). Beføjelserne for andre deltagende medlemsstaters ledsagere er begrænset til selvforsvar. Endvidere kan ledsagerne, i mangel af politifolk fra den medlemsstat, hvor man aktuelt befinder sig, eller med henblik på støtte til politifolk, i tilfælde af en umiddelbar og alvorlig risiko gribe ind på en rimelig og afpasset måde for at forhindre, at en tilbagesendt person undslipper, påfører sig selv eller tredjemand skade eller beskadiger ejendom.

2.2. Check-in, ombordstigning og sikkerhedskontrol inden afgang

Ordningerne vedrørende check-in, ombordstigning og sikkerhedskontrol inden afgang er følgende:

- a) Ledsagerne fra den medlemsstat, hvor man aktuelt befinder sig, er ansvarlige for check-in og for at bistå ved passage gennem kontrolområderne.
- b) Alle tilbagesendte personer underkastes en omhyggelig sikkerhedskontrol, før de går om bord i flyet. Alle genstande, som kan udgøre en trussel mod enkeltpersoners sikkerhed og mod flyets sikkerhed, konfiskeres og anbringes i lastrummet.
- c) De tilbagesendtes bagage anbringes ikke i flyets kabine. Al bagage, som anbringes i lastrummet, gennemgår sikkerhedskontrol og mærkes med ejerens navn. Alt, hvad der kan betragtes som farligt i henhold til Organisationen for International Civil Luftfart (ICAO)'s regler, fjernes fra bagagen.
- d) Penge og værdifulde genstande anbringes i en gennemsigtig indpakning mærket med ejerens navn. De tilbagesendte personer får oplysning om proceduren i forbindelse med genstande og penge, som er taget i forvaring.
- e) Den medlemsstat, der varetager tilrettelæggelsen, fastsætter den maksimalt tilladte bagagemængde for hver tilbagesendt person.
- f) Alle tilbagesendte personer ledsages om bord på det fælles fly af personale fra den medlemsstat, hvor man aktuelt befinder sig, og bistås om nødvendigt af ledsagerne ved udsendelsesoperationen.

3. PROCEDURE UNDER FLYVNINGEN

3.1. Sikkerhedsforanstaltninger om bord på flyet

Under flyrejsen finder følgende sikkerhedsforanstaltninger anvendelse om bord på flyet:

- a) Lederen af udsendelsesoperationen i den medlemsstat, der varetager tilrettelæggelsen, udarbejder en samlet sikkerheds- og overvågningsplan, som skal gennemføres om bord på flyet (bevægelser i kabinen, måltider osv.). Alle ledsagere informeres om sikkerheds- og overvågningsplanen, før udsendelsesoperationen påbegyndes.
- b) Hvis de tilbagesendte personer er af forskellig nationalitet, placeres de i kabinen på grundlag af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for deres udsendelse og under hensyn til deres endelige destinationer.
- c) Sikkerhedsselerne skal være spændt under hele flyveturen.
- d) I tilfælde af alvorlige episoder om bord (dvs. forstyrrende adfærd, som kan bringe operationens gennemførelse eller de ombordværendes sikkerhed i fare), har lederen af udsendelsesoperationen i den medlemsstat, der varetager tilrettelæggelsen, i nært samarbejde med flykaptajnen eller under dennes kommando, ansvaret for foranstaltninger til genoprettelse af ro og orden.

3.2. Anvendelse af tvangsforanstaltninger

Tvangsforanstaltninger gennemføres således:

- a) Tvangsforanstaltninger gennemføres med behørig respekt for de tilbagesendtes personlige rettigheder.
- b) Der kan anvendes tvang over for personer, som nægter eller modsætter sig udsendelse. Alle tvangsforanstaltninger er afpassede og holdes inden for grænserne for acceptabel magtanvendelse. Den tilbagesendte persons værdighed og fysiske integritet sikres. Dette betyder, at man i tvivlstilfælde afbryder udsendelsen, herunder anvendelsen af tvangsmidler baseret på den tilbagesendtes modstand og grad af farlighed, hvilket sker ud fra princippet »ikke udsendelse for enhver pris«.
- c) Eventuelle tvangsforanstaltninger må ikke true den tilbagesendte persons mulighed for at trække vejret på normal vis. I tilfælde af magtanvendelse sikres det, at den tilbagesendte persons brystkasse forbliver i oprejst stilling, og at intet trykker på vedkommendes brystkasse, således at intet hindrer den normale åndedrætsfunktion.
- d) Tilbagesendte personer, der gør modstand, kan immobiliseres med midler, der ikke bringer deres værdighed eller fysiske integritet i fare.
- e) Den medlemsstat, der varetager tilrettelæggelsen, og hver deltagende medlemsstat skal nå til enighed om en liste over tilladte midler til begrænsning af bevægelsesfriheden forud for udsendelsesoperationen. Anvendelse af beroligende midler for at lette udsendelsen er forbudt, uden at dette dog udelukker nødforanstaltninger af hensyn til flysikkerheden.
- f) Alle ledsagere informeres og skal være bevidste om tilladte og forbudte tvangsmidler.

- g) Tilbagesendte personer, over for hvilke der anvendes tvangsmidler, er under konstant opsyn under hele flyvningen.
- h) Beslutningen om midlertidigt at fjerne tvangsmidlerne skal træffes af udsendelsesoperationens leder eller næstkommanderende.

3.3. Lægepersonale og tolke

Ordningen vedrørende lægepersonale og tolke er følgende:

- a) Der skal være mindst én læge til stede på en fælles flytransport.
- b) Lægen har adgang til de tilbagesendte personers eventuelle relevante sygejournaler og informeres inden afgang om deres særlige helbredsmæssige forhold. Hidtil ukendte medicinske forhold, der opdages umiddelbart inden afgang, og som kan påvirke gennemførelsen af udsendelsen, bør vurderes i samråd med de ansvarlige myndigheder.
- c) Kun lægen må, efter at der er stillet en præcis medicinsk diagnose, give tilbagesendte personer medicin. Medicin, som en tilbagesendt har brug for under flyvningen, skal forefindes om bord.
- d) Alle tilbagesendte personer skal have mulighed for direkte eller via en tolk at henvende sig til lægen eller ledsagerne på et sprog, som han eller hun kan gøre sig forståelig på.
- e) Den medlemsstat, der varetager tilrettelæggelsen, sørger for, at der er passende lægeligt og sprogligt personale til rådighed ved udsendelsen.

3.4. Dokumentation og overvågning af udsendelsesoperation

3.4.1. Tredjeparts optagelser og observatører

Lyd- eller billedoptagelser eller overvågning foretaget af en tredjeparts observatører på fælles charterfly er kun tilladt efter forudgående aftale mellem den medlemsstat, der varetager tilrettelæggelsen, og deltagende medlemsstater.

3.4.2. Interne rapporter om udsendelsesoperationen

Den medlemsstat, der varetager tilrettelæggelsen, og de deltagende medlemsstater udveksler interne rapporter om udsendelsesoperationen, hvis der ikke skal udarbejdes en fælles rapport. Dette er navnlig vigtigt, hvis operationen er slået fejl. Alle rapporter er strengt fortrolige og kun til intern brug. Rapporter skal omfatte erklæringer om eventuelle episoder, tvangsforanstaltninger og lægelige foranstaltninger.

3.4.3. Mediedækning

Den medlemsstat, der varetager tilrettelæggelsen, og de deltagende medlemsstater skal forud for udsendelsesoperationen nå til enighed om arten af og tidspunktet for den eventuelle offentliggørelse af udsendelsesoperationen. Oplysninger om udsendelsesoperationen offentliggøres normalt efter dens afslutning. Offentliggørelse af fotografier eller personlige oplysninger om ledsagerne bør undgås.

4. TRANSITFASEN

Rådets direktiv 2003/110/EF af 25. november 2003 om bistand i tilfælde af transit med henblik på udsendelse med fly ⁽¹⁾ finder anvendelse under transit i en medlemsstat.

5. ANKOMSTFASEN

Følgende gælder under ankomstfasen:

- a) Den medlemsstat, der varetager tilrettelæggelsen, er ansvarlig for at kontakte myndighederne i destinationslandet; de andre deltagende medlemsstater inddrages i denne proces.
- b) Lederen af udsendelsesoperationen i den medlemsstat, der varetager tilrettelæggelsen, etablerer den første kontakt med de lokale myndigheder ved ankomsten, medmindre en anden talsmand forud for ankomsten er udpeget blandt nævnte stat og de deltagende medlemsstater.
- c) Den medlemsstat, der varetager tilrettelæggelsen, og hver deltagende medlemsstat overgiver sine egne tilbagesendte personer til myndighederne i destinationslandet, med bagage og eventuelle genstande, der er blevet konfiskeret forud for ombordstigningen. De ledende repræsentanter fra den medlemsstat, der varetager tilrettelæggelsen, og fra hver deltagende medlemsstat er ansvarlige for overgivelsen af de tilbagesendte til de lokale myndigheder ved ankomsten. Ledsagerne forlader normalt ikke flyet.

⁽¹⁾ EUT L 321 af 6.12.2003, s. 26.

- d) Hvor det er hensigtsmæssigt og gennemførligt, bør den medlemsstat, der varetager tilrettelæggelsen, og de deltagende medlemsstater opfordre konsulatpersonale, forbindelsesofficerer for immigration eller de pågældende medlemsstaters forposter til at lette overgivelsen af de tilbagesendte til de lokale myndigheder, for så vidt dette er i overensstemmelse med national praksis og procedure.
- e) De tilbagesendte skal være befriet for håndjern eller andre tvangsmidler, når de overgives til de lokale myndigheder.
- f) Overgivelsen af tilbagesendte foregår uden for flyet (enten for foden af trappen eller i egnede lokaler i lufthavnen, alt efter hvad der er mest hensigtsmæssigt). Det undgås så vidt muligt, at de lokale myndigheder kommer om bord på flyet.
- g) Ophold i destinationslufthavnen begrænses til et minimum.
- h) Den medlemsstat, der varetager tilrettelæggelsen, og de enkelte deltagende medlemsstater har ansvar for at have en nødplan for ledsagere og repræsentanten (og tilbagesendte, hvis tilbagetagelse er blevet afvist), hvis flyets afgang forsinkes, efter at de tilbagesendte er gået fra borde. Sådanne forholdsregler omfatter om nødvendigt overnatningsmuligheder.

6. HVIS UDSENDELSESOPERATIONEN SLÅR FEJL

I tilfælde af, at myndighederne i destinationslandet nægter de pågældende indrejse på landets område, eller udsendelsesoperationen må afbrydes af andre grunde, tager den medlemsstat, der varetager tilrettelæggelsen, og hver enkelt deltagende medlemsstat for egen regning ansvaret for de tilbagesendtes returrejse til deres respektive områder.

RÅDETS BESLUTNING
af 29. april 2004
om ændring af Den Fælles Håndbog

(2004/574/EF)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til Rådets forordning (EF) nr. 790/2001 af 24. april 2001 om at forbeholde Rådet gennemførelsesbeføjelserne vedrørende visse detailbestemmelser og konkrete procedurer i forbindelse med grænsekontrol og grænseovervågning ⁽¹⁾,

under henvisning til initiativ fra Den Italienske Republik, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) På grund af den harmoniseringsgrad, der er opnået med hensyn til kriterier for nægtelse af indrejse ved medlemsstaternes ydre grænser, er det ønskeligt at kunne se begrundelserne for en tidligere afgørelse om at nægte en udlænding indrejse. Det er derfor nødvendigt at benytte en standardformular for nægtelse af indrejse, der omfatter en kategorisering af de forskellige mulige begrundelser for nægtelse af indrejse, og at anføre begrundelsen eller begrundelserne for nægtelse af indrejse i udlændingens pas. Den Fælles Håndbog ⁽²⁾ bør derfor ændres i overensstemmelse hermed. Mulighederne for at anke afgørelsen om nægtelse af indrejse er reguleret ved national lovgivning.

(2) I medfør af artikel 1 og 2 i protokollen om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af denne beslutning, som derfor ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark. Inden seks måneder efter at Rådet har truffet afgørelse om denne beslutning til udbygning af Schengen-reglerne efter bestemmelserne i tredje del, afsnit IV, i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, træffer Danmark afgørelse om, hvorvidt det vil gennemføre denne beslutning i sin nationale lovgivning, jf. artikel 5 i protokollen om Danmarks stilling.

(3) For så vidt angår Island og Norge udgør denne beslutning en udbygning af de bestemmelser i Schengen-reglerne, som falder ind under artikel 1, litra A, i Rådets afgørelse 1999/437/EF af 17. maj 1999 om visse gennemførelsesbestemmelser til den aftale ⁽³⁾, som Rådet for Den Europæiske Union har indgået med Republikken Island og Kongeriget Norge om disse to staters associering i gennemførelsen, anvendelsen og den videre udvikling af Schengen-reglerne ⁽⁴⁾.

(4) Denne beslutning udgør en udbygning af Schengen-reglerne, som Det Forenede Kongerige ikke deltager i, i overensstemmelse med Rådets afgørelse 2000/365/EF af 29. maj 2000 om anmodningen fra Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland om at deltage i visse bestemmelser i Schengen-reglerne ⁽⁵⁾. Det Forenede Kongerige deltager derfor ikke i vedtagelsen af beslutningen, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Det Forenede Kongerige.

(5) Denne beslutning udgør en udbygning af Schengen-reglerne, som Irland ikke deltager i, i overensstemmelse med Rådets afgørelse 2002/192/EF af 28. februar 2002 om anmodningen fra Irland om at deltage i visse bestemmelser i Schengen-reglerne ⁽⁶⁾. Irland deltager derfor ikke i vedtagelsen af beslutningen, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Irland.

(6) Denne beslutning udgør en retsakt, der bygger på Schengen-reglerne, eller som på andre måder har forbindelse til dem som omhandlet i artikel 3, stk. 1, i tiltrædelsesakten af 2003 —

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

Del II i Den Fælles Håndbog ændres således:

1) I slutningen af punkt 1.4.1. tilføjes følgende punktum:

»I den forbindelse udfyldes der en standardformular for nægtelse af indrejse ved grænsen, jf. bilag 16, som udleveres til den pågældende udlænding.«

⁽¹⁾ EFT L 116 af 26.4.2001, s. 5.

⁽²⁾ EFT C 313 af 16.12.2002, s. 97. Senest ændret ved beslutning 2004/466/EF (EUT L 157 af 30.4.2004, s. 136).

⁽³⁾ EFT L 176 af 10.7.1999, s. 31.

⁽⁴⁾ EFT L 176 af 10.7.1999, s. 36.

⁽⁵⁾ EFT L 131 af 1.6.2000, s. 43.

⁽⁶⁾ EFT L 64 af 7.3.2002, s. 20.

2) Punkt 1.4.1.a) affattes således:

»1.4.1.a) Ved nægtelse af indrejse stempler kontrolpersonalet passet med et indrejsestempel, der med uudsletteligt sort stempelfarve er overstreget med et kryds, og anfører til højre for dette med uudslettelig stempelfarve det eller de bogstaver, der angiver begrundelsen eller begrundelserne for nægtelse af indrejse, jf. standardformularen for nægtelse af indrejse i bilag 16«.

Artikel 2

Den standardformular for nægtelse af indrejse ved grænsen, der er vist i bilaget til denne beslutning, indsættes som bilag 16 i Den Fælles Håndbog.

Artikel 3

Denne beslutning anvendes fra den 1. juni 2004.

Artikel 4

Denne beslutning er rettet til medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab.

Udfærdiget i Luxembourg, den 29. april 2004.

På Rådets vegne

M. McDOWELL

Formand

BILAG

»BILAG 16

Standardformular for nægtelse af indrejse ved grænsen

STATENS LOGO	Angivelse af medlemsstat (Angivelse af myndighed)	 ⁽¹⁾
Nægtelse af indrejse ved grænsen		
Dag _____ Kl. _____ Grænseovergangssted _____		
Hos undertegnede _____ befinder sig:		
Efternavn _____ Fornavn _____		
født den _____ i _____ Køn _____		
Nationalitet _____ Bopæl _____		
Identitetskort _____ nr. _____		
udstedt i _____ den _____		
som er i besiddelse af visum nr. _____ type _____ udstedt af _____ gyldigt fra _____ til _____		
Gyldighedsperiode (dage) _____ Begrundelse _____		
og som kommer fra _____ med _____ (det anvendte transportmiddel anføres - f.eks. flyrutenummer) Den pågældende underrettes herved om, at han/hun nægtes indrejse i henhold til (angivelse af gældende national ret) med følgende begrundelse:		

⁽¹⁾ Der kræves ikke noget logo for Norge og Island.

- ☐ (A) Den pågældende er ikke i besiddelse af gyldig rejselegitimation
- ☐ (B) er i besiddelse af et falsk/forfalsket/ændret rejsedokument
- ☐ (C) er ikke i besiddelse af gyldigt visum
- ☐ (D) er i besiddelse af et falsk/forfalsket/ændret visum
- ☐ (E) er ikke i besiddelse af dokumentation for opholdets formål og nærmere omstændigheder
- ☐ (F) er ikke i besiddelse af de nødvendige midler til sit underhold med hensyn til det påtænkte ophold og de nærmere omstændigheder eller til tilbagerejsen til hjemlandet eller transitlandet, jf. de beløb, der er anført i bilag 10 til Den Fælles Håndbog
- ☐ (G) er indberettet som uønsket
☐ i SIS
☐ i det nationale register
- ☐ (H) anses for at udgøre en trussel mod en eller flere af EU-medlemsstaternes offentlige orden og sikkerhed, nationale sikkerhed eller internationale forbindelser (hver stat skal anføre det nationale lovgivningsmæssige grundlag for nægtelsen af indrejse)

Bemærkninger

Den pågældende kan indbringe klage over afgørelsen om nægtelse af indrejse i henhold til den nationale lovgivning. Han/hun modtager en kopi af dette dokument. (hver stat skal anføre det nationale lovgivningsmæssige grundlag for klageretten).

Udlændingen

Grænsekontrol-
medarbejderen

RÅDETS AFGØRELSE

af 29. april 2004

om indgåelse af protokollen til Barcelona-konventionen om beskyttelse af Middelhavet mod forurening, om samarbejde om forebyggelse af forurening fra skibe og bekæmpelse af forurening af Middelhavet i tilfælde af kritiske situationer

(2004/575/EF)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 175, stk. 1, sammenholdt med artikel 300, stk. 2, første punktum, og stk. 3, første afsnit,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet ⁽¹⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Det Europæiske Fællesskabs politik på miljøområdet skal blandt andet bidrage til forfølgelse af målene vedrørende bevarelse, beskyttelse og forbedring af miljøkvaliteten samt fremme på internationalt plan af foranstaltninger til løsning af de regionale og globale miljøproblemer.
- (2) Det Europæiske Fællesskab er kontraherende part i konventionen om beskyttelse af Middelhavet mod forurening (»Barcelona-konventionen«), som Rådet har godkendt med afgørelse 77/585/EØF ⁽²⁾, samt dennes 1995-udgave, der er godkendt med afgørelse 1999/802/EF ⁽³⁾. Fællesskabet er også kontraherende part i fire protokoller til Barcelona-konventionen, herunder protokollen om samarbejde om bekæmpelse af forurening af Middelhavet med olie og andre skadelige stoffer i tilfælde af kritiske situationer, som Rådet har godkendt med afgørelse 81/420/EØF ⁽⁴⁾.
- (3) Kommissionen deltog på Fællesskabets vegne i forhandlingerne om protokollen om samarbejde om forebyggelse af forurening fra skibe og bekæmpelse af forurening af Middelhavet i tilfælde af kritiske situationer (»protokollen«) på basis af de forhandlingsdirektiver, den modtog fra Rådet den 25. januar 2000.
- (4) Den 25. januar 2002 i Malta undertegnede Fællesskabet denne protokol.
- (5) Med denne protokol ajourføres de juridiske instrumenter i Barcelona-konventionen med henblik på at indføre samarbejde om forebyggelse af forurening fra skibe, at effektivisere samarbejdet om imødegåelse af forure-

ningshændelser og at fremme gennemførelsen af den gældende internationale regulering.

- (6) Protokollen, der ikke berører parternes ret til at vedtage relevante strengere foranstaltninger i overensstemmelse med international ret, indeholder de nødvendige bestemmelser for at undgå uoverensstemmelse med Fællesskabets gældende lovgivning på de områder, som protokollen dækker.
- (7) Fællesskabet bør godkende denne protokol —

TRUFFET FØLGENDE AFGØRELSE:

Artikel 1

Protokollen til Barcelona-konventionen om beskyttelse af Middelhavet mod forurening vedrørende samarbejde om forebyggelse af forurening fra skibe og bekæmpelse af forurening af Middelhavet i tilfælde af kritiske situationer, herefter benævnt »protokollen«, godkendes herved på Det Europæiske Fællesskabs vegne.

Teksten til protokollen er gengivet i bilaget til denne afgørelse.

Artikel 2

Formanden for Rådet bemyndiges til at udpege de(n) person(er), der er beføjet til på Det Europæiske Fællesskabs vegne at deponere ratifikationsinstrumentet for protokollen hos den spanske regering i overensstemmelse med bestemmelserne i protokolens artikel 23.

Udfærdiget i Luxembourg, den 29. april 2004.

På Rådets vegne

M. McDOWELL

Formand

⁽¹⁾ Udtalelse af 10.2.2004 (endnu ikke offentliggjort i EUT).

⁽²⁾ EFT L 240 af 19.9.1977, s. 1.

⁽³⁾ EFT L 322 af 14.12.1999, s. 32.

⁽⁴⁾ EFT L 162 af 19.06.1981, s. 4.

PROTOKOLLEN**om samarbejde om forebyggelse af forurening fra skibe og bekæmpelse af forurening af Middelhavet i tilfælde af kritiske situationer**

DE KONTRAHERENDE PARTER I DENNE PROTOKOL,

SOM ER PARTER i konventionen om beskyttelse af Middelhavet mod forurening, der blev vedtaget i Barcelona den 16. februar 1976 og ændret den 10. juni 1995,

SOM ØNSKER at gennemføre artikel 6 og 9 i den nævnte konvention,

SOM ERKENDER, at en alvorlig forurening af havet med olie og med skadelige og potentielt farlige stoffer eller truslen om en sådan forurening i Middelhavsområdet kan frembyde en fare for Middelhavets kyststater og for havmiljøet,

SOM ER AF DEN OPFATTELSE, at det er nødvendigt, at alle Middelhavets kyststater samarbejder om forebyggelse af forurening fra skibe og imødegåelse af forureningshændelser, uanset forureningens oprindelse,

SOM LIGELEDES ERKENDER Den Internationale Søfartsorganisations rolle og vigtigheden af at samarbejde inden for rammerne af denne organisation, navnlig med henblik på at fremme vedtagelsen og udviklingen af internationale regler og standarder, som tager sigte på at forebygge, begrænse og bekæmpe forurening af havmiljøet forårsaget af skibe,

SOM FREMHÆVER den indsats, som Middelhavets kyststater har gjort for at gennemføre disse internationale regler og standarder,

SOM DESUDEN ANERKENDER Det Europæiske Fællesskabs bidrag til gennemførelsen af internationale standarder for sikkerhed til søs og forebyggelse af forurening fra skibe,

SOM OGSÅ ERKENDER, at det er vigtigt at samarbejde i Middelhavsområdet for at fremme gennemførelsen af den internationale regulering om forebyggelse, begrænsning og bekæmpelse af forurening af havmiljøet forårsaget af skibe,

SOM ENDELIG ERKENDER, at det er vigtigt at yde en hurtig og effektiv indsats på nationalt, subregionalt og regionalt plan for at indføre beredskabsforanstaltninger til bekæmpelse af forurening af havmiljøet eller til imødegåelse af truslen om en sådan forurening,

SOM ANVENDER forsigtighedsprincippet, princippet om, at forurenere betaler, ordningen med vurdering af virkningen på miljøet, den bedste tilgængelige teknologi og den bedste miljøpraksis, som fastsat i artikel 4 i konventionen,

SOM HAR IN MENTE de relevante bestemmelser i De Forenede Nationers konvention om havret, der blev vedtaget i Montego Bay den 10. december 1982, som er i kraft, og hvori mange af Middelhavets kyststater og Det Europæiske Fællesskab er parter,

SOM ER OPMÆRKSOMME PÅ de internationale konventioner om bl.a. sikkerhed til søs, forebyggelse af forurening fra skibe, beredskab og bekæmpelse i tilfælde af forureningshændelser samt ansvar og erstatning for skader som følge af forurening,

SOM ØNSKER at udvikle den gensidige bistand og samarbejdet om forebyggelse og bekæmpelse af forurening,

ER BLEVET ENIGE OM FØLGENDE:

*Artikel 1***Definitioner**

I denne protokol forstås ved:

- a) »konventionen«: konventionen om beskyttelse af Middelhavet mod forurening, som blev vedtaget i Barcelona den 16. februar 1976 og ændret den 10. juni 1995
- b) »forureningshændelse«: en begivenhed eller en række begivenheder af samme oprindelse, der medfører eller kan medføre udtømmning af olie og/eller skadelige og potentielt farlige stoffer, og som udgør en faktisk eller sandsynlig trussel mod en eller flere staters havmiljø eller kyststrækning eller dermed forbundne interesser og kræver øjeblikkelig indgriben eller andre øjeblikkelige modforanstaltninger

c) »skadelige og potentielt farlige stoffer«: ethvert stof bortset fra olie, som, hvis det tilføres havmiljøet, kan bringe menneskers sundhed i fare, skade levende ressourcer og havets flora og fauna, ødelægge områdernes rekreative værdier eller være til hinder for anden retmæssig udnyttelse af havet

d) »dermed forbundne interesser«: en direkte berørt eller truet kyststats interesser, som bl.a. har tilknytning til:

- i) maritime aktiviteter ved kyster, i havne eller i flodmundinger, herunder fiskeri
- ii) det pågældende områdes historiske og turistmæssige værdi, herunder mulighederne for vandsport og andre rekreative aktiviteter

- iii) kystbefolkningernes sundhed
 - iv) områdets kulturelle, æstetiske, videnskabelige og pædagogiske værdi
 - v) bevarelse af den biologiske mangfoldighed og bæredygtig udnyttelse af havets og kysternes levende ressourcer
- e) »international regulering«: regler, der tager sigte på forebyggelse, begrænsning og bekæmpelse af forurening af havmiljøet forårsaget af skibe, og som er vedtaget på internationalt plan i overensstemmelse med international ret inden for rammerne af De Forenede Nationers særorganisationer, navnlig Den Internationale Søfartsorganisation
- f) »regionalcentret«: »Regional Marine Pollution Emergency Response Centre for the Mediterranean Sea« (REMPEC), som blev oprettet ved resolution nr. 7, der blev vedtaget af de befuldmægtigede for Middelhavsområdets kyststater på deres konference i Barcelona den 9. februar 1976 om beskyttelse af Middelhavet, og administreres af Den Internationale Søfartsorganisation og De Forenede Nationers miljøprogram, og hvis mål og opgaver er defineret af de kontraherende parter i konventionen.

Artikel 2

Protokollens anvendelsesområde

Denne protokols anvendelsesområde er Middelhavsområdet, således som det er defineret i artikel 1 i konventionen.

Artikel 3

Almindelige bestemmelser

1. Parterne samarbejder om:
 - a) gennemførelsen af den internationale regulering vedrørende forebyggelse, begrænsning og bekæmpelse af forurening af havmiljøet forårsaget af skibe
 - b) iværksættelsen af alle nødvendige foranstaltninger i tilfælde af en forureningshændelse.
2. Parterne skal i samarbejdet tage hensyn til eventuel deltagelse af de lokale myndigheder, ikke statslige organisationer og samfundsøkonomiske aktører.
3. Parterne anvender denne protokol uden at krænke de andre parters eller staters suverænitet og jurisdiktion. Enhver handling, som en part foretager i henhold til denne protokol, skal være i overensstemmelse med international ret.

Artikel 4

Beredskabsplaner og andre midler til forebyggelse og imødegåelse af forureningshændelser

1. Parterne bestræber sig på, enten hver for sig eller på bilateralt eller multilateralt plan, at opretholde og fremme beredskabsplaner og andre midler til forebyggelse og imødegåelse af

forureningshændelser. Disse midler omfatter bl.a. udstyr, skibe, luftfartøjer og personel til gennemførelse af operationer i kritiske situationer, eventuelt indførelse af relevant lovgivning, udvidelse eller styrkelse af parternes kapacitet til at imødegå forureningshændelser og udpegning af den eller de nationale myndigheder, som er ansvarlige for gennemførelsen af denne protokol.

2. Parterne træffer endvidere foranstaltninger i henhold til international ret med henblik på at forebygge forurening af Middelhavsområdet hidrørende fra skibe og for i deres egenkab af flagstater, havnestater og kyststater at sikre en effektiv gennemførelse i dette område af de relevante internationale konventioner samt af deres relevante lovgivning. Parterne skal sikre, at de har kapacitet til at gennemføre sådanne internationale konventioner, og kan samarbejde om gennemførelsen heraf på grundlag af bilaterale eller multilaterale aftaler.

3. Parterne informerer hvert andet år Regionalcentret om de foranstaltninger, der er truffet med henblik på gennemførelsen af denne artikel. Regionalcentret forelægger parterne en rapport på grundlag af de modtagne oplysninger.

Artikel 5

Overvågning

Parterne udvikler og gennemfører, enten hver for sig eller på bilateralt eller multilateralt plan, overvågningsaktiviteter i Middelhavsområdet for at forebygge, opspore og bekæmpe forurening og sikre overholdelsen af den relevante internationale regulering.

Artikel 6

Samarbejde under bjærgnings- og opsamlingsoperationer

I tilfælde af overbordkastning eller nedstyrtning i havet af skadelige og potentielt farlige stoffer i kolli, herunder i containere, transportable tanke, lastvogne, jernbanevogne eller skibslægtre, skal parterne i videst muligt omfang samarbejde om opsamlingen af de nævnte kolli og stoffer for at forebygge eller mindske faren for havmiljøet og kystmiljøet.

Artikel 7

Formidling og udveksling af oplysninger

1. Parterne forpligter sig til at oplyse de andre parter om:
 - a) den nationale organisation eller de nationale myndigheder, som har ansvaret for bekæmpelsen af forurening af havet med olie og med skadelige og potentielt farlige stoffer
 - b) de kompetente nationale myndigheder, som er ansvarlige for modtagelsen af oplysninger om forurening af havet med olie og med skadelige og potentielt farlige stoffer og for behandlingen af spørgsmål vedrørende gensidig bistand mellem parterne

- c) de nationale myndigheder, der er bemyndigede til at handle på statens vegne i sager vedrørende gensidig bistand og samarbejde mellem parterne
- d) den organisation eller de nationale myndigheder, som er ansvarlige for gennemførelsen af artikel 4, stk. 2, navnlig de myndigheder, der er ansvarlige for henholdsvis gennemførelsen af internationale konventioner på området og andre relevante bestemmelser, for modtagefaciliteter i havne og for overvågningen af ulovlige udtømminger i henhold til MARPOL-konventionen 73/78
- e) sin lovgivning og andre bestemmelser, som har direkte indvirkning på beredskabet og bekæmpelsen af forurening af havet med olie og med skadelige eller potentielt farlige stoffer
- f) nye metoder til forebyggelse af forurening af havet med olie og med skadelige og potentielt farlige stoffer, nye midler til bekæmpelse af forurening og nye overvågningsteknologier samt udvikling af relevante forskningsprogrammer.

2. De parter, som har aftalt at udveksle disse oplysninger direkte, skal meddele dem til Regionalcentret. Sidstnævnte videregiver oplysningerne til de øvrige parter og, under forudsætning af gensidighed, til de Middelhavskyststater, som ikke er parter i denne protokol.

3. De parter, som har indgået bilaterale eller multilaterale aftaler i henhold til denne protokol, underretter Regionalcentret herom, hvorefter dette videregiver oplysningen til de øvrige parter.

Artikel 8

Indberetning af forureningshændelser

Parterne forpligter sig til at koordinere anvendelsen af de kommunikationsmidler, som de råder over, for at sikre, at alle vigtige rapporter og oplysninger om forureningshændelser modtages, videregives og udbredes med den fornødne pålidelighed og hurtighed. Regionalcentret udstyres med de nødvendige kommunikationsmidler for at kunne deltage i denne koordinerede indsats og navnlig for at udføre de opgaver, som det har fået pålagt ved artikel 12, stk. 2.

Artikel 9

Indberetningsprocedure

1. Parterne udsteder instrukser til kaptajnerne eller andre personer, som er ansvarlige for skibe, der fører deres flag, og til førerne af luftfartøjer, der er registreret på deres territorium, om på den efter omstændighederne hurtigste og mest hensigtsmæssige måde og i overensstemmelse med de indberetningsprocedurer, der måtte være fastsat i de gældende bestemmelser i de relevante internationale aftaler, at give dem selv samt den nærmeste kyststat meddelelse om:

a) enhver hændelse, som medfører eller kan medføre udtømmning af olie eller af skadelige og potentielt farlige stoffer

b) udslip af olie eller af skadelige og potentielt farlige stoffer, herunder dem der transporteres i kolli, som er observeret på havet, og som udgør en faktisk eller sandsynlig trussel for en eller flere parters havmiljø, kyster eller dermed forbundne interesser, samt udslippets karakteristika og omfang.

2. Parterne træffer passende foranstaltninger, for at kaptajnen på skibe, der sejler i deres territorialfarvande, overholder forpligtelserne i stk. 1, litra a) og b), jf. dog protokollens artikel 20, og de kan med henblik herpå anmode Regionalcentret om hjælp hertil. De informerer Den Internationale Søfartsorganisation om de foranstaltninger, der er truffet.

3. Parterne udsteder endvidere instrukser til de personer, som er ansvarlige for søhavne eller håndteringsanlæg under deres jurisdiktion, om i overensstemmelse med gældende lovgivning at underrette dem om hændelser, som medfører eller kan medføre udtømmning af olie eller af skadelige og potentielt farlige stoffer.

4. I overensstemmelse med de relevante bestemmelser i protokollen om beskyttelse af Middelhavet mod forurening som følge af udforskning og udnyttelse af kontinentalsoklen, havbunden og dennes undergrund udsteder parterne instrukser til de personer, som er ansvarlige for offshore-anlæg under dens jurisdiktion, om på den efter omstændighederne hurtigste og mest hensigtsmæssige måde og efter de fremgangsmåder, de har foreskrevet, at underrette dem om hændelser, som medfører eller kan medføre udslip af olie eller af skadelige og potentielt farlige stoffer.

5. I stk. 1, 3 og 4 i nærværende artikel betyder »hændelse« enhver hændelse, der opfylder betingelserne i disse stykker, uanset om det drejer sig om en forureningshændelse eller ej.

6. I tilfælde af en forureningshændelse meddeles de oplysninger, der indsamles i overensstemmelse med stk. 1, 3 og 4, til Regionalcentret.

7. De i henhold til stk. 1, 3 og 4 indsamlede oplysninger meddeles øjeblikkeligt til de andre parter, som måtte være berørt af forureningshændelsen:

a) enten af den part, som har modtaget disse oplysninger, direkte eller via Regionalcentret

b) eller af Regionalcentret.

Hvis parterne kommunikerer direkte med hinanden, informerer de Regionalcentret om de forholdsregler, de har truffet, hvorefter Regionalcentret videregiver oplysningerne til de øvrige parter.

8. Parterne benytter en standardformular, udformet efter fælles overenskomst på forslag af Regionalcentret, til indberetning af forureningshændelser i henhold til stk. 6 og 7 i denne artikel.

9. Hvis bestemmelserne i stk. 7 anvendes, er parterne ikke bundet af den i konventionens artikel 9, stk. 2, fastsatte forpligtelse.

Artikel 10

Operationelle foranstaltninger

1. Parter, der konfronteres med en forureningshændelse, skal:

- a) foretage de nødvendige vurderinger af forureningshændelsens art, omfang og mulige konsekvenser eller eventuelt typen og den omtrentlige mængde af olie eller af skadelige og potentielt farlige stoffer samt udslippets spredningsretning og -hastighed
- b) træffe enhver foranstaltning, som kan forebygge, begrænse og så vidt muligt ophæve virkningerne af forureningshændelsen
- c) straks underrette de parter, som måtte være berørt af forureningshændelsen, om disse vurderinger og om enhver foranstaltning, der er iværksat eller planlagt for at imødegå en sådan hændelse, og samtidig meddele disse oplysninger til Regionalcentret, som videregiver dem til de øvrige parter
- d) fortsætte med at holde øje med situationen så længe som muligt og indberette iagttagelserne i overensstemmelse med artikel 9.

2. Såfremt der iværksættes en aktion til bekæmpelse af forurening fra et skib, skal der træffes alle egnede og anvendelige foranstaltninger for at redde:

- a) menneskeliv
- b) selve skibet, idet der samtidig tages skridt til at forebygge generelle miljøskader eller at begrænse dem til et minimum.

Parter, som iværksætter en sådan aktion, underretter Den Internationale Søfartsorganisation herom, enten direkte eller via Regionalcentret.

Artikel 11

Beredskabsforanstaltninger om bord på skibe eller på offshore-anlæg og i havne

1. Parterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at de skibe, der fører deres flag, har en beredskabsplan om bord, som opfylder kravene i den relevante internationale regulering.

2. Parterne fastsætter, at kaptajnerne på de skibe, som fører deres flag, i tilfælde af en forurening følger procedurene i skibets beredskabsplan, og at de på anmodning giver de berørte myndigheder udførlige oplysninger om skibet og dets last og om de foranstaltninger, der er truffet i henhold til artikel 9, og samarbejder med de nævnte myndigheder.

3. Parterne træffer passende foranstaltninger for, at kaptajnen på skibe, der sejler i deres territorialfarvande, overholder den i stk. 2 anførte forpligtelse, jf. dog protokollens artikel 20, og de kan med henblik herpå anmode Regionalcen-

tret om hjælp hertil. De informerer Den Internationale Søfartsorganisation om de foranstaltninger, der er truffet.

4. Parterne fastsætter, at de myndigheder eller operatører med ansvar for søhavne og håndteringsanlæg under deres jurisdiktion, for hvilke de skønner det hensigtsmæssigt, har beredskabsplaner for forurening eller lignende ordninger, som er samordnet med den nationale ordning, jf. artikel 4, og godkendt i overensstemmelse med de procedurer, der er fastsat af de kompetente nationale myndigheder.

5. Parterne fastsætter, at de operatører, der er ansvarlige for offshore-anlæg under deres jurisdiktion, har en beredskabsplan til imødegåelse af forureningshændelser, og at den er samordnet med den nationale ordning, jf. artikel 4, og godkendt i overensstemmelse med de procedurer, der er fastsat af den kompetente nationale myndighed.

Artikel 12

Assistance

1. En part, som har behov for assistance til imødegåelse af en forureningshændelse, kan enten direkte eller via Regionalcentret anmode andre parter om assistance, idet der først og fremmest rettes opfordring til de parter, som kan tænkes at være berørt af forureningen. Denne assistance kan bl.a. omfatte råd fra eksperter og levering eller tilrådighedsstillelse af specialuddannet personel, produkter, udstyr og nautiske hjælpemidler til den berørte part. De parter, der modtager en sådan opfordring, udfolder de størst mulige bestræbelser for at yde assistance.

2. Hvis de parter, der er involveret i en forureningsbekæmpelsesaktion, ikke kan blive enige om, hvordan arbejdet skal organiseres, kan Regionalcentret med alle berørte parters samtykke koordinere de foranstaltninger, som de har iværksat.

3. I overensstemmelse med gældende internationale aftaler træffer parterne de juridiske eller administrative foranstaltninger, der er nødvendige for at lette:

- a) ankomsten til, anvendelsen på og afgang fra deres territorium af skibe, luftfartøjer og andre transportmidler, som deltager i indsatsen mod en forureningshændelse eller transporterer personel, last, produkter og materiel til brug for indsatsen mod en sådan hændelse, og
- b) hurtig transport af personel, last, produkter og materiel, jf. litra a), til, på og fra deres territorium.

Artikel 13

Godtgørelse af omkostningerne ved ydelse af assistance

1. Medmindre parterne på forhånd har indgået bilaterale eller multilaterale aftaler om de finansielle aspekter ved deres indsats til imødegåelse af forureningshændelser, skal hver part bære omkostningerne ved de foranstaltninger, den har iværksat for at imødegå en forureningshændelse, i overensstemmelse med bestemmelserne i stk. 2 nedenfor.

2. a) Hvis en part træffer foranstaltninger på en anden parts udtrykkelige anmodning, skal den anmodende part godtgøre den assisterende part de omkostninger, der er forbundet med disse foranstaltninger. Hvis anmodningen annulleres, skal den anmodende part overtage de af den assisterende part afholdte udgifter eller indgåede udgiftsforpligtelser.
- b) Hvis en part træffer foranstaltninger på eget initiativ, bærer den de dermed forbundne omkostninger.
- c) De i litra a) og b) fastsatte principper gælder, medmindre de berørte parter træffer anden beslutning i hvert enkelt tilfælde.

3. Medmindre andet er aftalt, skal omkostningerne ved de foranstaltninger, som en part har truffet på anmodning af en anden part, beregnes på en rimelig måde i overensstemmelse med den assisterende parts ret og praksis med hensyn til godtgørelse af sådanne udgifter.

4. Den anmodende part og den assisterende part samarbejder om nødvendigt om at fuldende en godtgørelsesprocedure. De tager i denne forbindelse behørigt hensyn til de gældende retlige ordninger.

Åbner den således gennemførte procedure ikke mulighed for fuldstændig godtgørelse af udgifterne til assistancen, kan den part, som har anmodet om assistance, anmode den assisterende part om at give afkald på godtgørelsen af de udgifter, som overstiger de allerede godtgjorte beløb, eller at nedsætte det i overensstemmelse med de i bestemmelserne i stk. 3 beregnede omkostningsbeløb. Den anmodende part kan ligeledes anmode om henstand med godtgørelsen af disse udgifter. Ved behandlingen af en sådan anmodning tager de assisterende parter behørigt hensyn til udviklingslandenes behov.

5. Bestemmelserne i denne artikel skal ikke fortolkes således, at de på nogen måde krænker parternes ret til i henhold til andre bestemmelser og regler i national og international ret, der gælder for den ene eller anden part, der deltager i assistancen, at gøre krav gældende over for tredjemand om godtgørelse af omkostningerne i forbindelse med foranstaltninger til imødegåelse af en forureningshændelse.

Artikel 14

Modtagefaciliteter i havne

1. Parterne træffer, enten enkeltvis eller i bilateralt eller multilateralt samarbejde, alle nødvendige foranstaltninger for at sikre, at deres havne og terminaler er udstyret med modtagefaciliteter, som opfylder skibenes behov. De sørger for, at disse anlæg kan anvendes effektivt, uden at dette medfører urimelige forsinkelser for skibene.

Parterne opfordres til at finde frem til en måde, hvorpå de kan fastsætte rimelige priser for anvendelsen af disse anlæg.

2. Parterne drager endvidere omsorg for, at der er passende modtagefaciliteter til lystfartøjer.

3. Parterne træffer alle nødvendige foranstaltninger for at sikre, at anlæggene fungerer tilfredsstillende, og dermed begrænse virkningerne for havmiljøet af udtømminger fra disse anlæg.

4. Parterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at give de skibe, der anløber deres havne, ajourførte oplysninger om de forpligtelser, der følger af MARPOL-konventionen 73/78, samt om deres gældende lovgivning på dette område.

Artikel 15

Miljøfarer i forbindelse med søfart

Parterne træffer i overensstemmelse med de alment accepterede internationale regler og standarder og med Den Internationale Søfartsorganisations globale mandat foranstaltninger for enten hver for sig eller på bilateralt eller multilateralt plan at vurdere miljøfarerne ved de af søfarten anvendte ruter og tager passende initiativer til at mindske risikoen for ulykker eller begrænse deres virkninger på miljøet.

Artikel 16

Modtagelse af nødstedte skibe i havne og i nødhavne

Parterne fastsætter nationale, subregionale eller regionale strategier for modtagelse i deres nødhavne, herunder havne, af nødstedte skibe, som udgør en trussel mod havmiljøet. Parterne samarbejder herom og underretter Regionalcentret om de foranstaltninger, de har vedtaget.

Artikel 17

Subregionale aftaler

Parterne kan indgå, udvikle og opretholde passende subregionale bilaterale eller multilaterale aftaler, som kan lette gennemførelsen af denne protokol eller dele heraf. På anmodning af de berørte parter kan Regionalcentret inden for rammerne af sine beføjelser bistå dem med udarbejdelsen og gennemførelsen af de nævnte subregionale aftaler.

Artikel 18

Møder

1. Parterne i denne protokol afholder ordinære møder i forbindelse med de ordinære møder for de kontraherende parter i konventionen, som afholdes i henhold til artikel 18 i konventionen. Parterne i denne protokol kan også afholde ekstraordinære møder i overensstemmelse med artikel 18 i konventionen.

2. Møderne mellem parterne i denne protokol har bl.a. til formål at:

- a) undersøge og drøfte Regionalcentrets rapporter om gennemførelsen af denne protokol, særlig artikel 4, 7 og 16
- b) udarbejde og vedtage strategier, handlingsplaner og programmer, som tager sigte på at gennemføre denne protokol
- c) overvåge gennemførelsen af disse strategier, handlingsplaner og programmer, vurdere deres effektivitet, undersøge, om det er nødvendigt at vedtage nye strategier, handlingsplaner eller programmer, og iværksætte foranstaltninger med henblik herpå
- d) udføre enhver anden opgave i henhold til denne protokol, som måtte vise sig nødvendig.

Artikel 19

Forholdet mellem protokollen og konventionen

1. Konventionens bestemmelser om protokoller finder anvendelse på denne protokol.
2. Den forretningsorden og det finansregulativ, der vedtages i henhold til artikel 24 i konventionen, finder anvendelse på denne protokol, medmindre parterne i protokollen træffer anden beslutning.

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 20

Protokollens indvirkning på national ret

Anvendelse af bestemmelserne i denne protokol påvirker ikke parternes ret til på de områder, som protokollen dækker, at vedtage strengere nationale bestemmelser eller andre foranstaltninger, der er i overensstemmelse med international ret.

Artikel 21

Forholdet til tredjemand

Parterne opfordrer om fornødent de stater, som ikke er parter, og internationale organisationer til at samarbejde om gennemførelsen af denne protokol.

Artikel 22

Undertegnelse

Denne protokol er åben for undertegnelse i Valetta, Malta, den 25. januar 2002 og i Madrid fra den 26. januar 2002 til den 25. januar 2003 for de kontraherende parter i konventionen.

Artikel 23

Ratifikation, accept eller godkendelse

Denne protokol skal ratificeres, accepteres eller godkendes. Ratifikations-, accept- eller godkendelsesinstrumenterne deponeres hos Spaniens regering, som varetager depositarfunktionerne.

Artikel 24

Tiltrædelse

Fra den 26. januar 2003 vil denne protokol være åben for tiltrædelse for alle parter i konventionen.

Artikel 25

Ikrafttræden

1. Denne protokol træder i kraft på tredivtedagen efter datoen for deponeringen af det sjette ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument.
2. Fra datoen for sin ikrafttræden erstatter denne protokol protokollen om samarbejde om bekæmpelse af forurening af Middelhavet med olie og andre skadelige stoffer i tilfælde af kritiske situationer, i forholdet mellem parterne i de to instrumenter.

TIL BEKRÆFTELSE HERAF har undertegnede befuldmægtigede underskrevet denne protokol.

UDFÆRDIGET i Valetta den 25. januar 2002 i ét enkelt eksemplar på arabisk, engelsk, fransk og spansk, idet hver af disse tekster har samme gyldighed.

RÅDETS AFGØRELSE**af 29. april 2004****om indgåelse af aftalen om videnskabeligt og teknisk samarbejde mellem Det Europæiske Fællesskab og Staten Israel**

(2004/576/EF)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

TRUFFET FØLGENDE AFGØRELSE:

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 170 sammenholdt med artikel 300, stk. 2, første afsnit, første punktum,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet ⁽¹⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Kommissionen har på Fællesskabets vegne ført forhandlinger med Staten Israel om aftalen om videnskabeligt og teknisk samarbejde (i det følgende benævnt »aftalen«).
- (2) Aftalen blev med forbehold af senere indgåelse på Fællesskabets vegne undertegnet den 10. juni 2003 i Bruxelles.
- (3) Aftalen bør godkendes —

Artikel 1

Aftalen om videnskabeligt og teknisk samarbejde mellem Det Europæiske Fællesskab og Staten Israel godkendes hermed på Fællesskabets vegne.

Teksten til aftalen er blevet offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende* (*).

Artikel 2

Formanden for Rådet foranstalter på Fællesskabets vegne den meddelelse, der er omhandlet i aftalens artikel 5.

Udfærdiget i Luxembourg, den 29. april 2004.

På Rådets vegne

M. McDOWELL

Formand

⁽¹⁾ Udtalelse af 11.3.2004 (endnu ikke offentliggjort i EUT).

^(*) EUT L 154 af 21.6.2003, s. 80.

RÅDETS AFGØRELSE

af 29. april 2004

om en aftale i form af brevveksling mellem Det Europæiske Fællesskab og Republikken Kasakhstans regering om en ordning med dobbeltkontrol uden kvantitative lofter i forbindelse med udførsel af visse stålprodukter fra Republikken Kasakhstan til Det Europæiske Fællesskab

(2004/577/EF)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 133 sammenholdt med artikel 300, stk. 2, første punktum,

under henvisning til forslag fra Kommissionen, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Partnerskabs- og samarbejdsaftalen om oprettelse af et partnerskab mellem De Europæiske Fællesskaber og deres medlemsstater på den ene side og Republikken Kasakhstan på den anden side ⁽¹⁾ trådte i kraft den 1. juli 1999.
- (2) Det Europæiske Fællesskab og Republikken Kasakhstans regering vedtog at indføre en ordning med dobbeltkontrol af visse stålprodukter for perioden 1. januar 2000 til 31. december 2001. Denne aftale i form af brevveksling blev godkendt på Det Europæiske Fællesskabs vegne ved afgørelse 1999/865/EF ⁽²⁾. Ved forordning (EF) nr. 2743/1999 ⁽³⁾ fastsattes de dertil svarende gennemførelsesbestemmelser for Fællesskabet.
- (3) Kommissionen har afsluttet forhandlingerne om en aftale i form af brevveksling mellem Det Europæiske Fællesskab og Republikken Kasakhstan om indførelse af en ordning med dobbeltkontrol uden kvantitative lofter i forbindelse med udførsel af visse stålprodukter fra Republikken Kasakhstan til Det Europæiske Fællesskab —

TRUFFET FØLGENDE AFGØRELSE:

Artikel 1

1. Aftalen i form af brevveksling mellem Det Europæiske Fællesskab og Republikken Kasakhstan om en ordning med dobbeltkontrol uden kvantitative lofter i forbindelse med udførsel af visse stålprodukter fra Republikken Kasakhstan til Det Europæiske Fællesskab, godkendes herved på Det Europæiske Fællesskabs vegne.

2. Teksten til aftalen ⁽⁴⁾ er knyttet til denne afgørelse.

Artikel 2

Formanden for Rådet bemyndiges til at udpege de personer, der er beføjet til at undertegne den i artikel 1 omhandlede aftale i form af brevveksling med bindende virkning for Fællesskabet.

Udfærdiget i Luxembourg, den 29. april 2004.

På Rådets vegne

M. McDOWELL

Formand

⁽¹⁾ EFT L 196 af 28.7.1999, s. 3.

⁽²⁾ EFT L 342 af 31.12.1999, s. 37.

⁽³⁾ EFT L 342 af 31.12.1999, s. 1.

⁽⁴⁾ Se side 49 i denne EUT.

AFTALE

i form af brevveksling mellem Det Europæiske Fællesskab og Republikken Kasakhstans regering om en ordning med dobbeltkontrol uden kvantitative lofter i forbindelse med udførsel af visse stålprodukter fra Republikken Kasakhstan til Det Europæiske Fællesskab

A. Brev fra Det Europæiske Fællesskab

Hr. ...,

1. Jeg skal herved henvise til aftalen mellem Det Europæiske Kul- og Stålfællesskab og Republikken Kasakhstans regering, der blev indgået den 22. juli 2002, om handel med visse stålprodukter. Desuden blev der afholdt konsultationer om problemer vedrørende visse stålprodukter, som falder uden for den ovenfor nævnte aftale.
2. På grundlag af konsultationerne er parterne blevet enige om at indføre en ordning med dobbeltkontrol uden kvantitative lofter for så vidt angår visse stålprodukter, således at gennemsigtigheden forbedres og eventuelle forbrejninger i handelen undgås. De nærmere bestemmelser om ordningen med dobbeltkontrol er anført i bilaget til dette brev.
3. Denne brevveksling berører ikke anvendelsen af de relevante bestemmelser i de bilaterale aftaler om handel og handelsrelaterede spørgsmål, og navnlig bestemmelserne vedrørende antidumping- og beskyttelsesforanstaltninger.
4. Hver af parterne kan til enhver tid foreslå ændringer i bilaget eller tillæggene hertil, der kræver begge parter godkendelse og træder i kraft som aftalt af parterne. Såfremt der iværksættes antidumping- eller beskyttelsesundersøgelser eller indføres foranstaltninger i Det Europæiske Fællesskab vedrørende et produkt, der er omfattet af ordningen med dobbeltkontrol, beslutter Republikken Kasakhstan, om det pågældende produkt skal udelukkes fra ordningen med dobbeltkontrol. En sådan beslutning påvirker ikke det pågældende produkts overgang til fri omsætning i Fællesskabet.
5. Jeg har den ære hermed at foreslå, at såfremt denne skrivelse med tilhørende bilag og tillæg kan accepteres af Deres regering, skal denne skrivelse og Deres bekræftelse heraf tilsammen udgøre en aftale mellem Det Europæiske Fællesskab og Republikken Kasakhstan, som træder i kraft på datoen for Deres svar.

Modtag, hr. ..., forsikringen om min mest udmærkede højagtelse.

For Det Europæiske Fællesskab

B. Brev fra regeringen for Republikken Kasakhstan

Hr. ...,

Jeg har den ære hermed at anerkende modtagelsen af Deres skrivelse af ... med følgende ordlyd:

- »1. Jeg skal herved henvise til aftalen mellem Det Europæiske Kul- og Stålfællesskab og Republikken Kasakhstans regering, der blev indgået den 22. juli 2002, om handel med visse stålprodukter. Desuden blev der afholdt konsultationer om problemer vedrørende visse stålprodukter, som falder uden for den ovenfor nævnte aftale.
2. På grundlag af konsultationerne er parterne blevet enige om at indføre en ordning med dobbeltkontrol uden kvantitative lofter for så vidt angår visse stålprodukter, således at gennemsigtigheden forbedres og eventuelle fordrejninger i handelen undgås. De nærmere bestemmelser om ordningen med dobbeltkontrol er anført i bilaget til dette brev.
3. Denne brevveksling berører ikke anvendelsen af de relevante bestemmelser i de bilaterale aftaler om handel og handelsrelaterede spørgsmål, og navnlig bestemmelserne vedrørende antidumping- og beskyttelsesforanstaltninger.
4. Hver af parterne kan til enhver tid foreslå ændringer i bilaget eller tillæggene hertil, der kræver begge parters godkendelse og træder i kraft som aftalt af parterne. Såfremt der iværksættes anti-dumping- eller beskyttelsesundersøgelser eller indføres foranstaltninger i Det Europæiske Fællesskab vedrørende et produkt, der er omfattet af ordningen med dobbeltkontrol, beslutter Republikken Kasakhstan, om det pågældende produkt skal udelukkes fra ordningen med dobbeltkontrol. En sådan beslutning påvirker ikke det pågældende produkts overgang til fri omsætning i Fællesskabet.
5. Jeg har den ære hermed at foreslå, at såfremt denne skrivelse med tilhørende bilag og tillæg kan accepteres af Deres regering, skal denne skrivelse og Deres bekræftelse heraf tilsammen udgøre en aftale mellem Det Europæiske Fællesskab og Republikken Kasakhstan, som træder i kraft på datoen for Deres svar.«

Jeg har den ære hermed at bekræfte, at det ovenfor anførte kan accepteres af min regering, og at Deres brev sammen med nærværende skrivelse med tilhørende bilag og tillæg udgør en aftale, således som De har foreslået.

Modtag, hr. ..., forsikringen om min mest udmærkede højagtelse.

For regeringen for Republikken Kasakhstan

BILAG

- 1.1. I perioden fra datoen for denne aftales anvendelse til 31. december 2004 er indførslen i Fællesskabet af de produkter, der er anført i tillæg I, og som har oprindelse i Kasakhstan, betinget af, at der forelægges et tilsynsdokument svarende til modellen i tillæg II, som udstedes af myndighederne i Fællesskabet, medmindre parterne vedtager at bringe ordningen til ophør inden da.
 - 1.2. I perioden fra datoen for denne aftales anvendelse til 31. december 2004, er, medmindre parterne vedtager at bringe ordningen til ophør inden da, indførslen i Fællesskabet af de produkter, der er opført i tillæg I, og som har oprindelse i Kasakhstan, tillige betinget af, at de kompetente kasakhiske myndigheder udsteder et eksportdokument. Importøren forelægger originaleksemplaret af eksportdokumentet senest den 31. marts i det år, der følger efter det år, i hvilket de i dokumentet omhandlede varer afsendes.
 - 1.3. Produkterne anses for at være afsendt på det tidspunkt, hvor de indlades i eksporttransportmidlet.
 - 1.4. Eksportdokumentet skal være i overensstemmelse med den model, der er vist i tillæg III. Det gælder for udførsel til hele Fællesskabets toldområde.
 - 1.5. Kasakhstan meddeler Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber navn og adresse på de relevante kasakhiske statslige myndigheder, som er beføjet til at udstede og kontrollere eksportdokumenter, sammen med prøver på de stempler og underskrifter, de anvender. Kasakhstan meddeler tillige Kommissionen alle ændringer i den forbindelse.
 - 1.6. Tarifieringen af de produkter, der er omfattet af denne aftale, er baseret på Fællesskabets told- og statistiknomenklatur (i det følgende benævnt »KN«). Oprindelsen af de varer, der er omfattet af denne aftale, fastsættes i henhold til de i Fællesskabet gældende regler.
 - 1.7. Fællesskabets kompetente myndigheder forpligter sig til at underrette Kasakhstan om enhver ændring i KN, for så vidt angår produkter, som er omfattet af denne aftale, inden datoen for sådanne ændringers ikrafttræden i Fællesskabet.
 - 1.8. Visse tekniske bestemmelser om gennemførelsen af ordningen med dobbeltkontrol findes i tillæg IV.
 - 2.1. Kasakhstan forpligter sig til at forsyne Fællesskabet med nøjagtige statistiske oplysninger om de eksportdokumenter, der udstedes af de kasakhiske myndigheder i medfør af punkt 1.2. Disse oplysninger sendes til Fællesskabet ved udgangen af den måned, der følger efter den måned, statistikkerne vedrører.
 - 2.2. Fællesskabet forpligter sig til at forsyne de kasakhiske myndigheder med nøjagtige statistiske oplysninger om de tilsynsdokumenter, der udstedes af medlemsstaterne for de eksportdokumenter, der udstedes af de kasakhiske myndigheder i medfør af punkt 1.1. Disse oplysninger sendes til de kasakhiske myndigheder ved udgangen af den måned, der følger efter den måned, statistikkerne vedrører.
 3. Om nødvendigt afholdes der på anmodning af en af parterne konsultationer om de problemer, der måtte opstå i tilslutning til anvendelsen af denne aftale. Konsultationerne finder straks sted. Begge parter viser under konsultationer, der afholdes i medfør af dette stykke, samarbejdsvilje og beredvillighed til at bilægge deres indbyrdes uoverensstemmelser.
 4. Alle meddelelser i henhold til denne afgørelse sendes:
 - hvad angår Fællesskabet, til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
 - hvad angår Kasakhstan, til Kasakhstans mission ved De Europæiske Fællesskaber.
-

*Tillæg I***Liste over produkter, der er undergivet dobbeltkontrol uden kvantitative lofter**

KASAKHSTAN

ex 7211 23 30 (Taric-kode 7211 23 30 99)
ex 7211 23 80 (Taric-kode 7211 23 80 99)
ex 7211 29 00 (Taric-kode 7211 29 00 91)
ex 7211 29 00 (Taric-kode 7211 29 00 99)
ex 7211 90 00 (Taric-kode 7211 90 00 90)
ex 7211 23 20 (Taric-kode 7211 23 20 90)
ex 7225 19 10 (Taric-kode 7225 19 10 00)
ex 7225 19 90 (Taric-kode 7225 19 90 00)
ex 7226 19 10 (Taric-kode 7226 19 10 00)
ex 7226 19 80 (Taric-kode 7226 19 80 10)
ex 7226 19 80 (Taric-kode 7226 19 80 90)
ex 7226 11 00 (Taric-kode 7226 11 00 90)

Tillæg II

EUROPEAN COMMUNITY SURVEILLANCE DOCUMENT

1	1. Consignee (name, full address, country, VAT number)	2. Issue number			
Holder's copy	5. Declarant/representative as applicable (name and full address)	3. Proposed place and date of import			
		4. Authority responsible for issue (name, address and telephone No)			
		6. Country of origin (and geonomenclature code)			
1		7. Country of consignment (and geonomenclature code)			
		8. Last day of validity			
		<table border="1"> <tr> <td data-bbox="199 1032 916 1328" rowspan="3"> 9. Description of goods </td> <td data-bbox="916 1032 1461 1124"> 10. CN code and category </td> </tr> <tr> <td data-bbox="916 1124 1461 1216"> 11. Quantity in kilograms (net mass) or in additional units </td> </tr> <tr> <td data-bbox="916 1216 1461 1328"> 12. Value in euro, cif at Community frontier </td> </tr> </table>		9. Description of goods	10. CN code and category
9. Description of goods	10. CN code and category				
	11. Quantity in kilograms (net mass) or in additional units				
	12. Value in euro, cif at Community frontier				
13. Additional remarks					
14. Competent authority's endorsement Date : Signature: Stamp:					

15. ATTRIBUTIONS

Indicate the quantity available in part 1 of column 17 and the quantity attributed in part 2 thereof

16. Net quantity (net mass or other unit of measure stating the unit)		19. Customs document (form and number) or extract No and date of attribution	20. Name, Member State, stamp and signature of the attributing authority
17. In figures	18. In words for the quantity attributed		
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			

Extension pages to be attached hereto

EUROPEAN COMMUNITY SURVEILLANCE DOCUMENT

2	1. Consignee (name, full address, country, VAT number)	2. Issue number	
Copy for the issuing authority		3. Proposed place and date of import	
		4. Authority responsible for issue (name, address and telephone No)	
	5. Declarant/representative as applicable (name and full address)	6. Country of origin (and geonomenclature code)	
		7. Country of consignment (and geonomenclature code)	
2		8. Last day of validity	
9. Description of goods		10. CN code and category	
		11. Quantity in kilograms (net mass) or in additional units	
		12. Value in euro, cif at Community frontier	
13. Additional remarks			
14. Competent authority's endorsement Date : Signature: Stamp:			

15. ATTRIBUTIONS Indicate the quantity available in part 1 of column 17 and the quantity attributed in part 2 thereof			
16. Net quantity (net mass or other unit of measure stating the unit)		19. Customs document (form and number) or extract No and date of attribution	20. Name, Member State, stamp and signature of the attributing authority
17. In figures	18. In words for the quantity attributed		
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			

Extension pages to be attached hereto

DET EUROPÆISKE FÆLLESSKAB/TILSYNSDOKUMENT

1. Modtager (navn, fuldstændig adresse, land, momsnummer)
 2. Udstedelsesnummer
 3. Sted og dato for indførsel
 4. Kompetent udstedende myndighed (navn, adresse og telefonnummer)
 5. Klarer/repræsentant (hvis relevant) (navn, fuldstændig adresse)
 6. Oprindelsesland (og geonomenklaternummer)
 7. Afsendelsesland (og geonomenklaternummer)
 8. Sidste gyldighedsdato
 9. Varebeskrivelse
 10. Varekode (KN) og kategori
 11. Mængde udtrykt i kg (nettovægt) eller i supplerende enhed
 12. Cif-værdien i EUR ved EF's grænse
 13. Supplerende bemærkninger
 14. Den kompetente myndigheds påtegning
Dato:
Underskrift: _____ Stempel _____
 15. AFSKRIVNINGER
Den disponible mængde anføres i rubrik 1 i kolonne 17 og den afskrevne mængde i rubrik 2
 16. Nettomængde (nettomasse eller anden måleenhed med angivelse af enhed)
 17. I tal
 18. Den afskrevne mængde i bogstaver
 19. Tolddokument (art og nr.) eller »Partiallicens-nr.« og afskrivningsdato
 20. Den afskrivende myndigheds navn, medlemsstat, stempel og underskrift
- Eventuelt forlængelsesblad fastgøres her.
- _____

Tillæg III

1. Exporter (name, full address, country)	ORIGINAL		2. No	
	3. Year		4. Product group	
	EXPORT DOCUMENT (steel products)			
5. Consignee (name, full address, country)				
6. Country of origin		7. Country of destination		
8. Place and date of shipment – means of transport	9. Supplementary details			
10. Description of goods - manufacturer		11. CN code	12. Quantity ⁽¹⁾	13. Fob value ⁽²⁾
14. CERTIFICATION BY THE COMPETENT AUTHORITY				
15. Competent authority (name, full address, country)		At on (Signature) (Stamp)		

⁽¹⁾ Show net weight (kg) and also quantity in the unit prescribed where other than net weight.

⁽²⁾ In the currency of the sale contract.

1. Exporter (name, full address, country)	COPY		2. No	
	3. Year		4. Product group	
5. Consignee (name, full address, country)	EXPORT DOCUMENT (steel products)			
8. Place and date of shipment – means of transport	9. Supplementary details			
10. Description of goods - manufacturer		11. CN code	12. Quantity ⁽¹⁾	13. Fob value ⁽²⁾
14. CERTIFICATION BY THE COMPETENT AUTHORITY				
15. Competent authority (name, full address, country)		At on (Signature) (Stamp)		

⁽¹⁾ Show net weight (kg) and also quantity in the unit prescribed where other than net weight.

⁽²⁾ In the currency of the sale contract.

EKSPORTDOKUMENT**(stålprodukter)**

1. Eksportør (navn, fuldstændig adresse, land)
2. Nr.
3. År
4. Varekategori
5. Modtager (navn, fuldstændig adresse, land)
6. Oprindelsesland
7. Bestemmelsesland
8. Sted og dato for afskibningen — Transportmiddel
9. Supplerende enkeltheder
10. Varebeskrivelse — Fabrikant
11. KN-kode
12. Mængde ⁽¹⁾
13. FOB-værdi ⁽²⁾
14. DEN KOMPETENTE MYNDIGHEDS ATTESTERING
15. Kompetent myndighed (navn, fuldstændig adresse, land)
Udfærdiget i den

(Underskrift)

(Stempel)

⁽¹⁾ Angiv nettovægt (kg) og tillige mængde i den relevante enhed, når der ikke er tale om nettovægt.

⁽²⁾ I den valuta, der er angivet i salgskontrakten.

Tillæg IV

KASAKHSTAN

Tekniske bestemmelser om gennemførelsen af ordningen med dobbeltkontrol

1. Eksportdokumenternes format er 210 mm x 297 mm. Der anvendes hvidt, træfrit, skriveskabelt papir med en vægt på mindst 25 g/m². Dokumenterne udfærdiges på engelsk. Udfyldes de i hånden, benyttes blæk og blokbogstaver. Dokumenterne kan omfatte flere kopier, der mærkes som sådanne. Når der til dokumenterne er knyttet kopier, betragtes kun det første eksemplar som originaleksemplaret. Dette eksemplar mærkes tydeligt »original« og kopierne »copy«. Kun originaleksemplaret accepteres af de kompetente toldmyndigheder i Fællesskabet som værende gyldigt i forbindelse med kontrollen af eksporten til Fællesskabet i overensstemmelse med bestemmelserne i ordningen med dobbeltkontrol.
2. Hvert dokument skal være forsynet med et standardiseret løbenummer, påtrykt eller anført på anden måde, hvorved det kan identificeres. Dette nummer sammensættes således:
 - to bogstaver som betegnelse for eksportlandet: KZ = Kasakhstan
 - to bogstaver som betegnelse for den medlemsstat, hvor toldklareringen ventes at finde sted:
 - DK = Danmark
 - DE = Tyskland
 - EL = Grækenland
 - ES = Spanien
 - FR = Frankrig
 - IE = Irland
 - IT = Italien
 - LU = Luxembourg
 - NL = Nederlandene
 - AT = Østrig
 - PT = Portugal
 - FI = Finland
 - SE = Sverige
 - GB = Det Forenede Kongerige
 - CZ = Den Tjekkiske Republik (*)
 - EE = Estland (*)
 - CY = Cypern (*)
 - LV = Letland (*)
 - LT = Litauen (*)
 - HU = Ungarn (*)
 - MT = Malta (*)
 - PL = Polen (*)
 - SI = Slovenien (*)
 - SK = Slovakiet (*)
 - et etcifret tal som betegnelse for det pågældende år og svarende til det sidste ciffer i året, f.eks. 4 for 2004
 - et tocifret tal mellem 01 og 99 som betegnelse for de udstedende myndigheder i eksportlandet
 - et femcifret, fortløbende tal mellem 00001 og 99999, som tildeles den medlemsstat, hvor toldklareringen forventes at finde sted.

(*) Betegnelserne for disse medlemsstater og de tilhørende koder anvendes fra deres tiltrædelse af Det Europæiske Fællesskab.

3. Eksportdokumenterne er gældende i det kalenderår, i hvilket de er udstedt, og som er anført i rubrik 3 i eksportdokumentet.
 4. Da importøren skal forelægge originaleksemplaret af eksportdokumentet, når der anmodes om et importdokument, bør eksportdokumenter så vidt muligt udstedes for hver enkelt handelstransaktion og ikke for globale kontrakter.
 5. Kasakhstan behøver ikke give oplysninger om priser i eksportdokumentet, men Kommissionens myndigheder skal efter anmodning oplyses herom.
 6. Eksportdokumenterne kan udstedes efter afsendelsen af de varer, de vedrører. I så fald forsynes de med påtegningen »issued retrospectively«.
 7. I tilfælde af tyveri, bortkomst eller ødelæggelse af et eksportdokument kan eksportøren henvende sig til den kompetente statslige myndighed, der udstedte dokumentet, og anmode om udstedelse af et duplikateksemplar på grundlag af de eksportdokumenter, han er i besiddelse af. Det således udstedte duplikateksemplar af et sådant dokument skal forsynes med påtegningen »duplicate«. Duplikateksemplaret skal påføres datoen for udstedelsen af originaleksemplaret af eksportdokumentet.
 8. De kompetente myndigheder i Fællesskabet underrettes straks om tilbagetrækning eller ændring af allerede udstedte eksportlicenser og i givet fald om årsagen hertil.
-

RÅDETS AFGØRELSE**af 29. april 2004****om indgåelse af rammeaftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Den Europæiske Rumorganisation**

(2004/578/EF)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

TRUFFET FØLGENDE AFGØRELSE:

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 170 sammenholdt med artikel 300, stk. 2, første afsnit, første punktum, og artikel 300, stk. 3, første afsnit,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet ⁽¹⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Kommissionen har på Fællesskabets vegne forhandlet en aftale med Den Europæiske Rumorganisation.
- (2) Aftalen blev undertegnet på Fællesskabets vegne den 25. november 2003 med forbehold for indgåelse på et senere tidspunkt.
- (3) Aftalen bør godkendes —

Artikel 1

Aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Den Europæiske Rumorganisation godkendes herved på Fællesskabets vegne.

Teksten til aftalen er knyttet til denne afgørelse.

Artikel 2

Formanden for Rådet bemyndiges til at udpege den person, der er beføjet til på Fællesskabets vegne at deponere den meddelelse om godkendelse, jf. rammeaftalens artikel 12, stk. 1, som er udtryk for Fællesskabets samtykke i at være bundet af aftalen.

Udfærdiget i Luxembourg, den 29. april 2004.

På Rådets vegne

M. McDOWELL

Formand

⁽¹⁾ Udtalelse af 20.4.2004 (endnu ikke offentliggjort i EUT).

RAMMEAFTALE

mellem Det Europæiske Fællesskab og Den Europæiske Rumorganisation

DET EUROPÆISKE FÆLLESSKAB

og

DEN EUROPÆISKE RUMORGANISATION

(under ét i det følgende benævnt »parterne«),

DER TAGER FØLGENDE I BETRAGTNING:

Det Europæiske Fællesskab og Den Europæiske Rumorganisation, i det følgende benævnt »ESA«, mener, at et tættere samarbejde mellem dem vil fremme den fredelige udnyttelse af rummet som et vigtigt middel til at bidrage til europæisk samhørighed og økonomisk vækst, samtidig med at rumrelaterede aktiviteter kan indplaceres i en bredere politisk, økonomisk, videnskabelig, miljømæssig og social ramme, som mere direkte gavner de europæiske borgere.

Parterne mener, at samarbejdet vil skabe merværdi til fordel for de europæiske borgere.

Parterne anerkender, at de hver især har stærke sider, som supplerer og gensidigt styrker hinanden, og er enige om at samarbejde på en effektiv måde til begges fordel og undgå unødvendigt dobbeltarbejde.

Rumfartsteknologi har udviklet sig til en unik teknologi af afgørende betydning, som giver Fællesskabet mulighed for at give sig i kast med og opfylde en lang række politiske målsætninger, navnlig vedrørende informationssamfundet, transport og miljøbeskyttelse.

Under henvisning til de forskellige resolutioner ⁽¹⁾, som er vedtaget af Rådet for Den Europæiske Union og ESA-Ministerrådet ⁽²⁾, og til Rådet for Den Europæiske Unions konklusioner af 10. december 2001 har Rådet for Den Europæiske Union og ESA-Ministerrådet opmuntret til at etablere rammerne for et samarbejde mellem parterne, samtidig med at hver part bibeholder sine respektive opgaver og ansvarsområder.

Europa-Parlamentets og Rådets beslutning nr. 676/2002/EF af 7. marts 2002 om et frekvenspolitisk regelsæt i Det Europæiske Fællesskab (frekvenspolitikbeslutningen) er relevant, idet alle rumbaserede systemer eller applikationer vil være afhængige af tilgængelige radiofrekvenser.

ER BLEVET ENIGE OM FØLGENDE:

Artikel 1

Formålet med samarbejdet

Formålet med denne rammeaftale er følgende:

1. Den gradvise og samstemmige udformning af en overordnet europæisk rumpolitik. Denne politik skal især søge at sammenkæde efterspørgslen efter rumbaserede tjenester og applikationer, som støtter Fællesskabets politikker, med udbuddet af rumbaserede systemer og den nødvendige infrastruktur til at dække efterspørgslen.
2. Etablering af rammer, som tilvejebringer et fælles grundlag og passende operationelle arrangementer for et effektivt samarbejde til gavn for begge parter inden for rumfartsaktiviteter i overensstemmelse med deres respektive opgaver og ansvarsområder og under fuld overholdelse af deres institutionelle og operationelle rammer. Parternes samarbejde inden for denne rammeaftale sigter mod at:
 - a) sikre Europas uafhængige og omkostningseffektive adgang til rummet og udviklingen af andre områder af strategisk interesse, som er nødvendige for en uafhængig anvendelse af rumbaseret teknologi i Europa

- b) sikre, at den overordnede europæiske rumfartspolitik særligt tager hensyn til de generelle politikker, som Det Europæiske Fællesskab har fastlagt

- c) støtte fællesskabspolitikker ved at anvende rumbaserede teknologier og infrastrukturer, hvor det er hensigtsmæssigt, og fremme anvendelsen af rumbaserede systemer til støtte for en bæredygtig udvikling, økonomisk vækst og beskæftigelse

- d) optimere anvendelsen af ekspertise og til rådighed værende ressourcer samt bidrage til konsolidering af det tætte samarbejde mellem Det Europæiske Fællesskab og ESA, hvorved efterspørgsel og udbud af rumbaserede systemer sammenkædes inden for rammerne af et strategisk partnerskab

- e) opnå bedre sammenhæng og synergieffekt mellem forskningen og den teknologiske udvikling med henblik på at optimere anvendelsen af de til rådighed værende ressourcer i Europa, herunder nettet af teknologicentre.

⁽¹⁾ EU-Rådets resolutioner af 22.6.1998 (EFT C 224 af 17.7.1998, s. 1), 2.12.1999 (EFT C 375 af 24.12.1999, s. 1), 16.11.2000 (EFT C 371 af 23.12.2000, s. 2).

⁽²⁾ ESA's resolutioner af 23.6.1998: ESA/C/CXXXVI/Res. 1 (Final), 11.5.1999: ESA/C-M/CXLI/Res. 1 (Final), ESA/C(2000) 67, ESA/C-M/CXLVIII/Res. 1 (Final), 16.11.2000, hvor der henvises til den europæiske rumfartspolitik, ESA/C-M/CLIV/Res. 1 (Final), 15.11.2001 ESA/C-M/CLXV/Res.3. (Final), 27.5.2003.

Artikel 2

Principper for samarbejdet

1. Samarbejdet mellem parterne gennemføres ud fra de fælles mål, der er anført i artikel 1, idet der tages det nødvendige hensyn til deres respektive opgaver og ansvarsområder samt deres respektive institutionelle omgivelser og operationelle rammer.

2. Parterne træffer i overensstemmelse med deres egne interne procedurer de beslutninger, der er nødvendige for at gennemføre denne aftale som beskrevet i artikel 4.

3. Med tanke på rumbaserede teknologiers og infrastrukturens egenskaber tager parterne sikkerhedsaspekterne i betragtning ved gennemførelsen af denne aftale.

Artikel 3

Samarbejdsområder

1. Parterne har udpeget følgende samarbejdsområder:

- videnskab
- teknologi
- jordobservation
- navigation
- kommunikation via satellit
- bemanded rumfart og mikrogravitet
- løfteraketter
- rumrelateret frekvenspolitik.

2. Parterne kan udpege og udvikle nye samarbejdsområder.

Artikel 4

Gennemførelse

1. Med henblik på at gennemføre denne aftale træffer parterne i overensstemmelse med deres egne beføjelser, retlige instrumenter og procedurer de foranstaltninger, der er nødvendige for at opfylde de i artikel 1 anførte formål med samarbejdet.

2. Disse foranstaltninger skal tage sigte på at fremme brugen af rumbaseret forskning og teknologisk udvikling samt rumbaserede applikationer i den offentlige og den private sektor, fremme vedtagelsen af love, regulering og standarder på området samt finansiering og gennemførelse af fælles initiativer jf. artikel 5.

3. Hver part trækker på den anden parts kompetence og fagkundskab, når det er nødvendigt af hensyn til formålet med samarbejdet, og stiller ekspertise og støtte til rådighed for den anden part inden for sine egne specifikke kompetenceområder.

Artikel 5

Fælles initiativer

1. Med forbehold af stk. 3 kan parternes fælles initiativer omfatte, men er ikke begrænset til, følgende:

- a) ESA's forvaltning af Det Europæiske Fællesskabs rumrelaterede aktiviteter i overensstemmelse med Det Europæiske Fællesskabs regler
- b) Det Europæiske Fællesskabs deltagelse i et ESA-program, jf. artikel V.I.b i ESA-konventionen
- c) gennemførelse af aktiviteter, som koordineres, gennemføres og finansieres af begge parter
- d) parternes oprettelse af organer med ansvar for at gennemføre initiativer, der supplerer forsknings- og udviklingsaktiviteter, f.eks. levering af tjenester, fremme af operatørers uddannelse samt forvaltning af infrastruktur
- e) gennemførelse af undersøgelser, tilrettelæggelse af videnskabelige seminarer, konferencer, symposier og workshoper, uddannelse af forskere og tekniske eksperter, udveksling eller deling af udstyr og materialer, adgang til anlæg og støtte til besøg og udveksling af forskere, ingeniører og andre specialister.

2. Når gennemførelsen af et fælles initiativ kræver en detaljeret fastlæggelse af regler og vilkår, fastlægges disse i særaftaler, som indgås mellem parterne. Disse aftaler bør mindst indeholde:

- a) en generel beskrivelse af opgaven
- b) en beskrivelse af målene
- c) et konsolideret sæt brugerkrav
- d) en arbejdsplan
- e) en hensigtsmæssig forvaltningsplan
- f) en redegørelse om parternes rolle og finansielle forpligtelser
- g) en industripolitisk plan
- h) budgetaspekter
- i) regler for intellektuel ejendomsret, regler for ejendomsret, herunder overdragelse af ejendomsret, gennemførelsesprincipperne, herunder stemmerettigheder, og tredjeparters deltagelse.

Parterne udarbejder hurtigst muligt retningslinjer, som supplerer særaftalerne.

3. Alle finansielle bidrag fra en part i overensstemmelse med en særaftale er underlagt de finansielle bestemmelser, der gælder for den pågældende part. Under ingen omstændigheder er Det Europæiske Fællesskab forpligtet til at anvende reglen om »geografisk distribution«, der er indeholdt i ESA-konventionen og navnlig bilag V dertil. Regler vedrørende finansiell kontrol og revision for den part, der bidrager til fælles initiativer, eller for begge parter, hvis der er tale om et fælles bidrag, gælder også for alle fælles aktiviteter.

Artikel 6

Konsultation og information

1. Parterne konsulterer jævnligt hinanden med henblik på at koordinere deres aktiviteter bedst muligt. Parterne informerer hinanden om alle initiativer inden for deres egen beslutningsproces for så vidt angår samarbejdsområderne i artikel 3, som kan være af interesse for den anden part.

2. Parterne udveksler i overensstemmelse med deres respektive regler alle tilgængelige oplysninger, der kræves for at gennemføre aftalen.

3. Medmindre andet er fastsat, giver parterne ikke adgang til nogen oplysninger, som udveksles i forbindelse med denne aftale, til personer, som ikke er ansat hos dem eller officielt bemyndiget til at håndtere sådanne oplysninger. Parterne anvender heller ikke oplysningerne til kommercielle formål. Adgang til oplysningerne gives kun i det omfang, der er nødvendigt af hensyn til aftalens mål som beskrevet i artikel 1, og oplysningerne behandles strengt fortroligt.

Artikel 7

Samarbejdets eksterne dimension

1. Parterne informerer hinanden om aktiviteter med en international dimension, som kan være af interesse for den anden part.

2. I de tilfælde, hvor det er hensigtsmæssigt, kan parterne konsultere hinanden om spørgsmål i forbindelse med deres internationale aktiviteter.

3. Når der er indgået en særaftale mellem parterne i overensstemmelse med artikel 5, varetager de i fællesskab de eksterne aspekter i forbindelse med fælles aktiviteter over for tredje-parter i overensstemmelse med den pågældende særaftales bestemmelser.

Artikel 8

Koordinering og fremme af samarbejdsaktiviteter

1. Koordinering og fremme af fælles aktiviteter i henhold til denne aftale nås ved jævnlige fælles og samtidige møder i Rådet for Den Europæiske Union og ESA-Ministerrådet (»rumrådet«).

2. Formålet med møderne er bl.a.:

- at udstede retningslinjer, som støtter opfyldelsen af aftalens formål, og udpege nødvendige foranstaltninger
- at give anbefalinger, navnlig vedrørende de vigtigste elementer i særaftalerne
- at rådgive parterne om, hvordan de kan styrke samarbejdet i overensstemmelse med aftalens principper
- at føre tilsyn med, at aftalen fungerer effektivt og virkningsfuldt.

3. Et sekretariat bistår disse møder og udarbejder de initiativer, som følger af denne aftales gennemførelse. Sekretariatet implementerer de retningslinjer, som fastlægges på Rådet for Den Europæiske Unions og ESA-Ministerrådets samtidige møder. Sekretariatets fastsætter selv sin forretningsorden og sammensættes af tjenestemænd fra Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber og ESA's ledelse. Parterne forpligter sig til at bidrage til den krævede administrative støtte i overensstemmelse med deres respektive regler og procedurer.

4. Med forbehold af parternes interne procedurer for beslutningstagning konsulterer sekretariatet jævnligt og uformelt højtstående repræsentanter for EU-medlemsstaterne og ESA med henblik på at nå frem til en fælles opfattelse af spørgsmål i forbindelse med gennemførelsen af denne aftale.

Artikel 9

Udveksling af personale

1. Parterne kan i begrænsede perioder udstationere medarbejdere hos hinanden med henblik på at dele ekspertise og fremme den gensidige forståelse.

2. Reglerne for gennemførelse af denne artikel fastlægges af sekretariatet, jf. artikel 8, og tiltrædes ved hjælp af en særaftale under denne rammeaftale.

Artikel 10

Public Relations

1. Parterne forpligter sig til forudgående at afstemme deres PR-, presse- og medieaktiviteter vedrørende alle fælles offentlige aktiviteter i forbindelse med emner, der er omfattet af denne aftale.

2. I alle relevante medieaktiviteter angives og nævnes hver aftaleparts rolle tydeligt.

3. Nærmere regler for gennemførelsen af PR-aktiviteter i henhold til denne artikel vedtages i fællesskab.

Artikel 11

Bilægelse af tvister

1. Alle tvister mellem parterne vedrørende fortolkningen eller anvendelsen af denne aftale afgøres ved direkte forhandling i sekretariatet.

2. Er det ikke muligt at bilægge tvisten i overensstemmelse med stk. 1, kan hver af parterne meddele den anden part, at den har udpeget en voldgiftsmand. Den anden part udpeger derefter inden to måneder også en voldgiftsmand. Disse to voldgiftsmænd udpeger så en tredje voldgiftsmand inden én måned.

3. Voldgiftsmændenes kendelse afsiges med flertal.
4. Voldgiftsrettens kendelse er endelig og bindende for parterne.
5. Hver part i tvisten skal tage de nødvendige skridt til at efterkomme voldgiftskendelsen.

Artikel 12

Ikrafttræden, varighed, ændringer og opsigelse

1. Denne aftale træder i kraft på datoen for den sidste af de skriftlige meddelelser, hvormed parterne meddeler hinanden, at de har afsluttet de interne procedurer, som aftalens ikrafttrædelse kræver.
2. Denne aftale gælder i fire år efter datoen for dens ikrafttræden. Aftalen forlænges automatisk med efterfølgende perioder på fire år, medmindre den ene af parterne skriftligt meddeler den anden part senest ét år før udløbet af en fireårig aftaleperiode, at den pågældende part ønsker at opsiges aftalen.

Denne aftale ophører efter udløbet af en periode på tolv måneder efter modtagelse af en skriftlig opsigelse fra den ene part til den anden.

3. Opsigelse eller ophør af denne aftale påvirker ikke gyldigheden af særaftaler indgået mellem parterne i overensstemmelse med artikel 5, som forbliver i kraft og gyldige, indtil deres afslutnings- eller opsigelsesdato.

4. Denne aftale kan kun ændres efter skriftlig aftale mellem parterne.

5. Denne aftale har ikke til formål at ændre eller træde i stedet for tidligere aftaler indgået mellem parterne, som forbliver i kraft og gyldige i overensstemmelse med deres egne vilkår og bestemmelser.

Artikel 13

Udfærdigelse og gyldighed

Denne aftale er udfærdiget i to eksemplarer på dansk, engelsk, finsk, fransk, græsk, italiensk, nederlandsk, norsk, portugisisk, spansk, svensk og tysk, idet hver af disse tekster har samme gyldighed.

Hecho en Bruselas, el veinticinco de noviembre del dos mil tres.

Udfærdiget i Bruxelles den femogtyvende november to tusind og tre.

Geschehen zu Brüssel am fünfundzwanzigsten November zweitausendunddrei.

Έγινε στις Βρυξέλλες, στις είκοσι πέντε Νοεμβρίου δύο χιλιάδες τρία.

Done at Brussels on the twenty-fifth day of November in the year two thousand and three.

Fait à Bruxelles, le vingt-cinq novembre deux mille trois.

Fatto a Bruxelles, addì venticinque novembre duemilatre.

Gedaan te Brussel, de vijfentwintigste november tweeduizenddrie.

Utfærdiget i Brussel den tjuefemte november totusenogtre.

Feito em Bruxelas, em vinte e cinco de Novembro de dois mil e três.

Tehty Brysselissä kahdentenakymmenentenäviidentenä päivänä marraskuuta vuonna kaksituhattakolme.

Utfärdat i Bryssel den tjugofemte november tvåtusentre.

Por la Comunidad Europea

For Det Europæiske Fællesskab

Für die Europäische Gemeinschaft

Για την Ευρωπαϊκή Κοινότητα

For the European Community

Pour la Communauté européenne

Per la Comunità europea

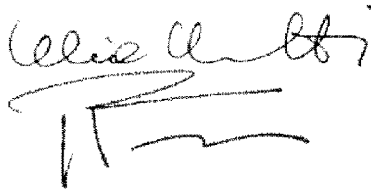
Voor de Europese Gemeenschap

For Den europeiske union

Pela Comunidade Europeia

Euroopan yhteisön puolesta

För Europeiska gemenskapen

Por la Agencia Espacial Europea

For Den Europæiske Rumorganisation

Für die Europäische Weltraumorganisation

Για την Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Διαστήματος

For the European Space Agency

Euroopan avaruusjärjestön puolesta

Pour l'Agence spatiale européenne

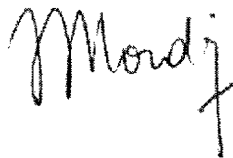
Per l'Agenzia spaziale europea

Voor het Europees Ruimteagentschap

For Den europeiske romorganisasjon

Pela Agência Espacial Europeia

För Europeiska rymdorganisationen

RÅDETS AFGØRELSE**af 29. april 2004****om indgåelse på Det Europæiske Fællesskabs vegne af De Forenede Nationers konvention om bekæmpelse af grænseoverskridende organiseret kriminalitet**

(2004/579/EF)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 47, 55, 95 og 179, sammenholdt med artikel 300, stk. 2, første punktum, og artikel 300, stk. 3, første afsnit,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet ⁽¹⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Kommissionen har på Fællesskabets vegne og efter bemyndigelse fra Rådet forhandlet de dele af konventionen, der er omfattet af Fællesskabets kompetence.
- (2) Rådet har bemyndiget Kommissionen til at forhandle Fællesskabets tiltrædelse af den pågældende konvention.
- (3) Forhandlingerne er blevet afsluttet med et positivt resultat, og det forhandlede instrument blev undertegnet af Fællesskabet den 12. december 2000 i overensstemmelse med afgørelse 2001/87/EF ⁽²⁾.
- (4) Nogle medlemsstater er allerede parter i konventionen, mens ratifikationsprocessen er i gang i andre medlemsstater.
- (5) De betingelser, der gør det muligt for Fællesskabet at deponere godkendelsesinstrumentet som omhandlet i konventionens artikel 36, stk. 3, er opfyldt.
- (6) Konventionen bør godkendes med henblik på at give Fællesskabet mulighed for at blive part i konventionen inden for rammerne af sin kompetence.
- (7) Fællesskabet skal, når det deponerer sit godkendelsesinstrument, også deponere en erklæring om udstrækningen af Fællesskabets kompetence med hensyn til de spørgsmål, konventionen omhandler, jf. dennes artikel 36, stk. 3 —

TRUFFET FØLGENDE AFGØRELSE:

Artikel 1

De Forenede Nationers konvention om bekæmpelse af grænseoverskridende organiseret kriminalitet godkendes på Fællesskabets vegne.

Teksten til konventionen er gengivet i bilag I (*).

Artikel 2

Formanden for Rådet bemyndiges til at udpege de(n) person(er), der er beføjet til at deponere det for Fællesskabet bindende instrument til formel bekræftelse. Instrumentet til formel bekræftelse ledsages af kompetenceerklæringen i bilag II, jf. konventionens artikel 36, stk. 3. Instrumentet ledsages også af erklæringen i bilag III.

Artikel 3

Denne afgørelse offentliggøres i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Udfærdiget i Luxembourg, den 29. april 2004.

På Rådets vegne

M. McDOWELL

Formand

⁽¹⁾ Udtalelse af 13.1.2004 (endnu ikke offentliggjort i EUT).

⁽²⁾ EFT L 30 af 1.2.2001, s. 44.

(*) Denne konvention foreligger på engelsk, fransk og spansk.

BILAG I

UNITED NATIONS CONVENTION AGAINST TRANSNATIONAL ORGANISED CRIME

Article 1

Statement of purpose

The purpose of this Convention is to promote cooperation to prevent and combat transnational organised crime more effectively.

Article 2

Use of terms

For the purposes of this Convention:

- (a) »organised criminal group« shall mean a structured group of three or more persons, existing for a period of time and acting in concert with the aim of committing one or more serious crimes or offences established in accordance with this Convention, in order to obtain, directly or indirectly, a financial or other material benefit;
- (b) »serious crime« shall mean conduct constituting an offence punishable by a maximum deprivation of liberty of at least four years or a more serious penalty;
- (c) »structured group« shall mean a group that is not randomly formed for the immediate commission of an offence and that does not need to have formally defined roles for its members, continuity of its membership or a developed structure;
- (d) »property« shall mean assets of every kind, whether corporeal or incorporeal, movable or immovable, tangible or intangible, and legal documents or instruments evidencing title to, or interest in, such assets;
- (e) »proceeds of crime« shall mean any property derived from or obtained, directly or indirectly, through the commission of an offence;
- (f) »freezing« or »seizure« shall mean temporarily prohibiting the transfer, conversion, disposition or movement of property or temporarily assuming custody or control of property on the basis of an order issued by a court or other competent authority;
- (g) »confiscation«, which includes forfeiture where applicable, shall mean the permanent deprivation of property by order of a court or other competent authority;
- (h) »predicate offence« shall mean any offence as a result of which proceeds have been generated that may become the subject of an offence as defined in article 6 of this Convention;
- (i) »controlled delivery« shall mean the technique of allowing illicit or suspect consignments to pass out of, through or into the territory of one or more States, with the knowledge and under the supervision of their competent authorities,

ties, with a view to the investigation of an offence and the identification of persons involved in the commission of the offence;

- (j) »regional economic integration organisation« shall mean an organisation constituted by sovereign States of a given region, to which its member States have transferred competence in respect of matters governed by this Convention and which has been duly authorised, in accordance with its internal procedures, to sign, ratify, accept, approve or accede to it; references to »States Parties« under this Convention shall apply to such organisations within the limits of their competence.

Article 3

Scope of application

1. This Convention shall apply, except as otherwise stated herein, to the prevention, investigation and prosecution of:

- (a) the offences established in accordance with Articles 5, 6, 8 and 23 of this Convention; and
- (b) serious crime as defined in article 2 of this Convention;

where the offence is transnational in nature and involves an organised criminal group.

2. For the purpose of paragraph 1 of this Article, an offence is transnational in nature if:

- (a) it is committed in more than one State;
- (b) it is committed in one State but a substantial part of its preparation, planning, direction or control takes place in another State;
- (c) it is committed in one State but involves an organised criminal group that engages in criminal activities in more than one State; or
- (d) it is committed in one State but has substantial effects in another State.

Article 4

Protection of sovereignty

1. States Parties shall carry out their obligations under this Convention in a manner consistent with the principles of sovereign equality and territorial integrity of States and that of non-intervention in the domestic affairs of other States.

2. Nothing in this Convention entitles a State Party to undertake in the territory of another State the exercise of jurisdiction and performance of functions that are reserved exclusively for the authorities of that other State by its domestic law.

Article 5

Criminalisation of participation in an organised criminal group

1. Each State Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to establish as criminal offences, when committed intentionally:

- (a) either or both of the following as criminal offences distinct from those involving the attempt or completion of the criminal activity:
 - (i) agreeing with one or more other persons to commit a serious crime for a purpose relating directly or indirectly to the obtaining of a financial or other material benefit and, where required by domestic law, involving an act undertaken by one of the participants in furtherance of the agreement or involving an organised criminal group;
 - (ii) conduct by a person who, with knowledge of either the aim and general criminal activity of an organised criminal group or its intention to commit the crimes in question, takes an active part in:
 - a. criminal activities of the organised criminal group;
 - b. other activities of the organised criminal group in the knowledge that his or her participation will contribute to the achievement of the above-described criminal aim;
- (b) organising, directing, aiding, abetting, facilitating or counselling the commission of serious crime involving an organised criminal group.

2. The knowledge, intent, aim, purpose or agreement referred to in paragraph 1 of this Article may be inferred from objective factual circumstances.

3. States Parties whose domestic law requires involvement of an organised criminal group for purposes of the offences established in accordance with paragraph 1(a)(i) of this article shall ensure that their domestic law covers all serious crimes involving organised criminal groups. Such States Parties, as well as States Parties whose domestic law requires an act in furtherance of the agreement for purposes of the offences established in accordance with paragraph 1(a)(i) of this article, shall so inform the Secretary-General of the United Nations at the time of their signature or of deposit of their instrument of ratification, acceptance or approval of or accession to this Convention.

Article 6

Criminalisation of the laundering of proceeds of crime

1. Each State Party shall adopt, in accordance with fundamental principles of its domestic law, such legislative and other measures as may be necessary to establish as criminal offences, when committed intentionally:

- (a) (i) the conversion or transfer of property, knowing that such property is the proceeds of crime, for the purpose of concealing or disguising the illicit origin of the property or of helping any person who is involved in the commission of the predicate offence to evade the legal consequences of his or her action;
 - (ii) the concealment or disguise of the true nature, source, location, disposition, movement or ownership of or rights with respect to property, knowing that such property is the proceeds of crime;
 - (b) subject to the basic concepts of its legal system:
 - (i) the acquisition, possession or use of property, knowing, at the time of receipt, that such property is the proceeds of crime;
 - (ii) participation in, association with or conspiracy to commit, attempts to commit and aiding, abetting, facilitating and counselling the commission of any of the offences established in accordance with this Article.
2. For purposes of implementing or applying paragraph 1 of this Article:
- (a) each State Party shall seek to apply paragraph 1 of this Article to the widest range of predicate offences;
 - (b) each State Party shall include as predicate offences all serious crime as defined in Article 2 of this Convention and the offences established in accordance with Articles 5, 8 and 23 of this Convention. In the case of States Parties whose legislation sets out a list of specific predicate offences, they shall, at a minimum, include in such list a comprehensive range of offences associated with organised criminal groups;
 - (c) for the purposes of subparagraph (b), predicate offences shall include offences committed both within and outside the jurisdiction of the State Party in question. However, offences committed outside the jurisdiction of a State Party shall constitute predicate offences only when the relevant conduct is a criminal offence under the domestic law of the State where it is committed and would be a criminal offence under the domestic law of the State Party implementing or applying this Article had it been committed there;
 - (d) each State Party shall furnish copies of its laws that give effect to this Article and of any subsequent changes to such laws or a description thereof to the Secretary-General of the United Nations;
 - (e) if required by fundamental principles of the domestic law of a State Party, it may be provided that the offences set forth in paragraph 1 of this Article do not apply to the persons who committed the predicate offence;
 - (f) knowledge, intent or purpose required as an element of an offence set forth in paragraph 1 of this Article may be inferred from objective factual circumstances.

*Article 7***Measures to combat money-laundering**

1. Each State Party:
 - (a) shall institute a comprehensive domestic regulatory and supervisory regime for banks and non-bank financial institutions and, where appropriate, other bodies particularly susceptible to money-laundering, within its competence, in order to deter and detect all forms of money-laundering, which regime shall emphasise requirements for customer identification, record-keeping and the reporting of suspicious transactions;
 - (b) shall, without prejudice to Articles 18 and 27 of this Convention, ensure that administrative, regulatory, law enforcement and other authorities dedicated to combating money-laundering (including, where appropriate under domestic law, judicial authorities) have the ability to cooperate and exchange information at the national and international levels within the conditions prescribed by its domestic law and, to that end, shall consider the establishment of a financial intelligence unit to serve as a national centre for the collection, analysis and dissemination of information regarding potential money-laundering.
2. States Parties shall consider implementing feasible measures to detect and monitor the movement of cash and appropriate negotiable instruments across their borders, subject to safeguards to ensure proper use of information and without impeding in any way the movement of legitimate capital. Such measures may include a requirement that individuals and businesses report the cross-border transfer of substantial quantities of cash and appropriate negotiable instruments.
3. In establishing a domestic regulatory and supervisory regime under the terms of this Article, and without prejudice to any other Article of this Convention, States Parties are called upon to use as a guideline the relevant initiatives of regional, interregional and multilateral organisations against money-laundering.
4. States Parties shall endeavour to develop and promote global, regional, subregional and bilateral cooperation among judicial, law enforcement and financial regulatory authorities in order to combat money-laundering.

*Article 8***Criminalisation of corruption**

1. Each State Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to establish as criminal offences, when committed intentionally:
 - (a) the promise, offering or giving to a public official, directly or indirectly, of an undue advantage, for the official himself or herself or another person or entity, in order that the official act or refrain from acting in the exercise of his or her official duties;
 - (b) the solicitation or acceptance by a public official, directly or indirectly, of an undue advantage, for the official himself

or herself or another person or entity, in order that the official act or refrain from acting in the exercise of his or her official duties.

2. Each State Party shall consider adopting such legislative and other measures as may be necessary to establish as criminal offences conduct referred to in paragraph 1 of this Article involving a foreign public official or international civil servant. Likewise, each State Party shall consider establishing as criminal offences other forms of corruption.
3. Each State Party shall also adopt such measures as may be necessary to establish as a criminal offence participation as an accomplice in an offence established in accordance with this Article.
4. For the purposes of paragraph 1 of this Article and Article 9 of this Convention, »public official« shall mean a public official or a person who provides a public service as defined in the domestic law and as applied in the criminal law of the State Party in which the person in question performs that function.

*Article 9***Measures against corruption**

1. In addition to the measures set forth in Article 8 of this Convention, each State Party shall, to the extent appropriate and consistent with its legal system, adopt legislative, administrative or other effective measures to promote integrity and to prevent, detect and punish the corruption of public officials.
2. Each State Party shall take measures to ensure effective action by its authorities in the prevention, detection and punishment of the corruption of public officials, including providing such authorities with adequate independence to deter the exertion of inappropriate influence on their actions.

*Article 10***Liability of legal persons**

1. Each State Party shall adopt such measures as may be necessary, consistent with its legal principles, to establish the liability of legal persons for participation in serious crimes involving an organised criminal group and for the offences established in accordance with Articles 5, 6, 8 and 23 of this Convention.
2. Subject to the legal principles of the State Party, the liability of legal persons may be criminal, civil or administrative.
3. Such liability shall be without prejudice to the criminal liability of the natural persons who have committed the offences.
4. Each State Party shall, in particular, ensure that legal persons held liable in accordance with this Article are subject to effective, proportionate and dissuasive criminal or non-criminal sanctions, including monetary sanctions.

Article 11

Prosecution, adjudication and sanctions

1. Each State Party shall make the commission of an offence established in accordance with Articles 5, 6, 8 and 23 of this Convention liable to sanctions that take into account the gravity of that offence.

2. Each State Party shall endeavour to ensure that any discretionary legal powers under its domestic law relating to the prosecution of persons for offences covered by this Convention are exercised to maximise the effectiveness of law enforcement measures in respect of those offences and with due regard to the need to deter the commission of such offences.

3. In the case of offences established in accordance with Articles 5, 6, 8 and 23 of this Convention, each State Party shall take appropriate measures, in accordance with its domestic law and with due regard to the rights of the defence, to seek to ensure that conditions imposed in connection with decisions on release pending trial or appeal take into consideration the need to ensure the presence of the defendant at subsequent criminal proceedings.

4. Each State Party shall ensure that its courts or other competent authorities bear in mind the grave nature of the offences covered by this Convention when considering the eventuality of early release or parole of persons convicted of such offences.

5. Each State Party shall, where appropriate, establish under its domestic law a long statute of limitations period in which to commence proceedings for any offence covered by this Convention and a longer period where the alleged offender has evaded the administration of justice.

6. Nothing contained in this Convention shall affect the principle that the description of the offences established in accordance with this Convention and of the applicable legal defences or other legal principles controlling the lawfulness of conduct is reserved to the domestic law of a State Party and that such offences shall be prosecuted and punished in accordance with that law.

Article 12

Confiscation and seizure

1. States Parties shall adopt, to the greatest extent possible within their domestic legal systems, such measures as may be necessary to enable confiscation of:

- (a) proceeds of crime derived from offences covered by this Convention or property the value of which corresponds to that of such proceeds;
- (b) property, equipment or other instrumentalities used in or destined for use in offences covered by this Convention.

2. States Parties shall adopt such measures as may be necessary to enable the identification, tracing, freezing or seizure of any item referred to in paragraph 1 of this Article for the purpose of eventual confiscation.

3. If proceeds of crime have been transformed or converted, in part or in full, into other property, such property shall be liable to the measures referred to in this Article instead of the proceeds.

4. If proceeds of crime have been intermingled with property acquired from legitimate sources, such property shall, without prejudice to any powers relating to freezing or seizure, be liable to confiscation up to the assessed value of the intermingled proceeds.

5. Income or other benefits derived from proceeds of crime, from property into which proceeds of crime have been transformed or converted or from property with which proceeds of crime have been intermingled shall also be liable to the measures referred to in this Article, in the same manner and to the same extent as proceeds of crime.

6. For the purposes of this Article and Article 13 of this Convention, each State Party shall empower its courts or other competent authorities to order that bank, financial or commercial records be made available or be seized. States Parties shall not decline to act under the provisions of this paragraph on the ground of bank secrecy.

7. States Parties may consider the possibility of requiring that an offender demonstrate the lawful origin of alleged proceeds of crime or other property liable to confiscation, to the extent that such a requirement is consistent with the principles of their domestic law and with the nature of the judicial and other proceedings.

8. The provisions of this Article shall not be construed to prejudice the rights of *bona fide* third parties.

9. Nothing contained in this Article shall affect the principle that the measures to which it refers shall be defined and implemented in accordance with and subject to the provisions of the domestic law of a State Party.

Article 13

International cooperation for purposes of confiscation

1. A State Party that has received a request from another State Party having jurisdiction over an offence covered by this Convention for confiscation of proceeds of crime, property, equipment or other instrumentalities referred to in Article 12(1), of this Convention situated in its territory shall, to the greatest extent possible within its domestic legal system:

- (a) submit the request to its competent authorities for the purpose of obtaining an order of confiscation and, if such an order is granted, give effect to it; or
- (b) submit to its competent authorities, with a view to giving effect to it to the extent requested, an order of confiscation issued by a court in the territory of the requesting State Party in accordance with Article 12(1), of this Convention insofar as it relates to proceeds of crime, property, equipment or other instrumentalities referred to in Article 12(1), situated in the territory of the requested State Party.

2. Following a request made by another State Party having jurisdiction over an offence covered by this Convention, the requested State Party shall take measures to identify, trace and freeze or seize proceeds of crime, property, equipment or other instrumentalities referred to in Article 12(1), of this Convention for the purpose of eventual confiscation to be ordered either by the requesting State Party or, pursuant to a request under paragraph 1 of this Article, by the requested State Party.

3. The provisions of Article 18 of this Convention are applicable, *mutatis mutandis*, to this Article. In addition to the information specified in Article 18(15), requests made pursuant to this Article shall contain:

- (a) in the case of a request pertaining to paragraph 1(a) of this Article, a description of the property to be confiscated and a statement of the facts relied upon by the requesting State Party sufficient to enable the requested State Party to seek the order under its domestic law;
- (b) in the case of a request pertaining to paragraph 1(b) of this Article, a legally admissible copy of an order of confiscation upon which the request is based issued by the requesting State Party, a statement of the facts and information as to the extent to which execution of the order is requested;
- (c) in the case of a request pertaining to paragraph 2 of this Article, a statement of the facts relied upon by the requesting State Party and a description of the actions requested.

4. The decisions or actions provided for in paragraphs 1 and 2 of this Article shall be taken by the requested State Party in accordance with and subject to the provisions of its domestic law and its procedural rules or any bilateral or multilateral treaty, agreement or arrangement to which it may be bound in relation to the requesting State Party.

5. Each State Party shall furnish copies of its laws and regulations that give effect to this Article and of any subsequent changes to such laws and regulations or a description thereof to the Secretary-General of the United Nations.

6. If a State Party elects to make the taking of the measures referred to in paragraphs 1 and 2 of this Article conditional on the existence of a relevant treaty, that State Party shall consider this Convention the necessary and sufficient treaty basis.

7. Cooperation under this Article may be refused by a State Party if the offence to which the request relates is not an offence covered by this Convention.

8. The provisions of this Article shall not be construed to prejudice the rights of bona fide third parties.

9. States Parties shall consider concluding bilateral or multilateral treaties, agreements or arrangements to enhance the effectiveness of international cooperation undertaken pursuant to this Article.

Article 14

Disposal of confiscated proceeds of crime or property

1. Proceeds of crime or property confiscated by a State Party pursuant to Articles 12 or 13(1), of this Convention shall be disposed of by that State Party in accordance with its domestic law and administrative procedures.

2. When acting on the request made by another State Party in accordance with Article 13 of this Convention, States Parties shall, to the extent permitted by domestic law and if so requested, give priority consideration to returning the confiscated proceeds of crime or property to the requesting State Party so that it can give compensation to the victims of the crime or return such proceeds of crime or property to their legitimate owners.

3. When acting on the request made by another State Party in accordance with Articles 12 and 13 of this Convention, a State Party may give special consideration to concluding agreements or arrangements on:

- (a) contributing the value of such proceeds of crime or property or funds derived from the sale of such proceeds of crime or property or a part thereof to the account designated in accordance with Article 30(2)(c), of this Convention and to intergovernmental bodies specialising in the fight against organised crime;
- (b) sharing with other States Parties, on a regular or case-by-case basis, such proceeds of crime or property, or funds derived from the sale of such proceeds of crime or property, in accordance with its domestic law or administrative procedures.

Article 15

Jurisdiction

1. Each State Party shall adopt such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences established in accordance with Articles 5, 6, 8 and 23 of this Convention when:

- (a) The offence is committed in the territory of that State Party; or
- (b) The offence is committed on board a vessel that is flying the flag of that State Party or an aircraft that is registered under the laws of that State Party at the time that the offence is committed.

2. Subject to Article 4 of this Convention, a State Party may also establish its jurisdiction over any such offence when:

- (a) the offence is committed against a national of that State Party;
- (b) the offence is committed by a national of that State Party or a stateless person who has his or her habitual residence in its territory; or
- (c) the offence is:
 - (i) one of those established in accordance with Article 5(1), of this Convention and is committed outside its territory with a view to the commission of a serious crime within its territory;
 - (ii) one of those established in accordance with Article 6(1)(b)(ii), of this Convention and is committed outside its territory with a view to the commission of an offence established in accordance with Article 6(1)(a)(i) or (ii) or (b) (i), of this Convention within its territory.

3. For the purposes of Article 16(10), of this Convention, each State Party shall adopt such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences covered by this Convention when the alleged offender is present in its territory and it does not extradite such person solely on the ground that he or she is one of its nationals.

4. Each State Party may also adopt such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences covered by this Convention when the alleged offender is present in its territory and it does not extradite him or her.

5. If a State Party exercising its jurisdiction under paragraph 1 or 2 of this Article has been notified, or has otherwise learned, that one or more other States Parties are conducting an investigation, prosecution or judicial proceeding in respect of the same conduct, the competent authorities of those States Parties shall, as appropriate, consult one another with a view to coordinating their actions.

6. Without prejudice to norms of general international law, this Convention does not exclude the exercise of any criminal jurisdiction established by a State Party in accordance with its domestic law.

Article 16

Extradition

1. This Article shall apply to the offences covered by this Convention or in cases where an offence referred to in Article 3(1)(a) or (b), involves an organised criminal group and the person who is the subject of the request for extradition is located in the territory of the requested State Party, provided that the offence for which extradition is sought is punishable under the domestic law of both the requesting State Party and the requested State Party.

2. If the request for extradition includes several separate serious crimes, some of which are not covered by this Article, the requested State Party may apply this Article also in respect of the latter offences.

3. Each of the offences to which this Article applies shall be deemed to be included as an extraditable offence in any extradition treaty existing between States Parties. States Parties undertake to include such offences as extraditable offences in every extradition treaty to be concluded between them.

4. If a State Party that makes extradition conditional on the existence of a treaty receives a request for extradition from another State Party with which it has no extradition treaty, it may consider this Convention the legal basis for extradition in respect of any offence to which this Article applies.

5. States Parties that make extradition conditional on the existence of a treaty shall:

(a) at the time of deposit of their instrument of ratification, acceptance, approval of or accession to this Convention, inform the Secretary-General of the United Nations whether they will take this Convention as the legal basis for cooperation on extradition with other States Parties to this Convention; and

(b) if they do not take this Convention as the legal basis for cooperation on extradition, seek, where appropriate, to conclude treaties on extradition with other States Parties to this Convention in order to implement this Article.

6. States Parties that do not make extradition conditional on the existence of a treaty shall recognise offences to which this Article applies as extraditable offences between themselves.

7. Extradition shall be subject to the conditions provided for by the domestic law of the requested State Party or by applicable extradition treaties, including, *inter alia*, conditions in relation to the minimum penalty requirement for extradition and the grounds upon which the requested State Party may refuse extradition.

8. States Parties shall, subject to their domestic law, endeavour to expedite extradition procedures and to simplify evidentiary requirements relating thereto in respect of any offence to which this Article applies.

9. Subject to the provisions of its domestic law and its extradition treaties, the requested State Party may, upon being satisfied that the circumstances so warrant and are urgent and at the request of the requesting State Party, take a person whose extradition is sought and who is present in its territory into custody or take other appropriate measures to ensure his or her presence at extradition proceedings.

10. A State Party in whose territory an alleged offender is found, if it does not extradite such person in respect of an offence to which this Article applies solely on the ground that he or she is one of its nationals, shall, at the request of the State Party seeking extradition, be obliged to submit the case without undue delay to its competent authorities for the purpose of prosecution. Those authorities shall take their decision and conduct their proceedings in the same manner as in the case of any other offence of a grave nature under the domestic law of that State Party. The States Parties concerned shall cooperate with each other, in particular on procedural and evidentiary aspects, to ensure the efficiency of such prosecution.

11. Whenever a State Party is permitted under its domestic law to extradite or otherwise surrender one of its nationals only upon the condition that the person will be returned to that State Party to serve the sentence imposed as a result of the trial or proceedings for which the extradition or surrender of the person was sought and that State Party and the State Party seeking the extradition of the person agree with this option and other terms that they may deem appropriate, such conditional extradition or surrender shall be sufficient to discharge the obligation set forth in paragraph 10 of this Article.

12. If extradition, sought for purposes of enforcing a sentence, is refused because the person sought is a national of the requested State Party, the requested Party shall, if its domestic law so permits and in conformity with the requirements of such law, upon application of the requesting Party, consider the enforcement of the sentence that has been imposed under the domestic law of the requesting Party or the remainder thereof.

13. Any person regarding whom proceedings are being carried out in connection with any of the offences to which this Article applies shall be guaranteed fair treatment at all stages of the proceedings, including enjoyment of all the rights and guarantees provided by the domestic law of the State Party in the territory of which that person is present.

14. Nothing in this Convention shall be interpreted as imposing an obligation to extradite if the requested State Party has substantial grounds for believing that the request has been made for the purpose of prosecuting or punishing a person on account of that person's sex, race, religion, nationality, ethnic origin or political opinions or that compliance with the request would cause prejudice to that person's position for any one of these reasons.

15. States Parties may not refuse a request for extradition on the sole ground that the offence is also considered to involve fiscal matters.

16. Before refusing extradition, the requested State Party shall, where appropriate, consult with the requesting State Party to provide it with ample opportunity to present its opinions and to provide information relevant to its allegation.

17. States Parties shall seek to conclude bilateral and multilateral agreements or arrangements to carry out or to enhance the effectiveness of extradition.

Article 17

Transfer of sentenced persons

States Parties may consider entering into bilateral or multilateral agreements or arrangements on the transfer to their territory of persons sentenced to imprisonment or other forms of deprivation of liberty for offences covered by this Convention, in order that they may complete their sentences there.

Article 18

Mutual legal assistance

1. States Parties shall afford one another the widest measure of mutual legal assistance in investigations, prosecutions and judicial proceedings in relation to the offences covered by this Convention as provided for in Article 3 and shall reciprocally extend to one another similar assistance where the requesting State Party has reasonable grounds to suspect that the offence referred to in Article 3(1)(a) or (b), is transnational in nature, including that victims, witnesses, proceeds, instrumentalities or evidence of such offences are located in the requested State Party and that the offence involves an organised criminal group.

2. Mutual legal assistance shall be afforded to the fullest extent possible under relevant laws, treaties, agreements and arrangements of the requested State Party with respect to investigations, prosecutions and judicial proceedings in relation to the offences for which a legal person may be held liable in accordance with Article 10 of this Convention in the requesting State Party.

3. Mutual legal assistance to be afforded in accordance with this Article may be requested for any of the following purposes:

- (a) taking evidence or statements from persons;
- (b) effecting service of judicial documents;
- (c) executing searches and seizures, and freezing;
- (d) examining objects and sites;
- (e) providing information, evidentiary items and expert evaluations;
- (f) providing originals or certified copies of relevant documents and records, including government, bank, financial, corporate or business records;
- (g) identifying or tracing proceeds of crime, property, instrumentalities or other things for evidentiary purposes;
- (h) facilitating the voluntary appearance of persons in the requesting State Party;
- (i) any other type of assistance that is not contrary to the domestic law of the requested State Party.

4. Without prejudice to domestic law, the competent authorities of a State Party may, without prior request, transmit information relating to criminal matters to a competent authority in another State Party where they believe that such information could assist the authority in undertaking or successfully concluding inquiries and criminal proceedings or could result in a request formulated by the latter State Party pursuant to this Convention.

5. The transmission of information pursuant to paragraph 4 of this Article shall be without prejudice to inquiries and criminal proceedings in the State of the competent authorities providing the information. The competent authorities receiving the information shall comply with a request that said information remain confidential, even temporarily, or with restrictions on its use. However, this shall not prevent the receiving State Party from disclosing in its proceedings information that is exculpatory to an accused person. In such a case, the receiving State Party shall notify the transmitting State Party prior to the disclosure and, if so requested, consult with the transmitting State Party. If, in an exceptional case, advance notice is not possible, the receiving State Party shall inform the transmitting State Party of the disclosure without delay.

6. The provisions of this Article shall not affect the obligations under any other treaty, bilateral or multilateral, that governs or will govern, in whole or in part, mutual legal assistance.

7. Paragraphs 9 to 29 of this Article shall apply to requests made pursuant to this Article if the States Parties in question are not bound by a treaty of mutual legal assistance. If those States Parties are bound by such a treaty, the corresponding provisions of that treaty shall apply unless the States Parties agree to apply paragraphs 9 to 29 of this Article in lieu thereof. States Parties are strongly encouraged to apply these paragraphs if they facilitate cooperation.

8. States Parties shall not decline to render mutual legal assistance pursuant to this Article on the ground of bank secrecy.

9. States Parties may decline to render mutual legal assistance pursuant to this Article on the ground of absence of dual criminality. However, the requested State Party may, when it deems appropriate, provide assistance, to the extent it decides at its discretion, irrespective of whether the conduct would constitute an offence under the domestic law of the requested State Party.

10. A person who is being detained or is serving a sentence in the territory of one State Party whose presence in another State Party is requested for purposes of identification, testimony or otherwise providing assistance in obtaining evidence for investigations, prosecutions or judicial proceedings in relation to offences covered by this Convention may be transferred if the following conditions are met:

- (a) the person freely gives his or her informed consent;
- (b) the competent authorities of both States Parties agree, subject to such conditions as those States Parties may deem appropriate.

11. For the purposes of paragraph 10 of this Article:

- (a) the State Party to which the person is transferred shall have the authority and obligation to keep the person transferred in custody, unless otherwise requested or authorised by the State Party from which the person was transferred;
- (b) the State Party to which the person is transferred shall without delay implement its obligation to return the person to the custody of the State Party from which the person was transferred as agreed beforehand, or as otherwise agreed, by the competent authorities of both States Parties;
- (c) the State Party to which the person is transferred shall not require the State Party from which the person was transferred to initiate extradition proceedings for the return of the person;
- (d) the person transferred shall receive credit for service of the sentence being served in the State from which he or she was transferred for time spent in the custody of the State Party to which he or she was transferred.

12. Unless the State Party from which a person is to be transferred in accordance with paragraphs 10 and 11 of this Article so agrees, that person, whatever his or her nationality, shall not be prosecuted, detained, punished or subjected to any other restriction of his or her personal liberty in the territory of the State to which that person is transferred in respect of acts, omissions or convictions prior to his or her departure from the territory of the State from which he or she was transferred.

13. Each State Party shall designate a central authority that shall have the responsibility and power to receive requests for mutual legal assistance and either to execute them or to transmit them to the competent authorities for execution. Where a State Party has a special region or territory with a separate system of mutual legal assistance, it may designate a distinct central authority that shall have the same function for that region or territory. Central authorities shall ensure the speedy and proper execution or transmission of the requests received. Where the central authority transmits the request to a competent authority for execution, it shall encourage the speedy and proper execution of the request by the competent authority. The Secretary-General of the United Nations shall be

notified of the central authority designated for this purpose at the time each State Party deposits its instrument of ratification, acceptance or approval of or accession to this Convention. Requests for mutual legal assistance and any communication related thereto shall be transmitted to the central authorities designated by the States Parties. This requirement shall be without prejudice to the right of a State Party to require that such requests and communications be addressed to it through diplomatic channels and, in urgent circumstances, where the States Parties agree, through the International Criminal Police Organisation, if possible.

14. Requests shall be made in writing or, where possible, by any means capable of producing a written record, in a language acceptable to the requested State Party, under conditions allowing that State Party to establish authenticity. The Secretary-General of the United Nations shall be notified of the language or languages acceptable to each State Party at the time it deposits its instrument of ratification, acceptance or approval of or accession to this Convention. In urgent circumstances and where agreed by the States Parties, requests may be made orally, but shall be confirmed in writing forthwith.

15. A request for mutual legal assistance shall contain:

- (a) the identity of the authority making the request;
- (b) the subject matter and nature of the investigation, prosecution or judicial proceeding to which the request relates and the name and functions of the authority conducting the investigation, prosecution or judicial proceeding;
- (c) a summary of the relevant facts, except in relation to requests for the purpose of service of judicial documents;
- (d) a description of the assistance sought and details of any particular procedure that the requesting State Party wishes to be followed;
- (e) where possible, the identity, location and nationality of any person concerned; and
- (f) the purpose for which the evidence, information or action is sought.

16. The requested State Party may request additional information when it appears necessary for the execution of the request in accordance with its domestic law or when it can facilitate such execution.

17. A request shall be executed in accordance with the domestic law of the requested State Party and, to the extent not contrary to the domestic law of the requested State Party and where possible, in accordance with the procedures specified in the request.

18. Wherever possible and consistent with fundamental principles of domestic law, when an individual is in the territory of a State Party and has to be heard as a witness or expert by the judicial authorities of another State Party, the first State Party may, at the request of the other, permit the hearing to take place by video conference if it is not possible or desirable for the individual in question to appear in person in the territory of the requesting State Party. States Parties may agree that the hearing shall be conducted by a judicial authority of the requesting State Party and attended by a judicial authority of the requested State Party.

19. The requesting State Party shall not transmit or use information or evidence furnished by the requested State Party for investigations, prosecutions or judicial proceedings other than those stated in the request without the prior consent of the requested State Party. Nothing in this paragraph shall prevent the requesting State Party from disclosing in its proceedings information or evidence that is exculpatory to an accused person. In the latter case, the requesting State Party shall notify the requested State Party prior to the disclosure and, if so requested, consult with the requested State Party. If, in an exceptional case, advance notice is not possible, the requesting State Party shall inform the requested State Party of the disclosure without delay.

20. The requesting State Party may require that the requested State Party keep confidential the fact and substance of the request, except to the extent necessary to execute the request. If the requested State Party cannot comply with the requirement of confidentiality, it shall promptly inform the requesting State Party.

21. Mutual legal assistance may be refused:

- (a) if the request is not made in conformity with the provisions of this Article;
- (b) if the requested State Party considers that execution of the request is likely to prejudice its sovereignty, security, public order or other essential interests;
- (c) if the authorities of the requested State Party would be prohibited by its domestic law from carrying out the action requested with regard to any similar offence, had it been subject to investigation, prosecution or judicial proceedings under their own jurisdiction;
- (d) if it would be contrary to the legal system of the requested State Party relating to mutual legal assistance for the request to be granted.

22. States Parties may not refuse a request for mutual legal assistance on the sole ground that the offence is also considered to involve fiscal matters.

23. Reasons shall be given for any refusal of mutual legal assistance.

24. The requested State Party shall execute the request for mutual legal assistance as soon as possible and shall take as full account as possible of any deadlines suggested by the requesting State Party and for which reasons are given, preferably in the request. The requested State Party shall respond to reasonable requests by the requesting State Party on progress of its handling of the request. The requesting State Party shall promptly inform the requested State Party when the assistance sought is no longer required.

25. Mutual legal assistance may be postponed by the requested State Party on the ground that it interferes with an ongoing investigation, prosecution or judicial proceeding.

26. Before refusing a request pursuant to paragraph 21 of this Article or postponing its execution pursuant to paragraph 25 of this Article, the requested State Party shall consult with the requesting State Party to consider whether assistance may

be granted subject to such terms and conditions as it deems necessary. If the requesting State Party accepts assistance subject to those conditions, it shall comply with the conditions.

27. Without prejudice to the application of paragraph 12 of this Article, a witness, expert or other person who, at the request of the requesting State Party, consents to give evidence in a proceeding or to assist in an investigation, prosecution or judicial proceeding in the territory of the requesting State Party shall not be prosecuted, detained, punished or subjected to any other restriction of his or her personal liberty in that territory in respect of acts, omissions or convictions prior to his or her departure from the territory of the requested State Party. Such safe conduct shall cease when the witness, expert or other person having had, for a period of 15 consecutive days or for any period agreed upon by the States Parties from the date on which he or she has been officially informed that his or her presence is no longer required by the judicial authorities, an opportunity of leaving, has nevertheless remained voluntarily in the territory of the requesting State Party or, having left it, has returned of his or her own free will.

28. The ordinary costs of executing a request shall be borne by the requested State Party, unless otherwise agreed by the States Parties concerned. If expenses of a substantial or extraordinary nature are or will be required to fulfil the request, the States Parties shall consult to determine the terms and conditions under which the request will be executed, as well as the manner in which the costs shall be borne.

29. The requested State Party:

- (a) shall provide to the requesting State Party copies of government records, documents or information in its possession that under its domestic law are available to the general public;
- (b) may, at its discretion, provide to the requesting State Party in whole, in part or subject to such conditions as it deems appropriate, copies of any government records, documents or information in its possession that under its domestic law are not available to the general public.

30. States Parties shall consider, as may be necessary, the possibility of concluding bilateral or multilateral agreements or arrangements that would serve the purposes of, give practical effect to or enhance the provisions of this Article.

Article 19

Joint investigations

States Parties shall consider concluding bilateral or multilateral agreements or arrangements whereby, in relation to matters that are the subject of investigations, prosecutions or judicial proceedings in one or more States, the competent authorities concerned may establish joint investigative bodies. In the absence of such agreements or arrangements, joint investigations may be undertaken by agreement on a case-by-case basis. The States Parties involved shall ensure that the sovereignty of the State Party in whose territory such investigation is to take place is fully respected.

Article 20

Special investigative techniques

1. If permitted by the basic principles of its domestic legal system, each State Party shall, within its possibilities and under the conditions prescribed by its domestic law, take the necessary measures to allow for the appropriate use of controlled delivery and, where it deems appropriate, for the use of other special investigative techniques, such as electronic or other forms of surveillance and undercover operations, by its competent authorities in its territory for the purpose of effectively combating organised crime.

2. For the purpose of investigating the offences covered by this Convention, States Parties are encouraged to conclude, when necessary, appropriate bilateral or multilateral agreements or arrangements for using such special investigative techniques in the context of cooperation at the international level. Such agreements or arrangements shall be concluded and implemented in full compliance with the principle of sovereign equality of States and shall be carried out strictly in accordance with the terms of those agreements or arrangements.

3. In the absence of an agreement or arrangement as set forth in paragraph 2 of this Article, decisions to use such special investigative techniques at the international level shall be made on a case-by-case basis and may, when necessary, take into consideration financial arrangements and understandings with respect to the exercise of jurisdiction by the States Parties concerned.

4. Decisions to use controlled delivery at the international level may, with the consent of the States Parties concerned, include methods such as intercepting and allowing the goods to continue intact or be removed or replaced in whole or in part.

Article 21

Transfer of criminal proceedings

States Parties shall consider the possibility of transferring to one another proceedings for the prosecution of an offence covered by this Convention in cases where such transfer is considered to be in the interests of the proper administration of justice, in particular in cases where several jurisdictions are involved, with a view to concentrating the prosecution.

Article 22

Establishment of criminal record

Each State Party may adopt such legislative or other measures as may be necessary to take into consideration, under such terms as and for the purpose that it deems appropriate, any previous conviction in another State of an alleged offender for the purpose of using such information in criminal proceedings relating to an offence covered by this Convention.

Article 23

Criminalisation of obstruction of justice

Each State Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to establish as criminal offences, when committed intentionally:

- (a) the use of physical force, threats or intimidation or the promise, offering or giving of an undue advantage to induce false testimony or to interfere in the giving of testimony or the production of evidence in a proceeding in relation to the commission of offences covered by this Convention;
- (b) the use of physical force, threats or intimidation to interfere with the exercise of official duties by a justice or law enforcement official in relation to the commission of offences covered by this Convention. Nothing in this subparagraph shall prejudice the right of States Parties to have legislation that protects other categories of public officials.

Article 24

Protection of witnesses

1. Each State Party shall take appropriate measures within its means to provide effective protection from potential retaliation or intimidation for witnesses in criminal proceedings who give testimony concerning offences covered by this Convention and, as appropriate, for their relatives and other persons close to them.

2. The measures envisaged in paragraph 1 of this Article may include, *inter alia*, without prejudice to the rights of the defendant, including the right to due process:

- (a) establishing procedures for the physical protection of such persons, such as, to the extent necessary and feasible, relocating them and permitting, where appropriate, non-disclosure or limitations on the disclosure of information concerning the identity and whereabouts of such persons;
- (b) providing evidentiary rules to permit witness testimony to be given in a manner that ensures the safety of the witness, such as permitting testimony to be given through the use of communications technology such as video links or other adequate means.

3. States Parties shall consider entering into agreements or arrangements with other States for the relocation of persons referred to in paragraph 1 of this Article.

4. The provisions of this Article shall also apply to victims in so far as they are witnesses.

Article 25

Assistance to and protection of victims

1. Each State Party shall take appropriate measures within its means to provide assistance and protection to victims of offences covered by this Convention, in particular in cases of threat of retaliation or intimidation.

2. Each State Party shall establish appropriate procedures to provide access to compensation and restitution for victims of offences covered by this Convention.

3. Each State Party shall, subject to its domestic law, enable views and concerns of victims to be presented and considered at appropriate stages of criminal proceedings against offenders in a manner not prejudicial to the rights of the defence.

*Article 26***Measures to enhance cooperation with law enforcement authorities**

1. Each State Party shall take appropriate measures to encourage persons who participate or who have participated in organised criminal groups:

(a) to supply information useful to competent authorities for investigative and evidentiary purposes on such matters as:

- (i) the identity, nature, composition, structure, location or activities of organised criminal groups;
- (ii) links, including international links, with other organised criminal groups;
- (iii) offences that organised criminal groups have committed or may commit;

(b) to provide factual, concrete help to competent authorities that may contribute to depriving organised criminal groups of their resources or of the proceeds of crime.

2. Each State Party shall consider providing for the possibility, in appropriate cases, of mitigating punishment of an accused person who provides substantial cooperation in the investigation or prosecution of an offence covered by this Convention.

3. Each State Party shall consider providing for the possibility, in accordance with fundamental principles of its domestic law, of granting immunity from prosecution to a person who provides substantial cooperation in the investigation or prosecution of an offence covered by this Convention.

4. Protection of such persons shall be as provided for in Article 24 of this Convention.

5. Where a person referred to in paragraph 1 of this Article located in one State Party can provide substantial cooperation to the competent authorities of another State Party, the States Parties concerned may consider entering into agreements or arrangements, in accordance with their domestic law, concerning the potential provision by the other State Party of the treatment set forth in paragraphs 2 and 3 of this Article.

*Article 27***Law enforcement cooperation**

1. States Parties shall cooperate closely with one another, consistent with their respective domestic legal and administrative systems, to enhance the effectiveness of law enforcement action to combat the offences covered by this Convention. Each State Party shall, in particular, adopt effective measures:

- (a) to enhance and, where necessary, to establish channels of communication between their competent authorities, agencies and services in order to facilitate the secure and rapid exchange of information concerning all aspects of the offences covered by this Convention, including, if the States Parties concerned deem it appropriate, links with other criminal activities;
- (b) to cooperate with other States Parties in conducting inquiries with respect to offences covered by this Convention concerning:

- (i) the identity, whereabouts and activities of persons suspected of involvement in such offences or the location of other persons concerned;
- (ii) the movement of proceeds of crime or property derived from the commission of such offences;
- (iii) the movement of property, equipment or other instrumentalities used or intended for use in the commission of such offences;
- (c) to provide, when appropriate, necessary items or quantities of substances for analytical or investigative purposes;
- (d) to facilitate effective coordination between their competent authorities, agencies and services and to promote the exchange of personnel and other experts, including, subject to bilateral agreements or arrangements between the States Parties concerned, the posting of liaison officers;
- (e) to exchange information with other States Parties on specific means and methods used by organised criminal groups, including, where applicable, routes and conveyances and the use of false identities, altered or false documents or other means of concealing their activities;
- (f) to exchange information and coordinate administrative and other measures taken as appropriate for the purpose of early identification of the offences covered by this Convention.

2. With a view to giving effect to this Convention, States Parties shall consider entering into bilateral or multilateral agreements or arrangements on direct cooperation between their law enforcement agencies and, where such agreements or arrangements already exist, amending them. In the absence of such agreements or arrangements between the States Parties concerned, the Parties may consider this Convention as the basis for mutual law enforcement cooperation in respect of the offences covered by this Convention. Whenever appropriate, States Parties shall make full use of agreements or arrangements, including international or regional organisations, to enhance the cooperation between their law enforcement agencies.

3. States Parties shall endeavour to cooperate within their means to respond to transnational organised crime committed through the use of modern technology.

*Article 28***Collection, exchange and analysis of information on the nature of organised crime**

1. Each State Party shall consider analysing, in consultation with the scientific and academic communities, trends in organised crime in its territory, the circumstances in which organised crime operates, as well as the professional groups and technologies involved.

2. States Parties shall consider developing and sharing analytical expertise concerning organised criminal activities with each other and through international and regional organisations. For that purpose, common definitions, standards and methodologies should be developed and applied as appropriate.

3. Each State Party shall consider monitoring its policies and actual measures to combat organised crime and making assessments of their effectiveness and efficiency.

Article 29

Training and technical assistance

1. Each State Party shall, to the extent necessary, initiate, develop or improve specific training programmes for its law enforcement personnel, including prosecutors, investigating magistrates and customs personnel, and other personnel charged with the prevention, detection and control of the offences covered by this Convention. Such programmes may include secondments and exchanges of staff. Such programmes shall deal, in particular and to the extent permitted by domestic law, with the following:

- (a) methods used in the prevention, detection and control of the offences covered by this Convention;
- (b) routes and techniques used by persons suspected of involvement in offences covered by this Convention, including in transit States, and appropriate countermeasures;
- (c) monitoring of the movement of contraband;
- (d) detection and monitoring of the movements of proceeds of crime, property, equipment or other instrumentalities and methods used for the transfer, concealment or disguise of such proceeds, property, equipment or other instrumentalities, as well as methods used in combating money-laundering and other financial crimes;
- (e) collection of evidence;
- (f) control techniques in free trade zones and free ports;
- (g) modern law enforcement equipment and techniques, including electronic surveillance, controlled deliveries and undercover operations;
- (h) methods used in combating transnational organised crime committed through the use of computers, telecommunications networks or other forms of modern technology; and
- (i) methods used in the protection of victims and witnesses.

2. States Parties shall assist one another in planning and implementing research and training programmes designed to share expertise in the areas referred to in paragraph 1 of this Article and to that end shall also, when appropriate, use regional and international conferences and seminars to promote cooperation and to stimulate discussion on problems of mutual concern, including the special problems and needs of transit States.

3. States Parties shall promote training and technical assistance that will facilitate extradition and mutual legal assistance. Such training and technical assistance may include language training, secondments and exchanges between personnel in central authorities or agencies with relevant responsibilities.

4. In the case of existing bilateral and multilateral agreements or arrangements, States Parties shall strengthen, to the

extent necessary, efforts to maximise operational and training activities within international and regional organisations and within other relevant bilateral and multilateral agreements or arrangements.

Article 30

Other measures: implementation of the Convention through economic development and technical assistance

1. States Parties shall take measures conducive to the optimal implementation of this Convention to the extent possible, through international cooperation, taking into account the negative effects of organised crime on society in general, in particular on sustainable development.

2. States Parties shall make concrete efforts to the extent possible and in coordination with each other, as well as with international and regional organisations:

- (a) to enhance their cooperation at various levels with developing countries, with a view to strengthening the capacity of the latter to prevent and combat transnational organised crime;
- (b) to enhance financial and material assistance to support the efforts of developing countries to fight transnational organised crime effectively and to help them implement this Convention successfully;
- (c) to provide technical assistance to developing countries and countries with economies in transition to assist them in meeting their needs for the implementation of this Convention. To that end, States Parties shall endeavour to make adequate and regular voluntary contributions to an account specifically designated for that purpose in a United Nations funding mechanism. States Parties may also give special consideration, in accordance with their domestic law and the provisions of this Convention, to contributing to the aforementioned account a percentage of the money or of the corresponding value of proceeds of crime or property confiscated in accordance with the provisions of this Convention;
- (d) to encourage and persuade other States and financial institutions as appropriate to join them in efforts in accordance with this Article, in particular by providing more training programmes and modern equipment to developing countries in order to assist them in achieving the objectives of this Convention.

3. To the extent possible, these measures shall be without prejudice to existing foreign assistance commitments or to other financial cooperation arrangements at the bilateral, regional or international level.

4. States Parties may conclude bilateral or multilateral agreements or arrangements on material and logistical assistance, taking into consideration the financial arrangements necessary for the means of international cooperation provided for by this Convention to be effective and for the prevention, detection and control of transnational organised crime.

*Article 31***Prevention**

1. States Parties shall endeavour to develop and evaluate national projects and to establish and promote best practices and policies aimed at the prevention of transnational organised crime.
2. States Parties shall endeavour, in accordance with fundamental principles of their domestic law, to reduce existing or future opportunities for organised criminal groups to participate in lawful markets with proceeds of crime, through appropriate legislative, administrative or other measures. These measures should focus on:
 - (a) the strengthening of cooperation between law enforcement agencies or prosecutors and relevant private entities, including industry;
 - (b) the promotion of the development of standards and procedures designed to safeguard the integrity of public and relevant private entities, as well as codes of conduct for relevant professions, in particular lawyers, notaries public, tax consultants and accountants;
 - (c) the prevention of the misuse by organised criminal groups of tender procedures conducted by public authorities and of subsidies and licences granted by public authorities for commercial activity;
 - (d) the prevention of the misuse of legal persons by organised criminal groups; such measures could include:
 - (i) the establishment of public records on legal and natural persons involved in the establishment, management and funding of legal persons;
 - (ii) the introduction of the possibility of disqualifying by court order or any appropriate means for a reasonable period of time persons convicted of offences covered by this Convention from acting as directors of legal persons incorporated within their jurisdiction;
 - (iii) the establishment of national records of persons disqualified from acting as directors of legal persons; and
 - (iv) the exchange of information contained in the records referred to in subparagraphs (d)(i) and (iii) of this paragraph with the competent authorities of other States Parties.
3. States Parties shall endeavour to promote the reintegration into society of persons convicted of offences covered by this Convention.
4. States Parties shall endeavour to evaluate periodically existing relevant legal instruments and administrative practices with a view to detecting their vulnerability to misuse by organised criminal groups.
5. States Parties shall endeavour to promote public awareness regarding the existence, causes and gravity of and the threat posed by transnational organised crime. Information may be disseminated where appropriate through the mass media and shall include measures to promote public participation in preventing and combating such crime.

6. Each State Party shall inform the Secretary-General of the United Nations of the name and address of the authority or authorities that can assist other States Parties in developing measures to prevent transnational organised crime.

7. States Parties shall, as appropriate, collaborate with each other and relevant international and regional organisations in promoting and developing the measures referred to in this Article. This includes participation in international projects aimed at the prevention of transnational organised crime, for example by alleviating the circumstances that render socially marginalised groups vulnerable to the action of transnational organised crime.

*Article 32***Conference of the Parties to the Convention**

1. A Conference of the Parties to the Convention is hereby established to improve the capacity of States Parties to combat transnational organised crime and to promote and review the implementation of this Convention.
2. The Secretary-General of the United Nations shall convene the Conference of the Parties not later than one year following the entry into force of this Convention. The Conference of the Parties shall adopt rules of procedure and rules governing the activities set forth in paragraphs 3 and 4 of this Article (including rules concerning payment of expenses incurred in carrying out those activities).
3. The Conference of the Parties shall agree upon mechanisms for achieving the objectives mentioned in paragraph 1 of this Article, including:
 - (a) facilitating activities by States Parties under Articles 29, 30 and 31 of this Convention, including by encouraging the mobilisation of voluntary contributions;
 - (b) facilitating the exchange of information among States Parties on patterns and trends in transnational organised crime and on successful practices for combating it;
 - (c) cooperating with relevant international and regional organisations and non-governmental organisations;
 - (d) reviewing periodically the implementation of this Convention;
 - (e) making recommendations to improve this Convention and its implementation.
4. For the purpose of paragraphs 3 (d) and (e) of this Article, the Conference of the Parties shall acquire the necessary knowledge of the measures taken by States Parties in implementing this Convention and the difficulties encountered by them in doing so through information provided by them and through such supplemental review mechanisms as may be established by the Conference of the Parties.
5. Each State Party shall provide the Conference of the Parties with information on its programmes, plans and practices, as well as legislative and administrative measures to implement this Convention, as required by the Conference of the Parties.

*Article 33***Secretariat**

1. The Secretary-General of the United Nations shall provide the necessary secretariat services to the Conference of the Parties to the Convention.
2. The secretariat shall:
 - (a) assist the Conference of the Parties in carrying out the activities set forth in Article 32 of this Convention and make arrangements and provide the necessary services for the sessions of the Conference of the Parties;
 - (b) upon request, assist States Parties in providing information to the Conference of the Parties as envisaged in Article 32(5), of this Convention; and
 - (c) ensure the necessary coordination with the secretariats of relevant international and regional organisations.

*Article 34***Implementation of the Convention**

1. Each State Party shall take the necessary measures, including legislative and administrative measures, in accordance with fundamental principles of its domestic law, to ensure the implementation of its obligations under this Convention.
2. The offences established in accordance with Articles 5, 6, 8 and 23 of this Convention shall be established in the domestic law of each State Party independently of the transnational nature or the involvement of an organised criminal group as described in Article 3(1), of this Convention, except to the extent that Article 5 of this Convention would require the involvement of an organised criminal group.
3. Each State Party may adopt more strict or severe measures than those provided for by this Convention for preventing and combating transnational organised crime.

*Article 35***Settlement of disputes**

1. States Parties shall endeavour to settle disputes concerning the interpretation or application of this Convention through negotiation.
2. Any dispute between two or more States Parties concerning the interpretation or application of this Convention that cannot be settled through negotiation within a reasonable time shall, at the request of one of those States Parties, be submitted to arbitration. If, six months after the date of the request for arbitration, those States Parties are unable to agree on the organisation of the arbitration, any one of those States Parties may refer the dispute to the International Court of Justice by request in accordance with the Statute of the Court.
3. Each State Party may, at the time of signature, ratification, acceptance or approval of or accession to this Convention, declare that it does not consider itself bound by paragraph 2 of this Article. The other States Parties shall not be bound by

paragraph 2 of this Article with respect to any State Party that has made such a reservation.

4. Any State Party that has made a reservation in accordance with paragraph 3 of this Article may at any time withdraw that reservation by notification to the Secretary-General of the United Nations.

*Article 36***Signature, ratification, acceptance, approval and accession**

1. This Convention shall be open to all States for signature from 12 to 15 December 2000 in Palermo, Italy, and thereafter at United Nations Headquarters in New York until 12 December 2002.
2. This Convention shall also be open for signature by regional economic integration organisations provided that at least one Member State of such organisation has signed this Convention in accordance with paragraph 1 of this Article.
3. This Convention is subject to ratification, acceptance or approval. Instruments of ratification, acceptance or approval shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations. A regional economic integration organisation may deposit its instrument of ratification, acceptance or approval if at least one of its Member States has done likewise. In that instrument of ratification, acceptance or approval, such organisation shall declare the extent of its competence with respect to the matters governed by this Convention. Such organisation shall also inform the depositary of any relevant modification in the extent of its competence.
4. This Convention is open for accession by any State or any regional economic integration organisation of which at least one Member State is a Party to this Convention. Instruments of accession shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations. At the time of its accession, a regional economic integration organisation shall declare the extent of its competence with respect to matters governed by this Convention. Such organisation shall also inform the depositary of any relevant modification in the extent of its competence.

*Article 37***Relation with protocols**

1. This Convention may be supplemented by one or more protocols.
2. In order to become a Party to a protocol, a State or a regional economic integration organisation must also be a Party to this Convention.
3. A State Party to this Convention is not bound by a protocol unless it becomes a Party to the protocol in accordance with the provisions thereof.
4. Any protocol to this Convention shall be interpreted together with this Convention, taking into account the purpose of that protocol.

*Article 38***Entry into force**

1. This Convention shall enter into force on the 19th day after the date of deposit of the 40th instrument of ratification, acceptance, approval or accession. For the purpose of this paragraph, any instrument deposited by a regional economic integration organisation shall not be counted as additional to those deposited by Member States of such organisation.

2. For each State or regional economic integration organisation ratifying, accepting, approving or acceding to this Convention after the deposit of the 40th instrument of such action, this Convention shall enter into force on the 30th day after the date of deposit by such State or organisation of the relevant instrument.

*Article 39***Amendment**

1. After the expiry of five years from the entry into force of this Convention, a State Party may propose an amendment and file it with the Secretary-General of the United Nations, who shall thereupon communicate the proposed amendment to the States Parties and to the Conference of the Parties to the Convention for the purpose of considering and deciding on the proposal. The Conference of the Parties shall make every effort to achieve consensus on each amendment. If all efforts at consensus have been exhausted and no agreement has been reached, the amendment shall, as a last resort, require for its adoption a two-thirds majority vote of the States Parties present and voting at the meeting of the Conference of the Parties.

2. Regional economic integration organisations, in matters within their competence, shall exercise their right to vote under this Article with a number of votes equal to the number of their Member States that are Parties to this Convention. Such organisations shall not exercise their right to vote if their Member States exercise theirs and vice versa.

3. An amendment adopted in accordance with paragraph 1 of this Article is subject to ratification, acceptance or approval by States Parties.

4. An amendment adopted in accordance with paragraph 1 of this Article shall enter into force in respect of a State Party 90 days after the date of the deposit with the Secretary-General of the United Nations of an instrument of ratification, acceptance or approval of such amendment.

5. When an amendment enters into force, it shall be binding on those States Parties which have expressed their consent to be bound by it. Other States Parties shall still be bound by the provisions of this Convention and any earlier amendments that they have ratified, accepted or approved.

*Article 40***Denunciation**

1. A State Party may denounce this Convention by written notification to the Secretary-General of the United Nations. Such denunciation shall become effective one year after the date of receipt of the notification by the Secretary-General.

2. A regional economic integration organisation shall cease to be a Party to this Convention when all of its Member States have denounced it.

3. Denunciation of this Convention in accordance with paragraph 1 of this Article shall entail the denunciation of any protocols thereto.

*Article 41***Depositary and languages**

1. The Secretary-General of the United Nations is designated depositary of this Convention.

2. The original of this Convention, of which the Arabic, Chinese, English, French, Russian and Spanish texts are equally authentic, shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.

IN WITNESS WHEREOF, the undersigned plenipotentiaries, being duly authorised thereto by their respective Governments, have signed this Convention.

CONVENTION DES NATIONS UNIES CONTRE LA CRIMINALITÉ TRANSNATIONALE ORGANISÉE*Article premier***Objet**

L'objet de la présente convention est de promouvoir la coopération afin de prévenir et de combattre plus efficacement la criminalité transnationale organisée.

*Article 2***Terminologie**

Aux fins de la présente convention:

- a) l'expression «groupe criminel organisé» désigne un groupe structuré de trois personnes ou plus existant depuis un certain temps et agissant de concert dans le but de commettre une ou plusieurs infractions graves ou infractions établies conformément à la présente convention, pour en tirer, directement ou indirectement, un avantage financier ou un autre avantage matériel;
- b) l'expression «infraction grave» désigne un acte constituant une infraction passible d'une peine privative de liberté dont le maximum ne doit pas être inférieur à quatre ans ou d'une peine plus lourde;
- c) l'expression «groupe structuré» désigne un groupe qui ne s'est pas constitué au hasard pour commettre immédiatement une infraction et qui n'a pas nécessairement de rôles formellement définis pour ses membres, de continuité dans sa composition ou de structure élaborée;
- d) le terme «biens» désigne tous les types d'avoirs, corporels ou incorporels, meubles ou immeubles, tangibles ou intangibles, ainsi que les actes juridiques ou documents attestant la propriété de ces avoirs ou les droits y relatifs;
- e) l'expression «produit du crime» désigne tout bien provenant directement ou indirectement de la commission d'une infraction ou obtenu directement ou indirectement en la commettant;
- f) les termes «gel» ou «saisie» désignent l'interdiction temporaire du transfert, de la conversion, de la disposition ou du mouvement de biens, ou le fait d'assumer temporairement la garde ou le contrôle de biens sur décision d'un tribunal ou d'une autre autorité compétente;
- g) le terme «confiscation» désigne la dépossession permanente de biens sur décision d'un tribunal ou d'une autre autorité compétente;
- h) l'expression «infraction principale» désigne toute infraction à la suite de laquelle un produit est généré, qui est susceptible de devenir l'objet d'une infraction définie à l'article 6 de la présente convention;
- i) l'expression «livraison surveillée» désigne la méthode consistant à permettre le passage par le territoire d'un ou de plusieurs États d'expéditions illicites ou suspectées de l'être, au su et sous le contrôle des autorités compétentes de ces

États, en vue d'enquêter sur une infraction et d'identifier les personnes impliquées dans sa commission;

- j) l'expression «organisation régionale d'intégration économique» désigne toute organisation constituée par des États souverains d'une région donnée, à laquelle ses États membres ont transféré des compétences en ce qui concerne les questions régies par la présente convention et qui a été dûment mandatée, conformément à ses procédures internes, pour signer, ratifier, accepter, approuver ladite convention ou y adhérer; les références dans la présente convention aux «États parties» sont applicables à ces organisations dans la limite de leur compétence.

*Article 3***Champ d'application**

1. La présente convention s'applique, sauf disposition contraire, à la prévention, aux enquêtes et aux poursuites concernant:

- a) les infractions établies conformément aux articles 5, 6, 8 et 23 de la présente convention, et
- b) les infractions graves telles que définies à l'article 2 de la présente convention;

lorsque ces infractions sont de nature transnationale et qu'un groupe criminel organisé y est impliqué.

2. Aux fins du paragraphe 1, une infraction est de nature transnationale si:

- a) elle est commise dans plus d'un État;
- b) elle est commise dans un État mais qu'une partie substantielle de sa préparation, de sa planification, de sa conduite ou de son contrôle a lieu dans un autre État;
- c) elle est commise dans un État mais implique un groupe criminel organisé qui se livre à des activités criminelles dans plus d'un État, ou
- d) elle est commise dans un État mais a des effets substantiels dans un autre État.

*Article 4***Protection de la souveraineté**

1. Les États parties exécutent leurs obligations au titre de la présente convention d'une manière compatible avec les principes de l'égalité souveraine et de l'intégrité territoriale des États et avec celui de la non-intervention dans les affaires intérieures d'autres États.

2. Aucune disposition de la présente convention n'habilite un État partie à exercer sur le territoire d'un autre État une compétence et des fonctions qui sont exclusivement réservées aux autorités de cet autre État par son droit interne.

Article 5

Incrimination de la participation à un groupe criminel organisé

1. Chaque État partie adopte les mesures législatives et autres nécessaires pour conférer le caractère d'infraction pénale, lorsque commis intentionnellement:

a) à l'un ou l'autre des actes suivants, ou aux deux, en tant qu'infractions pénales distinctes de celles impliquant une tentative d'activité criminelle ou sa consommation:

i) au fait de s'entendre avec une ou plusieurs personnes en vue de commettre une infraction grave à une fin liée directement ou indirectement à l'obtention d'un avantage financier ou autre avantage matériel et, lorsque le droit interne l'exige, impliquant un acte commis par un des participants en vertu de cette entente ou impliquant un groupe criminel organisé;

ii) à la participation active d'une personne ayant connaissance, soit du but et de l'activité criminelle générale d'un groupe criminel organisé, soit de son intention de commettre les infractions en question:

a. aux activités criminelles du groupe criminel organisé;

b. à d'autres activités du groupe criminel organisé lorsque cette personne sait que sa participation contribuera à la réalisation du but criminel susmentionné;

b) au fait d'organiser, de diriger, de faciliter, d'encourager ou de favoriser au moyen d'une aide ou de conseils la commission d'une infraction grave impliquant un groupe criminel organisé.

2. La connaissance, l'intention, le but, la motivation ou l'entente visés au paragraphe 1 peuvent être déduits de circonstances factuelles objectives.

3. Les États parties dont le droit interne subordonne l'établissement des infractions visées au paragraphe 1, point a) i), à l'implication d'un groupe criminel organisé veillent à ce que leur droit interne couvre toutes les infractions graves impliquant des groupes criminels organisés. Ces États parties, de même que les États parties dont le droit interne subordonne l'établissement des infractions visées au paragraphe 1, point a) i), à la commission d'un acte en vertu de l'entente, portent cette information à la connaissance du secrétaire général de l'Organisation des Nations unies au moment où ils signent la présente convention ou déposent leurs instruments de ratification, d'acceptation ou d'approbation ou d'adhésion.

Article 6

Incrimination du blanchiment du produit du crime

1. Chaque État partie adopte, conformément aux principes fondamentaux de son droit interne, les mesures législatives et autres nécessaires pour conférer le caractère d'infraction pénale, lorsque l'acte a été commis intentionnellement:

a) i) à la conversion ou au transfert de biens dont celui qui s'y livre sait qu'ils sont le produit du crime, dans le but de

dissimuler ou de déguiser l'origine illicite desdits biens ou d'aider toute personne qui est impliquée dans la commission de l'infraction principale à échapper aux conséquences juridiques de ses actes;

ii) à la dissimulation ou au déguisement de la nature véritable, de l'origine, de l'emplacement, de la disposition, du mouvement ou de la propriété de biens ou de droits y relatifs dont l'auteur sait qu'ils sont le produit du crime;

b) et, sous réserve des concepts fondamentaux de son système juridique:

i) à l'acquisition, à la détention ou à l'utilisation de biens dont celui qui les acquiert, les détient ou les utilise sait, au moment où il les reçoit, qu'ils sont le produit du crime;

ii) à la participation à l'une des infractions établies conformément au présent article ou à toute autre association, entente, tentative ou complicité par fourniture d'une assistance, d'une aide ou de conseils en vue de sa commission.

2. Aux fins de l'application du paragraphe 1:

a) chaque État partie s'efforce d'appliquer le paragraphe 1 à l'éventail le plus large d'infractions principales;

b) chaque État partie inclut dans les infractions principales toutes les infractions graves telles que définies à l'article 2 de la présente convention et les infractions établies conformément à ses articles 5, 8 et 23. S'agissant des États parties dont la législation contient une liste d'infractions principales spécifiques, ceux-ci incluent dans cette liste, au minimum, un éventail complet d'infractions liées à des groupes criminels organisés;

c) aux fins du point b), les infractions principales incluent les infractions commises à l'intérieur et à l'extérieur du territoire relevant de la compétence de l'État partie en question. Toutefois, une infraction commise à l'extérieur du territoire relevant de la compétence d'un État partie ne constitue une infraction principale que lorsque l'acte correspondant est une infraction pénale en vertu du droit interne de l'État où il a été commis et constituerait une infraction pénale en vertu du droit interne de l'État partie appliquant le présent article s'il avait été commis sur son territoire;

d) chaque État partie remet au secrétaire général de l'Organisation des Nations unies une copie de ses lois qui donnent effet au présent article, ainsi qu'une copie de toute modification ultérieurement apportée à ces lois ou une description de ces lois et modifications ultérieures;

e) lorsque les principes fondamentaux du droit interne d'un État partie l'exigent, il peut être disposé que les infractions énoncées au paragraphe 1 ne s'appliquent pas aux personnes qui ont commis l'infraction principale;

f) la connaissance, l'intention ou la motivation, en tant qu'éléments constitutifs d'une infraction énoncée au paragraphe 1, peuvent être déduites de circonstances factuelles objectives.

*Article 7***Mesures de lutte contre le blanchiment d'argent**

1. Chaque État partie:

a) institue un régime interne complet de réglementation et de contrôle des banques et institutions financières non bancaires, ainsi que, le cas échéant, des autres entités particulièrement exposées au blanchiment d'argent, dans les limites de sa compétence, afin de prévenir et de détecter toutes formes de blanchiment d'argent, lequel régime met l'accent sur les exigences en matière d'identification des clients, d'enregistrement des opérations et de déclaration des opérations suspectes;

b) s'assure, sans préjudice des articles 18 et 27 de la présente convention, que les autorités administratives, de réglementation, de détection et de répression et autres, chargées de la lutte contre le blanchiment d'argent (y compris, quand son droit interne le prévoit, les autorités judiciaires) sont en mesure de coopérer et d'échanger des informations aux niveaux national et international, dans les conditions définies par son droit interne et, à cette fin, envisage la création d'un service de renseignement financier qui fera office de centre national de collecte, d'analyse et de diffusion d'informations concernant d'éventuelles opérations de blanchiment d'argent.

2. Les États parties envisagent de mettre en œuvre des mesures réalisables de détection et de surveillance du mouvement transfrontière d'espèces et de titres négociables appropriés, sous réserve de garanties permettant d'assurer une utilisation correcte des informations et sans entraver d'aucune façon la circulation des capitaux licites. Il peut être notamment fait obligation aux particuliers et aux entreprises de signaler les transferts transfrontières de quantités importantes d'espèces et de titres négociables appropriés.

3. Lorsqu'ils instituent un régime interne de réglementation et de contrôle aux termes du présent article, et sans préjudice de tout autre article de la présente convention, les États parties sont invités à prendre pour lignes directrices les initiatives pertinentes prises par les organisations régionales, interrégionales et multilatérales pour lutter contre le blanchiment d'argent.

4. Les États parties s'efforcent de développer et de promouvoir la coopération mondiale, régionale, sous-régionale et bilatérale entre les autorités judiciaires, les services de détection et de répression et les autorités de réglementation financière en vue de lutter contre le blanchiment d'argent.

*Article 8***Incrimination de la corruption**

1. Chaque État partie adopte les mesures législatives et autres nécessaires pour conférer le caractère d'infraction pénale, lorsque les actes ont été commis intentionnellement:

a) au fait de promettre, d'offrir ou d'accorder à un agent public, directement ou indirectement, un avantage indu, pour lui-même ou pour une autre personne ou entité, afin qu'il accomplisse ou s'abstienne d'accomplir un acte dans l'exercice de ses fonctions officielles;

b) au fait pour un agent public de solliciter ou d'accepter, directement ou indirectement, un avantage indu pour lui-même ou pour une autre personne ou entité, afin d'accomplir ou de s'abstenir d'accomplir un acte dans l'exercice de ses fonctions officielles.

2. Chaque État partie envisage d'adopter les mesures législatives et autres nécessaires pour conférer le caractère d'infraction pénale aux actes visés au paragraphe 1, impliquant un agent public étranger ou un fonctionnaire international. De même, chaque État partie envisage de conférer le caractère d'infraction pénale à d'autres formes de corruption.

3. Chaque État partie adopte également les mesures nécessaires pour conférer le caractère d'infraction pénale au fait de se rendre complice d'une infraction établie conformément au présent article.

4. Aux fins du paragraphe 1 et de l'article 9 de la présente convention, le terme «agent public» désigne un agent public ou une personne assurant un service public, tel que ce terme est défini dans le droit interne et appliqué dans le droit pénal de l'État partie où la personne en question exerce cette fonction.

*Article 9***Mesures contre la corruption**

1. Outre les mesures énoncées à l'article 8 de la présente convention, chaque État partie, selon qu'il convient et conformément à son système juridique, adopte des mesures efficaces d'ordre législatif, administratif ou autre pour promouvoir l'intégrité et prévenir, détecter et punir la corruption des agents publics.

2. Chaque État partie prend des mesures pour s'assurer que ses autorités agissent efficacement en matière de prévention, de détection et de répression de la corruption des agents publics, y compris en leur donnant une indépendance suffisante pour empêcher toute influence inappropriée sur leurs actions.

*Article 10***Responsabilité des personnes morales**

1. Chaque État partie adopte les mesures nécessaires, conformément à ses principes juridiques, pour établir la responsabilité des personnes morales qui participent à des infractions graves impliquant un groupe criminel organisé et qui commettent les infractions établies conformément aux articles 5, 6, 8 et 23 de la présente convention.

2. Sous réserve des principes juridiques de l'État partie, la responsabilité des personnes morales peut être pénale, civile ou administrative.

3. Cette responsabilité est sans préjudice de la responsabilité pénale des personnes physiques qui ont commis les infractions.

4. Chaque État partie veille, en particulier, à ce que les personnes morales tenues responsables conformément au présent article fassent l'objet de sanctions efficaces, proportionnées et dissuasives de nature pénale ou non pénale, y compris de sanctions pécuniaires.

*Article 11***Poursuites judiciaires, jugement et sanctions**

1. Chaque État partie rend la commission d'une infraction établie conformément aux articles 5, 6, 8 et 23 de la présente convention passible de sanctions qui tiennent compte de la gravité de cette infraction.

2. Chaque État partie s'efforce de faire en sorte que tout pouvoir judiciaire discrétionnaire conféré par son droit interne et afférent aux poursuites judiciaires engagées contre des individus pour des infractions visées par la présente convention soit exercé de façon à optimiser l'efficacité des mesures de détection et de répression de ces infractions, compte dûment tenu de la nécessité d'exercer un effet dissuasif en ce qui concerne leur commission.

3. S'agissant d'infractions établies conformément aux articles 5, 6, 8 et 23 de la présente convention, chaque État partie prend les mesures appropriées conformément à son droit interne et compte dûment tenu des droits de la défense, pour faire en sorte que les conditions auxquelles sont subordonnées les décisions de mise en liberté dans l'attente du jugement ou de la procédure d'appel tiennent compte de la nécessité d'assurer la présence du défendeur lors de la procédure pénale ultérieure.

4. Chaque État partie s'assure que ses tribunaux ou autres autorités compétentes ont à l'esprit la gravité des infractions visées par la présente convention lorsqu'ils envisagent l'éventualité d'une libération anticipée ou conditionnelle de personnes reconnues coupables de ces infractions.

5. Lorsqu'il y a lieu, chaque État partie détermine, dans le cadre de son droit interne, une période de prescription prolongée au cours de laquelle des poursuites peuvent être engagées du chef d'une des infractions visées par la présente convention, cette période étant plus longue lorsque l'auteur présumé de l'infraction s'est soustrait à la justice.

6. Aucune disposition de la présente convention ne porte atteinte au principe selon lequel la définition des infractions établies conformément à celle-ci et des moyens juridiques de défense applicables ainsi que d'autres principes juridiques régissant la légalité des incriminations relève exclusivement du droit interne d'un État partie et selon lequel lesdites infractions sont poursuivies et punies conformément au droit de cet État partie.

*Article 12***Confiscation et saisie**

1. Les États parties adoptent, dans toute la mesure possible dans le cadre de leurs systèmes juridiques nationaux, les mesures nécessaires pour permettre la confiscation:

- a) du produit du crime provenant d'infractions visées par la présente convention ou de biens dont la valeur correspond à celle de ce produit;
- b) des biens, des matériels et autres instruments utilisés ou destinés à être utilisés pour les infractions visées par la présente convention.

2. Les États parties adoptent les mesures nécessaires pour permettre l'identification, la localisation, le gel ou la saisie de

tout ce qui est mentionné au paragraphe 1 aux fins de confiscation éventuelle.

3. Si le produit du crime a été transformé ou converti, en partie ou en totalité, en d'autres biens, ces derniers peuvent faire l'objet des mesures visées au présent article en lieu et place dudit produit.

4. Si le produit du crime a été mêlé à des biens acquis légitimement, ces biens, sans préjudice de tous pouvoirs de gel ou de saisie, peuvent être confisqués à concurrence de la valeur estimée du produit qui y a été mêlé.

5. Les revenus ou autres avantages tirés du produit du crime, des biens en lesquels le produit a été transformé ou converti ou des biens auxquels il a été mêlé peuvent aussi faire l'objet des mesures visées au présent article, de la même manière et dans la même mesure que le produit du crime.

6. Aux fins du présent article et de l'article 13 de la présente convention, chaque État partie habilite ses tribunaux ou autres autorités compétentes à ordonner la production ou la saisie de documents bancaires, financiers ou commerciaux. Les États parties ne peuvent invoquer le secret bancaire pour refuser de donner effet aux dispositions du présent paragraphe.

7. Les États parties peuvent envisager d'exiger que l'auteur d'une infraction établisse l'origine licite du produit présumé du crime ou d'autres biens pouvant faire l'objet d'une confiscation, dans la mesure où cette exigence est conforme aux principes de leur droit interne et à la nature de la procédure judiciaire et des autres procédures.

8. L'interprétation des dispositions du présent article ne doit en aucun cas porter atteinte aux droits des tiers de bonne foi.

9. Aucune disposition du présent article ne porte atteinte au principe selon lequel les mesures qui y sont visées sont définies et exécutées conformément au droit interne de chaque État partie et selon les dispositions dudit droit.

*Article 13***Coopération internationale aux fins de confiscation**

1. Dans toute la mesure possible dans le cadre de son système juridique national, un État partie qui a reçu d'un autre État partie ayant compétence pour connaître d'une infraction visée par la présente convention une demande de confiscation du produit du crime, des biens, des matériels ou autres instruments visés au paragraphe 1 de l'article 12 de la présente convention, qui sont situés sur son territoire:

- a) transmet la demande à ses autorités compétentes en vue de faire prononcer une décision de confiscation et, si celle-ci intervient, la faire exécuter, ou
- b) transmet à ses autorités compétentes, afin qu'elle soit exécutée dans les limites de la demande, la décision de confiscation prise par un tribunal situé sur le territoire de l'État partie requérant conformément au paragraphe 1 de l'article 12 de la présente convention, pour ce qui est du produit du crime, des biens, des matériels ou autres instruments visés au paragraphe 1 de l'article 12 situés sur le territoire de l'État partie requis.

2. Lorsqu'une demande est faite par un autre État partie qui a compétence pour connaître d'une infraction visée par la présente convention, l'État partie requis prend des mesures pour identifier, localiser et geler ou saisir le produit du crime, les biens, les matériels ou les autres instruments visés au paragraphe 1 de l'article 12 de la présente convention, en vue d'une éventuelle confiscation à ordonner soit par l'État partie requérant, soit comme suite à une demande formulée en vertu du paragraphe 1 du présent article, par l'État partie requis.

3. Les dispositions de l'article 18 de la présente convention s'appliquent *mutatis mutandis* au présent article. Outre les informations visées à l'article 18, paragraphe 15, les demandes faites conformément au présent article contiennent:

- a) lorsque la demande relève du paragraphe 1, point a), une description des biens à confisquer et un exposé des faits sur lesquels se fonde l'État partie requérant qui permettent à l'État partie requis de faire prononcer une décision de confiscation dans le cadre de son droit interne;
- b) Lorsque la demande relève du paragraphe 1, point b), une copie légalement admissible de la décision de confiscation rendue par l'État partie requérant sur laquelle la demande est fondée, un exposé des faits et des informations indiquant dans quelles limites il est demandé d'exécuter la décision;
- c) lorsque la demande relève du paragraphe 2, un exposé des faits sur lesquels se fonde l'État partie requérant et une description des mesures demandées.

4. Les décisions ou mesures prévues aux paragraphes 1 et 2 sont prises par l'État partie requis conformément à son droit interne et selon les dispositions dudit droit, et conformément à ses règles de procédure ou à tout traité, accord ou arrangement bilatéral ou multilatéral le liant à l'État partie requérant.

5. Chaque État partie remet au secrétaire général de l'Organisation des Nations unies une copie de ses lois et règlements qui donnent effet au présent article ainsi qu'une copie de toute modification ultérieurement apportée à ces lois et règlements ou une description de ces lois, règlements et modifications ultérieures.

6. Si un État partie décide de subordonner l'adoption des mesures visées aux paragraphes 1 et 2 à l'existence d'un traité en la matière, il considère la présente convention comme une base conventionnelle nécessaire et suffisante.

7. Un État partie peut refuser de donner suite à une demande de coopération en vertu du présent article dans le cas où l'infraction à laquelle elle se rapporte n'est pas une infraction visée par la présente convention.

8. L'interprétation des dispositions du présent article ne doit en aucun cas porter atteinte aux droits des tiers de bonne foi.

9. Les États parties envisagent de conclure des traités, accords ou arrangements bilatéraux ou multilatéraux afin de renforcer l'efficacité de la coopération internationale instaurée aux fins du présent article.

Article 14

Disposition du produit du crime ou des biens confisqués

1. Un État partie qui confisque le produit du crime ou des biens en application de l'article 12 ou de l'article 13, para-

graphe 1, de la présente convention en dispose conformément à son droit interne et à ses procédures administratives.

2. Lorsque les États parties agissent à la demande d'un autre État partie en application de l'article 13 de la présente convention, ils doivent, dans la mesure où leur droit interne le leur permet et si la demande leur en est faite, envisager à titre prioritaire de restituer le produit du crime ou les biens confisqués à l'État partie requérant, afin que ce dernier puisse indemniser les victimes de l'infraction ou restituer ce produit du crime ou ces biens à leurs propriétaires légitimes.

3. Lorsqu'un État partie agit à la demande d'un autre État partie en application des articles 12 et 13 de la présente convention, il peut envisager spécialement de conclure des accords ou arrangements prévoyant:

- a) de verser la valeur de ce produit ou de ces biens, ou les fonds provenant de leur vente, ou une partie de ceux-ci, au compte établi en application de l'article 30, paragraphe 2, point c), de la présente convention et à des organismes intergouvernementaux spécialisés dans la lutte contre la criminalité organisée;
- b) de partager avec d'autres États parties, systématiquement ou au cas par cas, ce produit ou ces biens, ou les fonds provenant de leur vente, conformément à son droit interne ou à ses procédures administratives.

Article 15

Compétence

1. Chaque État partie adopte les mesures nécessaires pour établir sa compétence à l'égard des infractions établies conformément aux articles 5, 6, 8 et 23 de la présente convention dans les cas suivants:

- a) lorsque l'infraction est commise sur son territoire, ou
- b) lorsque l'infraction est commise à bord d'un navire qui bat son pavillon ou à bord d'un aéronef immatriculé conformément à son droit interne au moment où ladite infraction est commise.

2. Sous réserve de l'article 4 de la présente convention, un État partie peut également établir sa compétence à l'égard de l'une quelconque de ces infractions dans les cas suivants:

- a) lorsque l'infraction est commise à l'encontre d'un de ses ressortissants;
- b) lorsque l'infraction est commise par un de ses ressortissants ou par une personne apatride résidant habituellement sur son territoire, ou

c) lorsque l'infraction est:

- i) une de celles établies conformément à l'article 5, paragraphe 1, de la présente convention et est commise hors de son territoire en vue de la commission, sur son territoire, d'une infraction grave;
- ii) une de celles établies conformément à l'article 6, paragraphe 1, point b) ii), de la présente convention et est commise hors de son territoire en vue de la commission, sur son territoire, d'une infraction établie conformément à l'article 6, paragraphe 1, points a) i) ou a) ii), ou b) i), de la présente convention.

3. Aux fins de l'article 16, paragraphe 10, de la présente convention, chaque État partie adopte les mesures nécessaires pour établir sa compétence à l'égard des infractions visées par la présente convention lorsque l'auteur présumé se trouve sur son territoire et qu'il n'extrade pas cette personne au seul motif qu'elle est l'un de ses ressortissants.

4. Chaque État partie peut également adopter les mesures nécessaires pour établir sa compétence à l'égard des infractions visées par la présente convention lorsque l'auteur présumé se trouve sur son territoire et qu'il ne l'extrade pas.

5. Si un État partie qui exerce sa compétence en vertu du paragraphe 1 ou 2 a été avisé, ou a appris de toute autre façon, qu'un ou plusieurs autres États parties mènent une enquête ou ont engagé des poursuites ou une procédure judiciaire concernant le même acte, les autorités compétentes de ces États parties se consultent, selon qu'il convient, pour coordonner leurs actions.

6. Sans préjudice des normes du droit international général, la présente convention n'exclut pas l'exercice de toute compétence pénale établie par un État partie conformément à son droit interne.

Article 16

Extradition

1. Le présent article s'applique aux infractions visées par la présente convention ou dans les cas où un groupe criminel organisé est impliqué dans une infraction visée à l'article 3, paragraphe 1, point a) ou b), et que la personne faisant l'objet de la demande d'extradition se trouve sur le territoire de l'État partie requis, à condition que l'infraction pour laquelle l'extradition est demandée soit punissable par le droit interne de l'État partie requérant et de l'État partie requis.

2. Si la demande d'extradition porte sur plusieurs infractions graves distinctes, dont certaines ne sont pas visées par le présent article, l'État partie requis peut appliquer également cet article à ces dernières infractions.

3. Chacune des infractions auxquelles s'applique le présent article est de plein droit incluse dans tout traité d'extradition en vigueur entre les États parties en tant qu'infraction dont l'auteur peut être extradé. Les États parties s'engagent à inclure ces infractions en tant qu'infractions dont l'auteur peut être extradé dans tout traité d'extradition qu'ils concluront entre eux.

4. Si un État partie qui subordonne l'extradition à l'existence d'un traité reçoit une demande d'extradition d'un État partie avec lequel il n'a pas conclu pareil traité, il peut considérer la présente convention comme la base légale de l'extradition pour les infractions auxquelles le présent article s'applique.

5. Les États parties qui subordonnent l'extradition à l'existence d'un traité:

a) au moment du dépôt de leur instrument de ratification, d'acceptation, d'approbation ou d'adhésion à la présente convention, indiquent au secrétaire général de l'Organisation des Nations unies s'ils considèrent la présente convention comme la base légale pour coopérer en matière d'extradition avec d'autres États parties, et

b) s'ils ne considèrent par la présente convention comme la base légale pour coopérer en matière d'extradition, s'efforcent, s'il y a lieu, de conclure des traités d'extradition avec d'autres États parties afin d'appliquer le présent article.

6. Les États parties qui ne subordonnent pas l'extradition à l'existence d'un traité reconnaissent entre eux aux infractions auxquelles le présent article s'applique le caractère d'infraction dont l'auteur peut être extradé.

7. L'extradition est subordonnée aux conditions prévues par le droit interne de l'État partie requis ou par les traités d'extradition applicables, y compris, notamment, aux conditions concernant la peine minimale requise pour extraditer et aux motifs pour lesquels l'État partie requis peut refuser l'extradition.

8. Les États parties s'efforcent, sous réserve de leur droit interne, d'accélérer les procédures d'extradition et de simplifier les exigences en matière de preuve y relatives en ce qui concerne les infractions auxquelles s'applique le présent article.

9. Sous réserve des dispositions de son droit interne et des traités d'extradition qu'il a conclus, l'État partie requis peut, à la demande de l'État partie requérant et s'il estime que les circonstances le justifient et qu'il y a urgence, placer en détention une personne présente sur son territoire dont l'extradition est demandée ou prendre à son égard toutes autres mesures appropriées pour assurer sa présence lors de la procédure d'extradition.

10. Un État partie sur le territoire duquel se trouve l'auteur présumé de l'infraction, s'il n'extrade pas cette personne au titre d'une infraction à laquelle s'applique le présent article au seul motif qu'elle est l'un de ses ressortissants, est tenu, à la demande de l'État partie requérant l'extradition, de soumettre l'affaire sans retard excessif à ses autorités compétentes aux fins de poursuites. Lesdites autorités prennent leur décision et mènent les poursuites de la même manière que pour toute autre infraction grave en vertu du droit interne de cet État partie. Les États parties intéressés coopèrent entre eux, notamment en matière de procédure et de preuve, afin d'assurer l'efficacité des poursuites.

11. Lorsqu'un État partie, en vertu de son droit interne, n'est autorisé à extraditer ou remettre de toute autre manière l'un de ses ressortissants que si cette personne est ensuite renvoyée dans cet État partie pour purger la peine prononcée à l'issue du procès ou de la procédure à l'origine de la demande d'extradition ou de remise, et lorsque cet État partie et l'État partie requérant s'accordent sur cette option et d'autres conditions qu'ils peuvent juger appropriées, cette extradition ou remise conditionnelle est suffisante aux fins de l'exécution de l'obligation énoncée au paragraphe 10.

12. Si l'extradition, demandée aux fins d'exécution d'une peine, est refusée parce que la personne faisant l'objet de cette demande est un ressortissant de l'État partie requis, celui-ci, si son droit interne le lui permet, en conformité avec les prescriptions de ce droit et à la demande de l'État partie requérant, envisage de faire exécuter lui-même la peine qui a été prononcée conformément au droit interne de l'État partie requérant, ou le reliquat de cette peine.

13. Toute personne faisant l'objet de poursuites en raison de l'une quelconque des infractions auxquelles le présent article s'applique se voit garantir un traitement équitable à tous les stades de la procédure, y compris la jouissance de tous les droits et de toutes les garanties prévus par le droit interne de l'État partie sur le territoire duquel elle se trouve.

14. Aucune disposition de la présente convention ne doit être interprétée comme faisant obligation à l'État partie requis d'extrader s'il a de sérieuses raisons de penser que la demande a été présentée aux fins de poursuivre ou de punir une personne en raison de son sexe, de sa race, de sa religion, de sa nationalité, de son origine ethnique ou de ses opinions politiques, ou que donner suite à cette demande causerait un préjudice à cette personne pour l'une quelconque de ces raisons.

15. Les États parties ne peuvent refuser une demande d'extradition au seul motif que l'infraction est considérée comme touchant aussi à des questions fiscales.

16. Avant de refuser l'extradition, l'État partie requis consulte, le cas échéant, l'État partie requérant afin de lui donner toute possibilité de présenter ses opinions et de donner des informations à l'appui de ses allégations.

17. Les États parties s'efforcent de conclure des accords ou arrangements bilatéraux et multilatéraux pour permettre l'extradition ou pour en accroître l'efficacité.

Article 17

Transfert des personnes condamnées

Les États parties peuvent envisager de conclure des accords ou arrangements bilatéraux ou multilatéraux relatifs au transfert sur leur territoire de personnes condamnées à des peines d'emprisonnement ou autres peines privatives de liberté du fait d'infractions visées par la présente convention afin qu'elles puissent y purger le reste de leur peine.

Article 18

Entraide judiciaire

1. Les États parties s'accordent mutuellement l'entraide judiciaire la plus large possible lors des enquêtes, poursuites et procédures judiciaires concernant les infractions visées par la présente convention, comme prévu à l'article 3, et s'accordent réciproquement une entraide similaire lorsque l'État partie requérant a des motifs raisonnables de soupçonner que l'infraction visée à l'article 3, paragraphe 1, point a) ou b), est de nature transnationale, y compris quand les victimes, les témoins, le produit, les instruments ou les éléments de preuve de ces infractions se trouvent dans l'État partie requis et qu'un groupe criminel organisé y est impliqué.

2. L'entraide judiciaire la plus large possible est accordée, autant que les lois, traités, accords et arrangements pertinents de l'État partie requis le permettent, lors des enquêtes, poursuites et procédures judiciaires concernant des infractions dont une personne morale peut être tenue responsable dans l'État partie requérant, conformément à l'article 10 de la présente convention.

3. L'entraide judiciaire qui est accordée en application du présent article peut être demandée aux fins suivantes:

- a) recueillir des témoignages ou des dépositions;
- b) signifier des actes judiciaires;
- c) effectuer des perquisitions et des saisies, ainsi que des gels;
- d) examiner des objets et visiter des lieux;
- e) fournir des informations, des pièces à conviction et des estimations d'experts;
- f) fournir des originaux ou des copies certifiées conformes de documents et dossiers pertinents, y compris des documents administratifs, bancaires, financiers ou commerciaux et des documents de sociétés;
- g) identifier ou localiser des produits du crime, des biens, des instruments ou d'autres choses afin de recueillir des éléments de preuve;
- h) faciliter la comparution volontaire de personnes dans l'État partie requérant;
- i) fournir tout autre type d'assistance compatible avec le droit interne de l'État partie requis.

4. Sans préjudice de son droit interne, les autorités compétentes d'un État partie peuvent, sans demande préalable, communiquer des informations concernant des affaires pénales à une autorité compétente d'un autre État partie, si elles pensent que ces informations pourraient l'aider à entreprendre ou à conclure des enquêtes et des poursuites pénales, ou amener ce dernier État partie à formuler une demande en vertu de la présente convention.

5. La communication d'informations conformément au paragraphe 4 se fait sans préjudice des enquêtes et poursuites pénales dans l'État dont les autorités compétentes fournissent les informations. Les autorités compétentes qui reçoivent ces informations accèdent à toute demande tendant à ce que lesdites informations restent confidentielles, même temporairement, ou à ce que leur utilisation soit assortie de restrictions. Toutefois, cela n'empêche pas l'État partie qui reçoit les informations de révéler, lors de la procédure judiciaire, des informations à la décharge d'un prévenu. Dans ce dernier cas, l'État partie qui reçoit les informations avise l'État partie qui les communique avant la révélation et, s'il lui en est fait la demande, consulte ce dernier. Si, dans un cas exceptionnel, une notification préalable n'est pas possible, l'État partie qui reçoit les informations informe sans retard de la révélation l'État partie qui les communique.

6. Les dispositions du présent article n'affectent en rien les obligations découlant de tout autre traité bilatéral ou multilatéral régissant ou devant régir, entièrement ou partiellement, l'entraide judiciaire.

7. Les paragraphes 9 à 29 sont applicables aux demandes faites conformément au présent article si les États parties en question ne sont pas liés par un traité d'entraide judiciaire. Si lesdits États parties sont liés par un tel traité, les dispositions correspondantes de ce traité sont applicables, à moins que les États parties ne conviennent d'appliquer à leur place les dispositions des paragraphes 9 à 29. Les États parties sont vivement encouragés à appliquer ces paragraphes s'ils facilitent la coopération.

8. Les États parties ne peuvent invoquer le secret bancaire pour refuser l'entraide judiciaire prévue au présent article.

9. Les États parties peuvent invoquer l'absence de double incrimination pour refuser de donner suite à une demande d'entraide judiciaire prévue au présent article. L'État partie requis peut néanmoins, lorsqu'il le juge approprié, fournir cette assistance, dans la mesure où il le décide à son gré, indépendamment du fait que l'acte constitue ou non une infraction conformément au droit interne de l'État partie requis.

10. Toute personne détenue ou purgeant une peine sur le territoire d'un État partie, dont la présence est requise dans un autre État partie à des fins d'identification ou de témoignage ou pour qu'elle apporte de toute autre manière son concours à l'obtention de preuves dans le cadre d'enquêtes, de poursuites ou de procédures judiciaires relatives aux infractions visées par la présente convention, peut faire l'objet d'un transfert si les conditions ci-après sont réunies:

- a) ladite personne y consent librement et en toute connaissance de cause;
- b) les autorités compétentes des deux États parties concernés y consentent, sous réserve des conditions que ces États parties peuvent juger appropriées.

11. Aux fins du paragraphe 10:

- a) l'État partie vers lequel le transfert est effectué a le pouvoir et l'obligation de garder l'intéressé en détention, sauf demande ou autorisation contraire de la part de l'État partie à partir duquel la personne a été transférée;
- b) l'État partie vers lequel le transfert est effectué s'acquitte sans retard de l'obligation de remettre l'intéressé à la garde de l'État partie à partir duquel le transfert a été effectué, conformément à ce qui aura été convenu au préalable ou à ce que les autorités compétentes des deux États parties auront autrement décidé;
- c) l'État partie vers lequel le transfert est effectué ne peut exiger de l'État partie à partir duquel le transfert est effectué qu'il engage une procédure d'extradition pour que l'intéressé lui soit remis;
- d) il est tenu compte de la période que l'intéressé a passée en détention dans l'État partie vers lequel il a été transféré aux fins du décompte de la peine à purger dans l'État partie à partir duquel il a été transféré.

12. À moins que l'État partie à partir duquel une personne doit être transférée en vertu des paragraphes 10 et 11 ne donne son accord, ladite personne, quelle que soit sa nationalité, ne sera pas poursuivie, détenue, punie ou soumise à d'autres restrictions à sa liberté de mouvement sur le territoire de l'État partie vers lequel elle est transférée à raison d'actes, d'omissions ou de condamnations antérieurs à son départ du territoire de l'État partie à partir duquel elle a été transférée.

13. Chaque État partie désigne une autorité centrale qui a la responsabilité et le pouvoir de recevoir les demandes d'entraide judiciaire et, soit de les exécuter, soit de les transmettre aux autorités compétentes pour exécution. Si un État partie a une région ou un territoire spécial doté d'un système d'entraide judiciaire différent, il peut désigner une autorité centrale distincte qui aura la même fonction pour ladite région ou ledit territoire. Les autorités centrales assurent l'exécution ou la transmission rapide et en bonne et due forme des demandes reçues. Si l'autorité centrale transmet la demande à une autorité compétente pour exécution, elle encourage l'exécution rapide et en bonne et due forme de la demande par l'autorité compé-

tente. L'autorité centrale désignée à cette fin fait l'objet d'une notification adressée au secrétaire général de l'Organisation des Nations unies au moment où chaque État partie dépose ses instruments de ratification, d'acceptation ou d'approbation ou d'adhésion à la présente convention. Les demandes d'entraide judiciaire et toute communication y relative sont transmises aux autorités centrales désignées par les États parties. La présente disposition s'entend sans préjudice du droit de tout État partie d'exiger que ces demandes et communications lui soient adressées par voie diplomatique et, en cas d'urgence, si les États parties en conviennent, par l'intermédiaire de l'Organisation internationale de police criminelle, si cela est possible.

14. Les demandes sont adressées par écrit ou, si possible, par tout autre moyen pouvant produire un document écrit, dans une langue acceptable pour l'État partie requis, dans des conditions permettant audit État partie d'en établir l'authenticité. La ou les langues acceptables pour chaque État partie sont notifiées au secrétaire général de l'Organisation des Nations unies au moment où ledit État partie dépose ses instruments de ratification, d'acceptation ou d'approbation ou d'adhésion à la présente convention. En cas d'urgence et si les États parties en conviennent, les demandes peuvent être faites oralement, mais doivent être confirmées sans délai par écrit.

15. Une demande d'entraide judiciaire doit contenir les renseignements suivants:

- a) la désignation de l'autorité dont émane la demande;
- b) l'objet et la nature de l'enquête, des poursuites ou de la procédure judiciaire auxquelles se rapporte la demande, ainsi que le nom et les fonctions de l'autorité qui en est chargée;
- c) un résumé des faits pertinents, sauf pour les demandes adressées aux fins de la signification d'actes judiciaires;
- d) une description de l'assistance requise et le détail de toute procédure particulière que l'État partie requérant souhaite voir appliquée;
- e) si possible, l'identité, l'adresse et la nationalité de toute personne visée, et
- f) le but dans lequel le témoignage, les informations ou les mesures sont demandés.

16. L'État partie requis peut demander un complément d'information lorsque cela apparaît nécessaire pour exécuter la demande conformément à son droit interne ou lorsque cela peut faciliter l'exécution de la demande.

17. Toute demande est exécutée conformément au droit interne de l'État partie requis et, dans la mesure où cela ne contrevient pas au droit interne de l'État partie requis et lorsque cela est possible, conformément aux procédures spécifiées dans la demande.

18. Lorsque cela est possible et conforme aux principes fondamentaux du droit interne, si une personne qui se trouve sur le territoire d'un État partie doit être entendue comme témoin ou comme expert par les autorités judiciaires d'un autre État partie, le premier État partie peut, à la demande de l'autre, autoriser son audition par vidéoconférence s'il n'est pas possible ou souhaitable qu'elle compareisse en personne sur le territoire de l'État partie requérant. Les États parties peuvent convenir que l'audition sera conduite par une autorité judiciaire de l'État partie requérant et qu'une autorité judiciaire de l'État partie requis y assistera.

19. L'État partie requérant ne communique ni n'utilise les informations ou les éléments de preuve fournis par l'État partie requis pour des enquêtes, poursuites ou procédures judiciaires autres que celles visées dans la demande sans le consentement préalable de l'État partie requis. Rien dans le présent paragraphe n'empêche l'État partie requérant de révéler, lors de la procédure, des informations ou des éléments de preuve à décharge. Dans ce dernier cas, l'État partie requérant avise l'État partie requis avant la révélation et, s'il lui en est fait la demande, consulte l'État partie requis. Si, dans un cas exceptionnel, une notification préalable n'est pas possible, l'État partie requérant informe sans retard l'État partie requis de la révélation.

20. L'État partie requérant peut exiger que l'État partie requis garde le secret sur la demande et sa teneur, sauf dans la mesure nécessaire pour l'exécuter. Si l'État partie requis ne peut satisfaire à cette exigence, il en informe sans délai l'État partie requérant.

21. L'entraide judiciaire peut être refusée:

- a) si la demande n'est pas faite conformément aux dispositions du présent article;
- b) si l'État partie requis estime que l'exécution de la demande est susceptible de porter atteinte à sa souveraineté, à sa sécurité, à son ordre public ou à d'autres intérêts essentiels;
- c) au cas où le droit interne de l'État partie requis interdirait à ses autorités de prendre les mesures demandées s'il s'agissait d'une infraction analogue ayant fait l'objet d'une enquête, de poursuites ou d'une procédure judiciaire dans le cadre de sa propre compétence;
- d) au cas où il serait contraire au système juridique de l'État partie requis concernant l'entraide judiciaire d'accepter la demande.

22. Les États parties ne peuvent refuser une demande d'entraide judiciaire au seul motif que l'infraction est considérée comme touchant aussi à des questions fiscales.

23. Tout refus d'entraide judiciaire doit être motivé.

24. L'État partie requis exécute la demande d'entraide judiciaire aussi promptement que possible et tient compte, dans toute la mesure possible, de tous les délais suggérés par l'État partie requérant et qui sont motivés, de préférence dans la demande. L'État partie requis répond aux demandes raisonnables de l'État partie requérant concernant les progrès faits dans l'exécution de la demande. Quand l'entraide demandée n'est plus nécessaire, l'État partie requérant en informe promptement l'État partie requis.

25. L'entraide judiciaire peut être différée par l'État partie requis au motif qu'elle entraverait une enquête, des poursuites ou une procédure judiciaire en cours.

26. Avant de refuser une demande en vertu du paragraphe 21 ou d'en différer l'exécution en vertu du paragraphe 25, l'État partie requis étudie avec l'État partie requérant la possibilité d'accorder l'entraide sous réserve des conditions qu'il juge nécessaires. Si l'État partie requérant accepte l'entraide sous réserve de ces conditions, il se conforme à ces dernières.

27. Sans préjudice de l'application du paragraphe 12, un témoin, un expert ou une autre personne qui, à la demande de l'État partie requérant, consent à déposer au cours d'une procédure ou à collaborer à une enquête, à des poursuites ou à une procédure judiciaire sur le territoire de l'État partie requé-

rant ne sera pas poursuivi, détenu, puni ou soumis à d'autres restrictions à sa liberté personnelle sur ce territoire à raison d'actes, d'omissions ou de condamnations antérieurs à son départ du territoire de l'État partie requis. Cette immunité cesse lorsque le témoin, l'expert ou ladite personne ayant eu, pour une période de quinze jours consécutifs ou pour toute autre période convenue par les États parties, à compter de la date à laquelle ils ont été officiellement informés que leur présence n'était plus requise par les autorités judiciaires, la possibilité de quitter le territoire de l'État partie requérant, y sont néanmoins demeurés volontairement ou, l'ayant quitté, y sont revenus de leur plein gré.

28. Les frais ordinaires encourus pour exécuter une demande sont à la charge de l'État partie requis, à moins qu'il n'en soit convenu autrement entre les États parties concernés. Lorsque des dépenses importantes ou extraordinaires sont ou se révèlent ultérieurement nécessaires pour exécuter la demande, les États parties se consultent pour fixer les conditions selon lesquelles la demande sera exécutée, ainsi que la manière dont les frais seront assumés.

29. L'État partie requis:

- a) fournit à l'État partie requérant les copies des dossiers, documents ou renseignements administratifs en sa possession et auxquels, en vertu de son droit interne, le public a accès;
- b) peut, à son gré, fournir à l'État partie requérant intégralement, en partie ou aux conditions qu'il estime appropriées, les copies de tous les dossiers, documents ou renseignements administratifs en sa possession et auxquels, en vertu de son droit interne, le public n'a pas accès.

30. Les États parties envisagent, s'il y a lieu, la possibilité de conclure des accords ou des arrangements bilatéraux ou multilatéraux qui servent les objectifs et les dispositions du présent article, leur donnent un effet pratique ou les renforcent.

Article 19

Enquêtes conjointes

Les États parties envisagent de conclure des accords ou arrangements bilatéraux ou multilatéraux en vertu desquels, pour les affaires qui font l'objet d'enquêtes, de poursuites ou de procédures judiciaires dans un ou plusieurs États, les autorités compétentes concernées peuvent établir des instances d'enquêtes conjointes. En l'absence de tels accords ou arrangements, des enquêtes conjointes peuvent être décidées au cas par cas. Les États parties concernés veillent à ce que la souveraineté de l'État partie sur le territoire duquel l'enquête doit se dérouler soit pleinement respectée.

Article 20

Techniques d'enquête spéciales

1. Si les principes fondamentaux de son système juridique national le permettent, chaque État partie, compte tenu de ses possibilités et conformément aux conditions prescrites dans son droit interne, prend les mesures nécessaires pour permettre le recours approprié aux livraisons surveillées et, lorsqu'il le juge approprié, le recours à d'autres techniques d'enquête spéciales, telles que la surveillance électronique ou d'autres formes de surveillance et les opérations d'infiltration, par ses autorités compétentes sur son territoire en vue de combattre efficacement la criminalité organisée.

2. Aux fins des enquêtes sur les infractions visées par la présente convention, les États parties sont encouragés à conclure, si nécessaire, des accords ou arrangements bilatéraux ou multilatéraux appropriés pour recourir aux techniques d'enquête spéciales dans le cadre de la coopération internationale. Ces accords ou arrangements sont conclus et appliqués dans le plein respect du principe de l'égalité souveraine des États et ils sont mis en œuvre dans le strict respect des dispositions qu'ils contiennent.

3. En l'absence d'accords ou d'arrangements visés au paragraphe 2 du présent article, les décisions de recourir à des techniques d'enquête spéciales au niveau international sont prises au cas par cas et peuvent, si nécessaire, tenir compte d'ententes et d'arrangements financiers quant à l'exercice de leur compétence par les États parties intéressés.

4. Les livraisons surveillées auxquelles il est décidé de recourir au niveau international peuvent inclure, avec le consentement des États parties concernés, des méthodes telles que l'interception des marchandises et l'autorisation de la poursuite de leur acheminement, sans altération ou après soustraction ou remplacement de la totalité ou d'une partie de ces marchandises.

Article 21

Transfert des procédures pénales

Les États parties envisagent la possibilité de se transférer mutuellement les procédures relatives à la poursuite d'une infraction visée par la présente convention dans les cas où ce transfert est jugé nécessaire dans l'intérêt d'une bonne administration de la justice et, en particulier lorsque plusieurs juridictions sont concernées, en vue de centraliser les poursuites.

Article 22

Établissement des antécédents judiciaires

Chaque État partie peut adopter les mesures législatives ou autres qui sont nécessaires pour tenir compte, dans les conditions et aux fins qu'il juge appropriées, de toute condamnation dont l'auteur présumé d'une infraction aurait antérieurement fait l'objet dans un autre État, afin d'utiliser cette information dans le cadre d'une procédure pénale relative à une infraction visée par la présente convention.

Article 23

Incrimination de l'entrave au bon fonctionnement de la justice

Chaque État partie adopte les mesures législatives et autres qui sont nécessaires pour conférer le caractère d'infraction pénale, lorsque les actes ont été commis intentionnellement:

a) au fait de recourir à la force physique, à des menaces ou à l'intimidation ou de promettre, d'offrir ou d'accorder un avantage indu pour obtenir un faux témoignage ou empêcher un témoignage ou la présentation d'éléments de preuve dans une procédure en rapport avec la commission d'infractions visées par la présente convention;

b) au fait de recourir à la force physique, à des menaces ou à l'intimidation pour empêcher un agent de la justice ou un agent des services de détection et de répression d'exercer les devoirs de leur charge lors de la commission d'infractions visées par la présente convention. Rien dans le présent point ne porte atteinte au droit des États parties de disposer d'une législation destinée à protéger d'autres catégories d'agents publics.

Article 24

Protection des témoins

1. Chaque État partie prend, dans la limite de ses moyens, des mesures appropriées pour assurer une protection efficace contre des actes éventuels de représailles ou d'intimidation aux témoins qui, dans le cadre de procédures pénales, font un témoignage concernant les infractions visées par la présente convention et, le cas échéant, à leurs parents et à d'autres personnes qui leur sont proches.

2. Les mesures envisagées au paragraphe 1 peuvent consister notamment, sans préjudice des droits du défendeur, y compris du droit à une procédure régulière:

a) à établir, pour la protection physique de ces personnes, des procédures visant notamment, selon les besoins et dans la mesure du possible, à leur fournir un nouveau domicile et à permettre, le cas échéant, que les renseignements concernant leur identité et le lieu où elles se trouvent ne soient pas divulgués ou que leur divulgation soit limitée;

b) à prévoir des règles de preuve qui permettent aux témoins de déposer d'une manière qui garantisse leur sécurité, notamment à les autoriser à déposer en recourant à des techniques de communication telles que les liaisons vidéo ou à d'autres moyens adéquats.

3. Les États parties envisagent de conclure des arrangements avec d'autres États en vue de fournir un nouveau domicile aux personnes mentionnées au paragraphe 1.

4. Les dispositions du présent article s'appliquent également aux victimes lorsqu'elles sont témoins.

Article 25

Octroi d'une assistance et d'une protection aux victimes

1. Chaque État partie prend, dans la limite de ses moyens, des mesures appropriées pour prêter assistance et accorder protection aux victimes d'infractions visées par la présente convention, en particulier dans les cas de menace de représailles ou d'intimidation.

2. Chaque État partie établit des procédures appropriées pour permettre aux victimes d'infractions visées par la présente convention d'obtenir réparation.

3. Chaque État partie, sous réserve de son droit interne, fait en sorte que les avis et préoccupations des victimes soient présentés et pris en compte aux stades appropriés de la procédure pénale engagée contre les auteurs d'infractions, d'une manière qui ne porte pas préjudice aux droits de la défense.

Article 26

Mesures propres à renforcer la coopération avec les services de détection et de répression

1. Chaque État partie prend des mesures appropriées pour encourager les personnes qui participent ou ont participé à des groupes criminels organisés:

- a) à fournir des informations utiles aux autorités compétentes à des fins d'enquête et de recherche de preuves sur des questions telles que:
 - i) l'identité, la nature, la composition, la structure ou les activités des groupes criminels organisés, ou le lieu où ils se trouvent;
 - ii) les liens, y compris à l'échelon international, avec d'autres groupes criminels organisés;
 - iii) les infractions que les groupes criminels organisés ont commises ou pourraient commettre;
- b) à fournir une aide factuelle et concrète aux autorités compétentes, qui pourrait contribuer à priver les groupes criminels organisés de leurs ressources ou du produit du crime.

2. Chaque État partie envisage de prévoir la possibilité, dans les cas appropriés, d'alléger la peine dont est passible un prévenu qui coopère de manière substantielle à l'enquête ou aux poursuites relatives à une infraction visée par la présente convention.

3. Chaque État partie envisage de prévoir la possibilité, conformément aux principes fondamentaux de son droit interne, d'accorder l'immunité de poursuites à une personne qui coopère de manière substantielle à l'enquête ou aux poursuites relatives à une infraction visée par la présente convention.

4. La protection de ces personnes est assurée comme le prévoit l'article 24 de la présente convention.

5. Lorsqu'une personne qui est visée au paragraphe 1 et se trouve dans un État partie peut apporter une coopération substantielle aux autorités compétentes d'un autre État partie, les États parties concernés peuvent envisager de conclure des accords ou arrangements, conformément à leur droit interne, concernant l'éventuel octroi par l'autre État partie du traitement décrit aux paragraphes 2 et 3.

Article 27

Coopération entre les services de détection et de répression

1. Les États parties coopèrent étroitement, conformément à leurs systèmes juridiques et administratifs respectifs, en vue de renforcer l'efficacité de la détection et de la répression des infractions visées par la présente convention. En particulier, chaque État partie adopte des mesures efficaces pour:

- a) renforcer ou, si nécessaire, établir des voies de communication entre ses autorités, organismes et services compétents pour faciliter l'échange sûr et rapide d'informations concernant tous les aspects des infractions visées par la présente convention, y compris, si les États parties concernés le jugent approprié, les liens avec d'autres activités criminelles;
- b) coopérer avec d'autres États parties, s'agissant des infractions visées par la présente convention, dans la conduite d'enquêtes concernant les points suivants:

- i) identité et activités des personnes soupçonnées d'implication dans lesdites infractions, lieu où elles se trouvent ou lieu où se trouvent les autres personnes concernées;
- ii) mouvement du produit du crime ou des biens provenant de la commission de ces infractions;
- iii) mouvement des biens, des matériels ou d'autres instruments utilisés ou destinés à être utilisés dans la commission de ces infractions;
- c) fournir, lorsqu'il y a lieu, les pièces ou quantités de substances nécessaires à des fins d'analyse ou d'enquête;
- d) faciliter une coordination efficace entre les autorités, organismes et services compétents et favoriser l'échange de personnel et d'experts, y compris, sous réserve de l'existence d'accords ou d'arrangements bilatéraux entre les États parties concernés, le détachement d'agents de liaison;
- e) échanger, avec d'autres États parties, des informations sur les moyens et procédés spécifiques employés par les groupes criminels organisés, y compris, s'il y a lieu, sur les itinéraires et les moyens de transport ainsi que sur l'usage de fausses identités, de documents modifiés ou falsifiés ou d'autres moyens de dissimulation de leurs activités;
- f) échanger des informations et coordonner les mesures administratives et autres prises, comme il convient, pour détecter au plus tôt les infractions visées par la présente convention.

2. Afin de donner effet à la présente convention, les États parties envisagent de conclure des accords ou des arrangements bilatéraux ou multilatéraux prévoyant une coopération directe entre leurs services de détection et de répression et, lorsque de tels accords ou arrangements existent déjà, de les modifier. En l'absence de tels accords ou arrangements entre les États parties concernés, ces derniers peuvent se baser sur la présente convention pour instaurer une coopération en matière de détection et de répression concernant les infractions visées par la présente convention. Chaque fois que cela est approprié, les États parties utilisent pleinement les accords ou arrangements, y compris les organisations internationales ou régionales, pour renforcer la coopération entre leurs services de détection et de répression.

3. Les États parties s'efforcent de coopérer, dans la mesure de leurs moyens, pour faire face à la criminalité transnationale organisée perpétrée au moyen de techniques modernes.

Article 28

Collecte, échange et analyse d'informations sur la nature de la criminalité organisée

1. Chaque État partie envisage d'analyser, en consultation avec les milieux scientifiques et universitaires, les tendances de la criminalité organisée sur son territoire, les circonstances dans lesquelles elle opère, ainsi que les groupes professionnels et les techniques impliqués.

2. Les États parties envisagent de développer leurs capacités d'analyse des activités criminelles organisées et de les mettre en commun directement entre eux et par le biais des organisations internationales et régionales. À cet effet, des définitions, normes et méthodes communes devraient être élaborées et appliquées selon qu'il convient.

3. Chaque État partie envisage de suivre ses politiques et les mesures concrètes prises pour combattre la criminalité organisée et d'évaluer leur mise en œuvre et leur efficacité.

Article 29

Formation et assistance technique

1. Chaque État partie établit, développe ou améliore, dans la mesure des besoins, des programmes de formation spécifiques à l'intention du personnel de ses services de détection et de répression, y compris des magistrats du parquet, des juges d'instruction et des agents des douanes, ainsi que d'autres personnels chargés de prévenir, de détecter et de réprimer les infractions visées par la présente convention. Ces programmes peuvent prévoir des détachements et des échanges de personnel. Ils portent en particulier, dans la mesure où le droit interne l'autorise, sur les points suivants:

- a) méthodes employées pour prévenir, détecter et combattre les infractions visées par la présente convention;
- b) itinéraires empruntés et techniques employées par les personnes soupçonnées d'implication dans des infractions visées par la présente convention, y compris dans les États de transit, et mesures de lutte appropriées;
- c) surveillance du mouvement des produits de contrebande;
- d) détection et surveillance du mouvement du produit du crime, des biens, des matériels ou des autres instruments, et méthodes de transfert, de dissimulation ou de déguisement de ce produit, de ces biens, de ces matériels ou de ces autres instruments, ainsi que les méthodes de lutte contre le blanchiment d'argent et contre d'autres infractions financières;
- e) rassemblement des éléments de preuve;
- f) techniques de contrôle dans les zones franches et les ports francs;
- g) matériels et techniques modernes de détection et de répression, y compris la surveillance électronique, les livraisons surveillées et les opérations d'infiltration;
- h) méthodes utilisées pour combattre la criminalité transnationale organisée perpétrée au moyen d'ordinateurs, de réseaux de télécommunication ou d'autres techniques modernes, et
- i) méthodes utilisées pour la protection des victimes et des témoins.

2. Les États parties s'entraident pour planifier et exécuter des programmes de recherche et de formation conçus pour échanger des connaissances spécialisées dans les domaines visés au paragraphe 1 et, à cette fin, mettent aussi à profit, lorsqu'il y a lieu, des conférences et séminaires régionaux et internationaux pour favoriser la coopération et stimuler les échanges de vues sur les problèmes communs, y compris les problèmes et besoins particuliers des États de transit.

3. Les États parties encouragent les activités de formation et d'assistance technique de nature à faciliter l'extradition et l'entraide judiciaire. Ces activités de formation et d'assistance technique peuvent inclure une formation linguistique, des détachements et des échanges entre les personnels des autorités centrales ou des organismes ayant des responsabilités dans les domaines visés.

4. Lorsqu'il existe des accords ou arrangements bilatéraux et multilatéraux en vigueur, les États parties renforcent, autant qu'il est nécessaire, les mesures prises pour optimiser les acti-

vités opérationnelles et de formation au sein des organisations internationales et régionales et dans le cadre d'autres accords ou arrangements bilatéraux et multilatéraux en la matière.

Article 30

Autres mesures: application de la convention par le développement économique et l'assistance technique

1. Les États parties prennent des mesures propres à assurer la meilleure application possible de la présente convention par la coopération internationale, compte tenu des effets négatifs de la criminalité organisée sur la société en général, et sur le développement durable en particulier.

2. Les États parties font des efforts concrets, dans la mesure du possible, et en coordination les uns avec les autres ainsi qu'avec les organisations régionales et internationales:

- a) pour développer leur coopération à différents niveaux avec les pays en développement, en vue de renforcer la capacité de ces derniers à prévenir et combattre la criminalité transnationale organisée;
- b) pour accroître l'assistance financière et matérielle à fournir aux pays en développement afin d'appuyer les efforts qu'ils déploient pour lutter efficacement contre la criminalité transnationale organisée et de les aider à appliquer la présente convention avec succès;
- c) pour fournir une assistance technique aux pays en développement et aux pays à économie en transition afin de les aider à répondre à leurs besoins aux fins de l'application de la présente convention. Pour ce faire, les États parties s'efforcent de verser volontairement des contributions adéquates et régulières à un compte établi à cet effet dans le cadre d'un mécanisme de financement des Nations unies. Les États parties peuvent aussi envisager spécialement, conformément à leur droit interne et aux dispositions de la présente convention, de verser au compte susvisé un pourcentage des fonds ou de la valeur correspondante du produit du crime ou des biens confisqués en application des dispositions de la présente convention;
- d) pour encourager et convaincre d'autres États et des institutions financières, selon qu'il convient, de s'associer aux efforts faits conformément au présent article, notamment en fournissant aux pays en développement davantage de programmes de formation et de matériel moderne afin de les aider à atteindre les objectifs de la présente convention.

3. Autant que possible, ces mesures sont prises sans préjudice des engagements existants en matière d'assistance étrangère ou d'autres arrangements de coopération financière aux niveaux bilatéral, régional ou international.

4. Les États parties peuvent conclure des accords ou des arrangements bilatéraux ou multilatéraux sur l'assistance matérielle et logistique, en tenant compte des arrangements financiers nécessaires pour assurer l'efficacité des moyens de coopération internationale prévus par la présente convention et pour prévenir, détecter et combattre la criminalité transnationale organisée.

*Article 31***Prévention**

1. Les États parties s'efforcent d'élaborer et d'évaluer des projets nationaux ainsi que de mettre en place et de promouvoir les meilleures pratiques et politiques pour prévenir la criminalité transnationale organisée.

2. Conformément aux principes fondamentaux de leur droit interne, les États parties s'efforcent de réduire, par des mesures législatives, administratives ou autres appropriées, les possibilités actuelles ou futures des groupes criminels organisés de participer à l'activité des marchés licites en utilisant le produit du crime. Ces mesures devraient être axées sur:

- a) le renforcement de la coopération entre les services de détection et de répression ou les magistrats du parquet et entités privées concernées, notamment dans l'industrie;
- b) la promotion de l'élaboration de normes et procédures visant à préserver l'intégrité des entités publiques et des entités privées concernées, ainsi que de codes de déontologie pour les professions concernées, notamment celles de juriste, de notaire, de conseiller fiscal et de comptable;
- c) la prévention de l'usage improprie par les groupes criminels organisés des procédures d'appel d'offres menées par des autorités publiques ainsi que des subventions et licences accordées par des autorités publiques pour une activité commerciale;
- d) la prévention de l'usage improprie par des groupes criminels organisés de personnes morales; ces mesures pourraient inclure:
 - i) l'établissement de registres publics des personnes morales et physiques impliquées dans la création, la gestion et le financement de personnes morales;
 - ii) la possibilité de déchoir les personnes reconnues coupables d'infractions visées par la présente convention, par décision de justice ou par tout moyen approprié, pour une période raisonnable, du droit de diriger des personnes morales constituées sur leur territoire;
 - iii) l'établissement de registres nationaux des personnes déchues du droit de diriger des personnes morales, et
 - iv) l'échange d'informations contenues dans les registres mentionnés aux points d) i) et d) iii) avec les autorités compétentes des autres États parties.

3. Les États parties s'efforcent de promouvoir la réinsertion dans la société des personnes reconnues coupables d'infractions visées par la présente convention.

4. Les États parties s'efforcent d'évaluer périodiquement les instruments juridiques et les pratiques administratives pertinents en vue de déterminer s'ils comportent des lacunes permettant aux groupes criminels organisés d'en faire un usage improprie.

5. Les États parties s'efforcent de mieux sensibiliser le public à l'existence, aux causes et à la gravité de la criminalité transnationale organisée et à la menace qu'elle représente. Ils peuvent le faire, selon qu'il convient, par l'intermédiaire des médias et en adoptant des mesures destinées à promouvoir la participation du public aux activités de prévention et de lutte.

6. Chaque État partie communique au secrétaire général de l'Organisation des Nations unies le nom et l'adresse de l'autorité ou des autorités susceptibles d'aider les autres États parties à mettre au point des mesures de prévention de la criminalité transnationale organisée.

7. Les États parties collaborent, selon qu'il convient, entre eux et avec les organisations régionales et internationales compétentes en vue de promouvoir et de mettre au point les mesures visées dans le présent article. À ce titre, ils participent à des projets internationaux visant à prévenir la criminalité transnationale organisée, par exemple en agissant sur les facteurs qui rendent les groupes socialement marginalisés vulnérables à l'action de cette criminalité.

*Article 32***Conférence des parties à la convention**

1. Une conférence des parties à la convention est instituée pour améliorer la capacité des États parties à combattre la criminalité transnationale organisée et pour promouvoir et examiner l'application de la présente convention.

2. Le secrétaire général de l'Organisation des Nations unies convoquera la conférence des parties au plus tard un an après l'entrée en vigueur de la présente convention. La conférence des parties adoptera un règlement intérieur et des règles régissant les activités énoncées aux paragraphes 3 et 4 (y compris des règles relatives au financement des dépenses encourues au titre de ces activités).

3. La conférence des parties arrête des mécanismes en vue d'atteindre les objectifs visés au paragraphe 1, notamment:

- a) elle facilite les activités menées par les États parties en application des articles 29, 30 et 31 de la présente convention, y compris en encourageant la mobilisation de contributions volontaires;
- b) elle facilite l'échange d'informations entre États parties sur les caractéristiques et tendances de la criminalité transnationale organisée et les pratiques efficaces pour la combattre;
- c) elle coopère avec les organisations régionales et internationales et les organisations non gouvernementales compétentes;
- d) elle examine à intervalles réguliers l'application de la présente convention;
- e) elle formule des recommandations en vue d'améliorer la présente convention et son application;

4. Aux fins du paragraphe 3, points d) et e), la conférence des parties s'enquiert des mesures adoptées et des difficultés rencontrées par les États parties pour appliquer la présente convention en utilisant les informations que ceux-ci lui communiquent ainsi que les mécanismes complémentaires d'examen qu'elle pourra établir.

5. Chaque État partie communique à la conférence des parties, comme celle-ci le requiert, des informations sur ses programmes, plans et pratiques ainsi que sur ses mesures législatives et administratives visant à appliquer la présente convention.

*Article 33***Secrétariat**

1. Le secrétaire général de l'Organisation des Nations unies fournit les services de secrétariat nécessaires à la conférence des parties à la convention.
2. Le secrétariat:
 - a) aide la conférence des parties à réaliser les activités énoncées à l'article 32 de la présente convention, prend des dispositions et fournit les services nécessaires pour les sessions de la conférence des parties;
 - b) aide les États parties, sur leur demande, à fournir des informations à la conférence des parties comme le prévoit l'article 32, paragraphe 5, de la présente convention, et
 - c) assure la coordination nécessaire avec le secrétariat des organisations régionales et internationales compétentes.

*Article 34***Application de la convention**

1. Chaque État partie prend les mesures nécessaires, y compris législatives et administratives, conformément aux principes fondamentaux de son droit interne, pour assurer l'exécution de ses obligations en vertu de la présente convention.
2. Les infractions établies conformément aux articles 5, 6, 8 et 23 de la présente convention sont établies dans le droit interne de chaque État partie indépendamment de leur nature transnationale ou de l'implication d'un groupe criminel organisé comme énoncé à l'article 3, paragraphe 1, de la présente convention, sauf dans la mesure où, conformément à l'article 5 de la présente convention, serait requise l'implication d'un groupe criminel organisé.
3. Chaque État partie peut adopter des mesures plus strictes ou plus sévères que celles qui sont prévues par la présente convention afin de prévenir et de combattre la criminalité transnationale organisée.

*Article 35***Règlement des différends**

1. Les États parties s'efforcent de régler les différends concernant l'interprétation ou l'application de la présente convention par voie de négociation.
2. Tout différend entre deux États parties ou plus concernant l'interprétation ou l'application de la présente convention qui ne peut être réglé par voie de négociation dans un délai raisonnable est, à la demande de l'un de ces États parties, soumis à l'arbitrage. Si, dans un délai de six mois à compter de la date de la demande d'arbitrage, les États parties ne peuvent s'entendre sur l'organisation de l'arbitrage, l'un quelconque d'entre eux peut soumettre le différend à la Cour internationale de justice en adressant une requête conformément au statut de la Cour.
3. Chaque État partie peut, au moment de la signature, de la ratification, de l'acceptation ou de l'approbation de la présente convention ou de l'adhésion à celle-ci, déclarer qu'il ne se considère pas lié par le paragraphe 2. Les autres États parties

ne sont pas liés par le paragraphe 2 envers tout État partie ayant émis une telle réserve.

4. Tout État partie qui a émis une réserve en vertu du paragraphe 3 peut la retirer à tout moment en adressant une notification au secrétaire général de l'Organisation des Nations unies.

*Article 36***Signature, ratification, acceptation, approbation et adhésion**

1. La présente convention sera ouverte à la signature de tous les États du 12 au 15 décembre 2000 à Palerme (Italie) et, par la suite, au siège de l'Organisation des Nations unies, à New York, jusqu'au 12 décembre 2002.
2. La présente convention est également ouverte à la signature des organisations régionales d'intégration économique à la condition qu'au moins un État membre d'une telle organisation ait signé la présente convention conformément au paragraphe 1.
3. La présente convention est soumise à ratification, acceptation ou approbation. Les instruments de ratification, d'acceptation ou d'approbation seront déposés auprès du secrétaire général de l'Organisation des Nations unies. Une organisation régionale d'intégration économique peut déposer ses instruments de ratification, d'acceptation ou d'approbation si au moins un de ses États membres l'a fait. Dans cet instrument de ratification, d'acceptation ou d'approbation, cette organisation déclare l'étendue de sa compétence concernant les questions régies par la présente convention. Elle informe également le dépositaire de toute modification pertinente de l'étendue de sa compétence.
4. La présente convention est ouverte à l'adhésion de tout État ou de toute organisation régionale d'intégration économique dont au moins un État membre est partie à la présente convention. Les instruments d'adhésion sont déposés auprès du secrétaire général de l'Organisation des Nations unies. Au moment de son adhésion, une organisation régionale d'intégration économique déclare l'étendue de sa compétence concernant les questions régies par la présente convention. Elle informe également le dépositaire de toute modification pertinente de l'étendue de sa compétence.

*Article 37***Relation avec les protocoles**

1. La présente convention peut être complétée par un ou plusieurs protocoles.
2. Pour devenir partie à un protocole, un État ou une organisation régionale d'intégration économique doit être également partie à la présente convention.
3. Un État partie à la présente convention n'est pas lié par un protocole, à moins qu'il ne devienne partie audit protocole conformément aux dispositions de ce dernier.
4. Tout protocole à la présente convention est interprété conjointement avec la présente convention, compte tenu de l'objet de ce protocole.

*Article 38***Entrée en vigueur**

1. La présente convention entrera en vigueur le quatre-vingt-dixième jour suivant la date de dépôt du quarantième instrument de ratification, d'acceptation, d'approbation ou d'adhésion. Aux fins du présent paragraphe, aucun des instruments déposés par une organisation régionale d'intégration économique n'est considéré comme un instrument venant s'ajouter aux instruments déjà déposés par les États membres de cette organisation.

2. Pour chaque État ou organisation régionale d'intégration économique qui ratifiera, acceptera ou approuvera la présente convention ou y adhèrera après le dépôt du quarantième instrument pertinent, la présente convention entrera en vigueur le trentième jour suivant la date de dépôt de l'instrument pertinent par ledit État ou ladite organisation.

*Article 39***Amendement**

1. À l'expiration d'un délai de cinq ans à compter de l'entrée en vigueur de la présente convention, un État partie peut proposer un amendement et en déposer le texte auprès du secrétaire général de l'Organisation des Nations unies. Ce dernier communique alors la proposition d'amendement aux États parties et à la conférence des parties à la convention en vue de l'examen de la proposition et de l'adoption d'une décision. La conférence des parties n'épargne aucun effort pour parvenir à un consensus sur tout amendement. Si tous les efforts en ce sens ont été épuisés sans qu'un accord soit intervenu, il faudra, en dernier recours, pour que l'amendement soit adopté, un vote à la majorité des deux tiers des États parties présents à la conférence des parties et exprimant leur vote.

2. Les organisations régionales d'intégration économique disposent, pour exercer, en vertu du présent article, leur droit de vote dans les domaines qui relèvent de leur compétence, d'un nombre de voix égal au nombre de leurs États membres parties à la présente convention. Elles n'exercent pas leur droit de vote si leurs États membres exercent le leur, et inversement.

3. Un amendement adopté conformément au paragraphe 1 est soumis à ratification, acceptation ou approbation des États parties.

4. Un amendement adopté conformément au paragraphe 1 entrera en vigueur pour un État partie quatre-vingt-dix jours après la date de dépôt par ledit État partie auprès du secrétaire général de l'Organisation des Nations unies d'un instrument de ratification, d'acceptation ou d'approbation dudit amendement.

5. Un amendement entré en vigueur a force obligatoire à l'égard des États parties qui ont exprimé leur consentement à être liés par lui. Les autres États parties restent liés par les dispositions de la présente convention et tous amendements antérieurs qu'ils ont ratifiés, acceptés ou approuvés.

*Article 40***Dénonciation**

1. Un État partie peut dénoncer la présente convention par notification écrite adressée au secrétaire général de l'Organisation des Nations unies. Une telle dénonciation prend effet un an après la date de réception de la notification par le secrétaire général.

2. Une organisation régionale d'intégration économique cesse d'être partie à la présente convention lorsque tous ses États membres l'ont dénoncée.

3. La dénonciation de la présente convention conformément au paragraphe 1 entraîne la dénonciation de tout protocole y relatif.

*Article 41***Dépositaire et langues**

1. Le secrétaire général de l'Organisation des Nations unies est le dépositaire de la présente convention.

2. L'original de la présente convention, dont les textes anglais, arabe, chinois, espagnol, français et russe font également foi, sera déposé auprès du secrétaire général de l'Organisation des Nations unies.

EN FOI DE QUOI, les plénipotentiaires soussignés, à ce dûment autorisés par leurs gouvernements respectifs, ont signé la présente convention.

CONVENCIÓN DE LAS NACIONES UNIDAS CONTRA LA DELINCUENCIA ORGANIZADA TRANSNACIONAL

Artículo 1

Finalidad

El propósito de la presente Convención es promover la cooperación para prevenir y combatir más eficazmente la delincuencia organizada transnacional.

Artículo 2

Definiciones

Para los fines de la presente Convención:

- a) por «grupo delictivo organizado» se entenderá un grupo estructurado de tres o más personas que exista durante cierto tiempo y que actúe concertadamente con el propósito de cometer uno o más delitos graves o delitos tipificados con arreglo a la presente Convención con miras a obtener, directa o indirectamente, un beneficio económico u otro beneficio de orden material;
- b) por «delito grave» se entenderá la conducta que constituya un delito punible con una privación de libertad máxima de al menos cuatro años o con una pena más grave;
- c) por «grupo estructurado» se entenderá un grupo no formado fortuitamente para la comisión inmediata de un delito y en el que no necesariamente se haya asignado a sus miembros funciones formalmente definidas ni haya continuidad en la condición de miembro o exista una estructura desarrollada;
- d) por «bienes» se entenderá los activos de cualquier tipo, corporales o incorporeales, muebles o inmuebles, tangibles o intangibles, y los documentos o instrumentos legales que acrediten la propiedad u otros derechos sobre dichos activos;
- e) por «producto del delito» se entenderá los bienes de cualquier índole derivados u obtenidos directa o indirectamente de la comisión de un delito;
- f) por «embargo preventivo» o «incautación» se entenderá la prohibición temporal de transferir, convertir, enajenar o mover bienes, o la custodia o el control temporales de bienes por mandamiento expedido por un tribunal u otra autoridad competente;
- g) por «decomiso» se entenderá la privación con carácter definitivo de bienes por decisión de un tribunal o de otra autoridad competente;
- h) por «delito determinante» se entenderá todo delito del que se derive un producto que pueda pasar a constituir materia de un delito definido en el artículo 6 de la presente Convención;
- i) por «entrega vigilada» se entenderá la técnica consistente en dejar que remesas ilícitas o sospechosas salgan del territorio de uno o más Estados, lo atraviesen o entren en él, con el conocimiento y bajo la supervisión de sus autoridades

competentes, con el fin de investigar delitos e identificar a las personas involucradas en la comisión de éstos;

- j) por «organización regional de integración económica» se entenderá una organización constituida por Estados soberanos de una región determinada, a la que sus Estados miembros han transferido competencia en las cuestiones regidas por la presente Convención y que ha sido debidamente facultada, de conformidad con sus procedimientos internos, para firmar, ratificar, aceptar o aprobar la Convención o adherirse a ella; las referencias a los «Estados Parte» con arreglo a la presente Convención se aplicarán a esas organizaciones dentro de los límites de su competencia.

Artículo 3

Ámbito de aplicación

1. A menos que contenga una disposición en contrario, la presente Convención se aplicará a la prevención, la investigación y el enjuiciamiento de:
 - a) los delitos tipificados con arreglo a los artículos 5, 6, 8 y 23 de la presente Convención, y
 - b) los delitos graves que se definen en el artículo 2 de la presente Convención; cuando esos delitos sean de carácter transnacional y entrañen la participación de un grupo delictivo organizado.
2. A los efectos del párrafo 1 del presente artículo, el delito será de carácter transnacional si:
 - a) se comete en más de un Estado;
 - b) se comete dentro de un solo Estado pero una parte sustancial de su preparación, planificación, dirección o control se realiza en otro Estado;
 - c) se comete dentro de un solo Estado pero entraña la participación de un grupo delictivo organizado que realiza actividades delictivas en más de un Estado, o
 - d) se comete en un solo Estado pero tiene efectos sustanciales en otro Estado.

Artículo 4

Protección de la soberanía

1. Los Estados Parte cumplirán sus obligaciones con arreglo a la presente Convención en consonancia con los principios de igualdad soberana e integridad territorial de los Estados, así como de no intervención en los asuntos internos de otros Estados.
2. Nada de lo dispuesto en la presente Convención facultará a un Estado Parte para ejercer, en el territorio de otro Estado, jurisdicción o funciones que el derecho interno de ese Estado reserve exclusivamente a sus autoridades.

Artículo 5

Penalización de la participación en un grupo delictivo organizado

1. Cada Estado Parte adoptará las medidas legislativas y de otra índole que sean necesarias para tipificar como delito, cuando se cometan intencionalmente:

- a) una de las conductas siguientes, o ambas, como delitos distintos de los que entrañen el intento o la consumación de la actividad delictiva:
 - i) el acuerdo con una o más personas de cometer un delito grave con un propósito que guarde relación directa o indirecta con la obtención de un beneficio económico u otro beneficio de orden material y, cuando así lo prescriba el derecho interno, que entrañe un acto perpetrado por uno de los participantes para llevar adelante ese acuerdo o que entrañe la participación de un grupo delictivo organizado,
 - ii) la conducta de toda persona que, a sabiendas de la finalidad y actividad delictiva general de un grupo delictivo organizado o de su intención de cometer los delitos en cuestión, participe activamente en:
 - a. actividades ilícitas del grupo delictivo organizado,
 - b. otras actividades del grupo delictivo organizado, a sabiendas de que su participación contribuirá al logro de la finalidad delictiva antes descrita;
- b) la organización, dirección, ayuda, incitación, facilitación o asesoramiento en aras de la comisión de un delito grave que entrañe la participación de un grupo delictivo organizado.

2. El conocimiento, la intención, la finalidad, el propósito o el acuerdo a que se refiere el párrafo 1 del presente artículo podrán inferirse de circunstancias fácticas objetivas.

3. Los Estados Parte cuyo derecho interno requiera la participación de un grupo delictivo organizado para la penalización de los delitos tipificados con arreglo al inciso i) del apartado a) del párrafo 1 del presente artículo velarán por que su derecho interno comprenda todos los delitos graves que entrañen la participación de grupos delictivos organizados. Esos Estados Parte, así como los Estados Parte cuyo derecho interno requiera la comisión de un acto que tenga por objeto llevar adelante el acuerdo concertado con el propósito de cometer los delitos tipificados con arreglo al inciso i) del apartado a) del párrafo 1 del presente artículo, lo notificarán al Secretario General de las Naciones Unidas en el momento de la firma o del depósito de su instrumento de ratificación, aceptación o aprobación de la presente Convención o de adhesión a ella.

Artículo 6

Penalización del blanqueo del producto del delito

1. Cada Estado Parte adoptará, de conformidad con los principios fundamentales de su derecho interno, las medidas legislativas y de otra índole que sean necesarias para tipificar como delito, cuando se cometan intencionalmente:

- a) i) la conversión o la transferencia de bienes, a sabiendas de que esos bienes son producto del delito, con el propósito de ocultar o disimular el origen ilícito de los bienes o ayudar a cualquier persona involucrada en la comisión del delito determinante a eludir las consecuencias jurídicas de sus actos,
- ii) la ocultación o disimulación de la verdadera naturaleza, origen, ubicación, disposición, movimiento o propiedad de bienes o del legítimo derecho a éstos, a sabiendas de que dichos bienes son producto del delito;
- b) con sujeción a los conceptos básicos de su ordenamiento jurídico:
 - i) la adquisición, posesión o utilización de bienes, a sabiendas, en el momento de su recepción, de que son producto del delito,
 - ii) la participación en la comisión de cualesquiera de los delitos tipificados con arreglo al presente artículo, así como la asociación y la confabulación para cometerlos, el intento de cometerlos, y la ayuda, la incitación, la facilitación y el asesoramiento en aras de su comisión.
- 2. Para los fines de la aplicación o puesta en práctica del párrafo 1 del presente artículo:
 - a) cada Estado Parte velará por aplicar el párrafo 1 del presente artículo a la gama más amplia posible de delitos determinantes;
 - b) cada Estado Parte incluirá como delitos determinantes todos los delitos graves definidos en el artículo 2 de la presente Convención y los delitos tipificados con arreglo a los artículos 5, 8 y 23 de la presente Convención. Los Estados Parte cuya legislación establezca una lista de delitos determinantes incluirán entre éstos, como mínimo, una amplia gama de delitos relacionados con grupos delictivos organizados;
 - c) a los efectos del apartado b), los delitos determinantes incluirán los delitos cometidos tanto dentro como fuera de la jurisdicción del Estado Parte interesado. No obstante, los delitos cometidos fuera de la jurisdicción de un Estado Parte constituirán delito determinante siempre y cuando el acto correspondiente sea delito con arreglo al derecho interno del Estado en que se haya cometido y constituyese asimismo delito con arreglo al derecho interno del Estado Parte que aplique o ponga en práctica el presente artículo si el delito se hubiese cometido allí;
 - d) cada Estado Parte proporcionará al Secretario General de las Naciones Unidas una copia de sus leyes destinadas a dar aplicación al presente artículo y de cualquier enmienda ulterior que se haga a tales leyes o una descripción de ésta;
 - e) si así lo requieren los principios fundamentales del derecho interno de un Estado Parte, podrá disponerse que los delitos tipificados en el párrafo 1 del presente artículo no se aplicarán a las personas que hayan cometido el delito determinante;
 - f) el conocimiento, la intención o la finalidad que se requieren como elemento de un delito tipificado en el párrafo 1 del presente artículo podrán inferirse de circunstancias fácticas objetivas.

Artículo 7

Medidas para combatir el blanqueo de dinero

1. Cada Estado Parte:
 - a) establecerá un amplio régimen interno de reglamentación y supervisión de los bancos y las instituciones financieras no bancarias y, cuando proceda, de otros órganos situados dentro de su jurisdicción que sean particularmente susceptibles de utilizarse para el blanqueo de dinero a fin de prevenir y detectar todas las formas de blanqueo de dinero, y en ese régimen se hará hincapié en los requisitos relativos a la identificación del cliente, el establecimiento de registros y la denuncia de las transacciones sospechosas;
 - b) garantizará, sin perjuicio de la aplicación de los artículos 18 y 27 de la presente Convención, que las autoridades de administración, reglamentación y cumplimiento de la ley y demás autoridades encargadas de combatir el blanqueo de dinero (incluidas, cuando sea pertinente con arreglo al derecho interno, las autoridades judiciales), sean capaces de cooperar e intercambiar información a nivel nacional e internacional de conformidad con las condiciones prescritas en el derecho interno y, a tal fin, considerará la posibilidad de establecer una dependencia de inteligencia financiera que sirva de centro nacional de recopilación, análisis y difusión de información sobre posibles actividades de blanqueo de dinero.
2. Los Estados Parte considerarán la posibilidad de aplicar medidas viables para detectar y vigilar el movimiento transfronterizo de efectivo y de títulos negociables pertinentes, con sujeción a salvaguardias que garanticen la debida utilización de la información y sin restringir en modo alguno la circulación de capitales lícitos. Esas medidas podrán incluir la exigencia de que los particulares y las entidades comerciales notifiquen las transferencias transfronterizas de cantidades elevadas de efectivo y de títulos negociables pertinentes.
3. Al establecer un régimen interno de reglamentación y supervisión con arreglo al presente artículo y sin perjuicio de lo dispuesto en cualquier otro artículo de la presente Convención, se insta a los Estados Parte a que utilicen como guía las iniciativas pertinentes de las organizaciones regionales, interregionales y multilaterales de lucha contra el blanqueo de dinero.
4. Los Estados Parte se esforzarán por establecer y promover la cooperación a escala mundial, regional, subregional y bilateral entre las autoridades judiciales, de cumplimiento de la ley y de reglamentación financiera a fin de combatir el blanqueo de dinero.

Artículo 8

Penalización de la corrupción

1. Cada Estado Parte adoptará las medidas legislativas y de otra índole que sean necesarias para tipificar como delito, cuando se cometan intencionalmente:
 - a) la promesa, el ofrecimiento o la concesión a un funcionario público, directa o indirectamente, de un beneficio indevido que redunde en su propio provecho o en el de otra persona o entidad, con el fin de que dicho funcionario actúe o se abstenga de actuar en el cumplimiento de sus funciones oficiales;
 - b) la solicitud o aceptación por un funcionario público, directa o indirectamente, de un beneficio indevido que redunde en

su propio provecho o en el de otra persona o entidad, con el fin de que dicho funcionario actúe o se abstenga de actuar en el cumplimiento de sus funciones oficiales.

2. Cada Estado Parte considerará la posibilidad de adoptar las medidas legislativas y de otra índole que sean necesarias para tipificar como delito los actos a que se refiere el párrafo 1 del presente artículo cuando esté involucrado en ellos un funcionario público extranjero o un funcionario internacional. Del mismo modo, cada Estado Parte considerará la posibilidad de tipificar como delito otras formas de corrupción.
3. Cada Estado Parte adoptará también las medidas que sean necesarias para tipificar como delito la participación como cómplice en un delito tipificado con arreglo al presente artículo.
4. A los efectos del párrafo 1 del presente artículo y del artículo 9 de la presente Convención, por «funcionario público» se entenderá todo funcionario público o persona que preste un servicio público conforme a la definición prevista en el derecho interno y a su aplicación con arreglo al derecho penal del Estado Parte en el que dicha persona desempeña esa función.

Artículo 9

Medidas contra la corrupción

1. Además de las medidas previstas en el artículo 8 de la presente Convención, cada Estado Parte, en la medida en que proceda y sea compatible con su ordenamiento jurídico, adoptará medidas eficaces de carácter legislativo, administrativo o de otra índole para promover la integridad y para prevenir, detectar y castigar la corrupción de funcionarios públicos.
2. Cada Estado Parte adoptará medidas encaminadas a garantizar la intervención eficaz de sus autoridades con miras a prevenir, detectar y castigar la corrupción de funcionarios públicos, incluso dotando a dichas autoridades de suficiente independencia para disuadir del ejercicio de cualquier influencia indebida en su actuación.

Artículo 10

Responsabilidad de las personas jurídicas

1. Cada Estado Parte adoptará las medidas que sean necesarias, de conformidad con sus principios jurídicos, a fin de establecer la responsabilidad de personas jurídicas por participación en delitos graves en que esté involucrado un grupo delictivo organizado, así como por los delitos tipificados con arreglo a los artículos 5, 6, 8 y 23 de la presente Convención.
2. Con sujeción a los principios jurídicos del Estado Parte, la responsabilidad de las personas jurídicas podrá ser de índole penal, civil o administrativa.
3. Dicha responsabilidad existirá sin perjuicio de la responsabilidad penal que incumba a las personas naturales que hayan perpetrado los delitos.
4. Cada Estado Parte velará en particular por que se impongan sanciones penales o no penales eficaces, proporcionadas y disuasivas, incluidas sanciones monetarias, a las personas jurídicas consideradas responsables con arreglo al presente artículo.

Artículo 11

Proceso, fallo y sanciones

1. Cada Estado Parte penalizará la comisión de los delitos tipificados con arreglo a los artículos 5, 6, 8 y 23 de la presente Convención con sanciones que tengan en cuenta la gravedad de esos delitos.

2. Cada Estado Parte velará por que se ejerzan cualesquiera facultades legales discrecionales de que disponga conforme a su derecho interno en relación con el enjuiciamiento de personas por los delitos comprendidos en la presente Convención a fin de dar máxima eficacia a las medidas adoptadas para hacer cumplir la ley respecto de esos delitos, teniendo debidamente en cuenta la necesidad de prevenir su comisión.

3. Cuando se trate de delitos tipificados con arreglo a los artículos 5, 6, 8 y 23 de la presente Convención, cada Estado Parte adoptará medidas apropiadas, de conformidad con su derecho interno y tomando debidamente en consideración los derechos de la defensa, con miras a procurar que al imponer condiciones en relación con la decisión de conceder la libertad en espera de juicio o la apelación se tenga presente la necesidad de garantizar la comparecencia del acusado en todo procedimiento penal ulterior.

4. Cada Estado Parte velará por que sus tribunales u otras autoridades competentes tengan presente la naturaleza grave de los delitos comprendidos en la presente Convención al considerar la eventualidad de conceder la libertad anticipada o la libertad condicional a personas que hayan sido declaradas culpables de tales delitos.

5. Cada Estado Parte establecerá, cuando proceda, con arreglo a su derecho interno, un plazo de prescripción prolongado dentro del cual pueda iniciarse el proceso por cualquiera de los delitos comprendidos en la presente Convención y un plazo mayor cuando el presunto delincuente haya eludido la administración de justicia.

6. Nada de lo dispuesto en la presente Convención afectará al principio de que la descripción de los delitos tipificados con arreglo a ella y de los medios jurídicos de defensa aplicables o demás principios jurídicos que informan la legalidad de una conducta queda reservada al derecho interno de los Estados Parte y de que esos delitos han de ser perseguidos y sancionados de conformidad con ese derecho.

Artículo 12

Decomiso e incautación

1. Los Estados Parte adoptarán, en la medida en que lo permita su ordenamiento jurídico interno, las medidas que sean necesarias para autorizar el decomiso:

- a) del producto de los delitos comprendidos en la presente Convención o de bienes cuyo valor corresponda al de dicho producto;
- b) de los bienes, equipo u otros instrumentos utilizados o destinados a ser utilizados en la comisión de los delitos comprendidos en la presente Convención.

2. Los Estados Parte adoptarán las medidas que sean necesarias para permitir la identificación, la localización, el embargo preventivo o la incautación de cualquier bien a que se refiera el párrafo 1 del presente artículo con miras a su eventual decomiso.

3. Cuando el producto del delito se haya transformado o convertido parcial o totalmente en otros bienes, esos bienes podrán ser objeto de las medidas aplicables a dicho producto a tenor del presente artículo.

4. Cuando el producto del delito se haya mezclado con bienes adquiridos de fuentes lícitas, esos bienes podrán, sin menoscabo de cualquier otra facultad de embargo preventivo o incautación, ser objeto de decomiso hasta el valor estimado del producto entremezclado.

5. Los ingresos u otros beneficios derivados del producto del delito, de bienes en los que se haya transformado o convertido el producto del delito o de bienes con los que se haya entremezclado el producto del delito también podrán ser objeto de las medidas previstas en el presente artículo, de la misma manera y en el mismo grado que el producto del delito.

6. Para los fines del presente artículo y del artículo 13 de la presente Convención, cada Estado Parte facultará a sus tribunales u otras autoridades competentes para ordenar la presentación o la incautación de documentos bancarios, financieros o comerciales. Los Estados Parte no podrán negarse a aplicar las disposiciones del presente párrafo amparándose en el secreto bancario.

7. Los Estados Parte podrán considerar la posibilidad de exigir a un delincuente que demuestre el origen lícito del presunto producto del delito o de otros bienes expuestos a decomiso, en la medida en que ello sea conforme con los principios de su derecho interno y con la índole del proceso judicial u otras actuaciones conexas.

8. Las disposiciones del presente artículo no se interpretarán en perjuicio de los derechos de terceros de buena fe.

9. Nada de lo dispuesto en el presente artículo afectará al principio de que las medidas en él previstas se definirán y aplicarán de conformidad con el derecho interno de los Estados Parte y con sujeción a éste.

Artículo 13

Cooperación internacional para fines de decomiso

1. Los Estados Parte que reciban una solicitud de otro Estado Parte que tenga jurisdicción para conocer de un delito comprendido en la presente Convención con miras al decomiso del producto del delito, los bienes, el equipo u otros instrumentos mencionados en el párrafo 1 del artículo 12 de la presente Convención que se encuentren en su territorio deberán, en la mayor medida en que lo permita su ordenamiento jurídico interno:

- a) remitir la solicitud a sus autoridades competentes para obtener una orden de decomiso a la que, en caso de concederse, darán cumplimiento; o
- b) presentar a sus autoridades competentes, a fin de que se le dé cumplimiento en el grado solicitado, la orden de decomiso expedida por un tribunal situado en el territorio del Estado Parte requeriente de conformidad con lo dispuesto en el párrafo 1 del artículo 12 de la presente Convención en la medida en que guarde relación con el producto del delito, los bienes, el equipo u otros instrumentos mencionados en el párrafo 1 del artículo 12 que se encuentren en el territorio del Estado Parte requerido.

2. A raíz de una solicitud presentada por otro Estado Parte que tenga jurisdicción para conocer de un delito comprendido en la presente Convención, el Estado Parte requerido adoptará medidas encaminadas a la identificación, la localización y el embargo preventivo o la incautación del producto del delito, los bienes, el equipo u otros instrumentos mencionados en el párrafo 1 del artículo 12 de la presente Convención con miras a su eventual decomiso, que habrá de ordenar el Estado Parte requirente o, en caso de que medie una solicitud presentada con arreglo al párrafo 1 del presente artículo, el Estado Parte requerido.

3. Las disposiciones del artículo 18 de la presente Convención serán aplicables *mutatis mutandis* al presente artículo. Además de la información indicada en el párrafo 15 del artículo 18, las solicitudes presentadas de conformidad con el presente artículo contendrán lo siguiente:

- a) cuando se trate de una solicitud relativa al apartado a) del párrafo 1 del presente artículo, una descripción de los bienes susceptibles de decomiso y una exposición de los hechos en que se basa la solicitud del Estado Parte requirente que sean lo suficientemente explícitas para que el Estado Parte requerido pueda tramitar la orden con arreglo a su derecho interno;
- b) cuando se trate de una solicitud relativa al apartado b) del párrafo 1 del presente artículo, una copia admisible en derecho de la orden de decomiso expedida por el Estado Parte requirente en la que se basa la solicitud, una exposición de los hechos y la información que proceda sobre el grado de ejecución que se solicita dar a la orden;
- c) cuando se trate de una solicitud relativa al párrafo 2 del presente artículo, una exposición de los hechos en que se basa el Estado Parte requirente y una descripción de las medidas solicitadas.

4. El Estado Parte requerido adoptará las decisiones o medidas previstas en los párrafos 1 y 2 del presente artículo conforme y con sujeción a lo dispuesto en su derecho interno y en sus reglas de procedimiento o en los tratados, acuerdos o arreglos bilaterales o multilaterales por los que pudiera estar vinculado al Estado Parte requirente.

5. Cada Estado Parte proporcionará al Secretario General de las Naciones Unidas una copia de sus leyes y reglamentos destinados a dar aplicación al presente artículo y de cualquier enmienda ulterior que se haga a tales leyes y reglamentos o una descripción de ésta.

6. Si un Estado Parte opta por supeditar la adopción de las medidas mencionadas en los párrafos 1 y 2 del presente artículo a la existencia de un tratado pertinente, ese Estado Parte considerará la presente Convención como la base de derecho necesaria y suficiente para cumplir ese requisito.

7. Los Estados Parte podrán denegar la cooperación solicitada con arreglo al presente artículo si el delito al que se refiere la solicitud no es un delito comprendido en la presente Convención.

8. Las disposiciones del presente artículo no se interpretarán en perjuicio de los derechos de terceros de buena fe.

9. Los Estados Parte considerarán la posibilidad de celebrar tratados, acuerdos o arreglos bilaterales o multilaterales con

miras a aumentar la eficacia de la cooperación internacional prestada con arreglo al presente artículo.

Artículo 14

Disposición del producto del delito o de los bienes decomisados

1. Los Estados Parte dispondrán del producto del delito o de los bienes que hayan decomisado con arreglo al artículo 12 o al párrafo 1 del artículo 13 de la presente Convención de conformidad con su derecho interno y sus procedimientos administrativos.

2. Al dar curso a una solicitud presentada por otro Estado Parte con arreglo al artículo 13 de la presente Convención, los Estados Parte, en la medida en que lo permita su derecho interno y de ser requeridos a hacerlo, darán consideración prioritaria a la devolución del producto del delito o de los bienes decomisados al Estado Parte requirente a fin de que éste pueda indemnizar a las víctimas del delito o devolver ese producto del delito o esos bienes a sus propietarios legítimos.

3. Al dar curso a una solicitud presentada por otro Estado Parte con arreglo a los artículos 12 y 13 de la presente Convención, los Estados Parte podrán considerar en particular la posibilidad de celebrar acuerdos o arreglos en el sentido de:

- a) aportar el valor de dicho producto del delito o de dichos bienes, o los fondos derivados de la venta de dicho producto o de dichos bienes o una parte de esos fondos, a la cuenta designada de conformidad con lo dispuesto en el apartado c) del párrafo 2 del artículo 30 de la presente Convención y a organismos intergubernamentales especializados en la lucha contra la delincuencia organizada;
- b) repartirse con otros Estados Parte, sobre la base de un criterio general o definido para cada caso, ese producto del delito o esos bienes, o los fondos derivados de la venta de ese producto o de esos bienes, de conformidad con su derecho interno o sus procedimientos administrativos.

Artículo 15

Jurisdicción

1. Cada Estado Parte adoptará las medidas que sean necesarias para establecer su jurisdicción respecto de los delitos tipificados con arreglo a los artículos 5, 6, 8 y 23 de la presente Convención cuando:

- a) el delito se cometa en su territorio, o
- b) el delito se cometa a bordo de un buque que enarbole su pabellón o de una aeronave registrada conforme a sus leyes en el momento de la comisión del delito.

2. Con sujeción a lo dispuesto en el artículo 4 de la presente Convención, un Estado Parte también podrá establecer su jurisdicción para conocer de tales delitos cuando:

- a) el delito se cometa contra uno de sus nacionales;
- b) el delito sea cometido por uno de sus nacionales o por una persona apátrida que tenga residencia habitual en su territorio, o

c) el delito:

- i) sea uno de los delitos tipificados con arreglo al párrafo 1 del artículo 5 de la presente Convención y se cometa fuera de su territorio con miras a la comisión de un delito grave dentro de su territorio,
- ii) sea uno de los delitos tipificados con arreglo al inciso ii) del apartado b) del párrafo 1 del artículo 6 de la presente Convención y se cometa fuera de su territorio con miras a la comisión, dentro de su territorio, de un delito tipificado con arreglo a los incisos i) o ii) del apartado a) o al inciso i) del apartado b) del párrafo 1 del artículo 6 de la presente Convención.

3. A los efectos del párrafo 10 del artículo 16 de la presente Convención, cada Estado Parte adoptará las medidas que sean necesarias para establecer su jurisdicción respecto de los delitos comprendidos en la presente Convención cuando el presunto delincuente se encuentre en su territorio y el Estado Parte no lo extradite por el solo hecho de ser uno de sus nacionales.

4. Cada Estado Parte podrá también adoptar las medidas que sean necesarias para establecer su jurisdicción respecto de los delitos comprendidos en la presente Convención cuando el presunto delincuente se encuentre en su territorio y el Estado Parte no lo extradite.

5. Si un Estado Parte que ejerce su jurisdicción con arreglo a los párrafos 1 o 2 del presente artículo ha recibido notificación, o tomado conocimiento por otro conducto, de que otro u otros Estados Parte están realizando una investigación, un proceso o una actuación judicial respecto de los mismos hechos, las autoridades competentes de esos Estados Parte se consultarán, según proceda, a fin de coordinar sus medidas.

6. Sin perjuicio de las normas del derecho internacional general, la presente Convención no excluirá el ejercicio de las competencias penales establecidas por los Estados Parte de conformidad con su derecho interno.

Artículo 16

Extradición

1. El presente artículo se aplicará a los delitos comprendidos en la presente Convención o a los casos en que un delito al que se hace referencia en los apartados a) o b) del párrafo 1 del artículo 3 entrañe la participación de un grupo delictivo organizado y la persona que es objeto de la solicitud de extradición se encuentre en el territorio del Estado Parte requerido, siempre y cuando el delito por el que se pide la extradición sea punible con arreglo al derecho interno del Estado Parte requerente y del Estado Parte requerido.

2. Cuando la solicitud de extradición se base en varios delitos graves distintos, algunos de los cuales no estén comprendidos en el ámbito del presente artículo, el Estado Parte requerido podrá aplicar el presente artículo también respecto de estos últimos delitos.

3. Cada uno de los delitos a los que se aplica el presente artículo se considerará incluido entre los delitos que dan lugar a extradición en todo tratado de extradición vigente entre los Estados Parte. Los Estados Parte se comprometen a incluir tales delitos como casos de extradición en todo tratado de extradición que celebren entre sí.

4. Si un Estado Parte que supedita la extradición a la existencia de un tratado recibe una solicitud de extradición de otro Estado Parte con el que no lo vincula ningún tratado de extradición, podrá considerar la presente Convención como la base jurídica de la extradición respecto de los delitos a los que se aplica el presente artículo.

5. Los Estados Parte que supediten la extradición a la existencia de un tratado deberán:

a) en el momento de depositar su instrumento de ratificación, aceptación o aprobación de la presente Convención o de adhesión a ella, informar al Secretario General de las Naciones Unidas de si considerarán o no la presente Convención como la base jurídica de la cooperación en materia de extradición en sus relaciones con otros Estados Parte en la presente Convención, y

b) si no consideran la presente Convención como la base jurídica de la cooperación en materia de extradición, esforzarse, cuando proceda, por celebrar tratados de extradición con otros Estados Parte en la presente Convención a fin de aplicar el presente artículo.

6. Los Estados Parte que no supediten la extradición a la existencia de un tratado reconocerán los delitos a los que se aplica el presente artículo como casos de extradición entre ellos.

7. La extradición estará sujeta a las condiciones previstas en el derecho interno del Estado Parte requerido o en los tratados de extradición aplicables, incluidas, entre otras, las relativas al requisito de una pena mínima para la extradición y a los motivos por los que el Estado Parte requerido puede denegar la extradición.

8. Los Estados Parte, de conformidad con su derecho interno, procurarán agilizar los procedimientos de extradición y simplificar los requisitos probatorios correspondientes con respecto a cualquiera de los delitos a los que se aplica el presente artículo.

9. A reserva de lo dispuesto en su derecho interno y en sus tratados de extradición, el Estado Parte requerido podrá, tras haberse cerciorado de que las circunstancias lo justifican y tienen carácter urgente, y a solicitud del Estado Parte requerente, proceder a la detención de la persona presente en su territorio cuya extradición se pide o adoptar otras medidas adecuadas para garantizar la comparecencia de esa persona en los procedimientos de extradición.

10. El Estado Parte en cuyo territorio se encuentre un presunto delincuente, si no lo extradita respecto de un delito al que se aplica el presente artículo por el solo hecho de ser uno de sus nacionales, estará obligado, previa solicitud del Estado Parte que pide la extradición, a someter el caso sin demora injustificada a sus autoridades competentes a efectos de enjuiciamiento. Dichas autoridades adoptarán su decisión y llevarán a cabo sus actuaciones judiciales de la misma manera en que lo harían respecto de cualquier otro delito de carácter grave con arreglo al derecho interno de ese Estado Parte. Los Estados Parte interesados cooperarán entre sí, en particular en lo que respecta a los aspectos procesales y probatorios, con miras a garantizar la eficiencia de dichas actuaciones.

11. Cuando el derecho interno de un Estado Parte le permita conceder la extradición o, de algún otro modo, la entrega de uno de sus nacionales sólo a condición de que esa persona sea devuelta a ese Estado Parte para cumplir la condena que le haya sido impuesta como resultado del juicio o proceso por el que se haya solicitado la extradición o la entrega, y cuando ese Estado Parte y el Estado Parte que solicite la extradición acepten esa opción, así como otras condiciones que estimen apropiadas, esa extradición o entrega condicional será suficiente para que quede cumplida la obligación enunciada en el párrafo 10 del presente artículo.

12. Si la extradición solicitada con el propósito de que se cumpla una condena es denegada por el hecho de que la persona buscada es nacional del Estado Parte requerido, éste, si su derecho interno lo permite y de conformidad con los requisitos de dicho derecho, considerará, previa solicitud del Estado Parte requerente, la posibilidad de hacer cumplir la condena impuesta o el resto pendiente de dicha condena con arreglo al derecho interno del Estado Parte requerente.

13. En todas las etapas de las actuaciones se garantizará un trato justo a toda persona contra la que se haya iniciado una instrucción en relación con cualquiera de los delitos a los que se aplica el presente artículo, incluido el goce de todos los derechos y garantías previstos por el derecho interno del Estado Parte en cuyo territorio se encuentre esa persona.

14. Nada de lo dispuesto en la presente Convención podrá interpretarse como la imposición de una obligación de extraditar si el Estado Parte requerido tiene motivos justificados para presumir que la solicitud se ha presentado con el fin de perseguir o castigar a una persona por razón de su sexo, raza, religión, nacionalidad, origen étnico u opiniones políticas o que su cumplimiento ocasionaría perjuicios a la posición de esa persona por cualquiera de estas razones.

15. Los Estados Parte no podrán denegar una solicitud de extradición únicamente porque se considere que el delito también entraña cuestiones tributarias.

16. Antes de denegar la extradición, el Estado Parte requerido, cuando proceda, consultará al Estado Parte requerente para darle amplia oportunidad de presentar sus opiniones y de proporcionar información pertinente a su alegato.

17. Los Estados Parte procurarán celebrar acuerdos o arreglos bilaterales y multilaterales para llevar a cabo la extradición o aumentar su eficacia.

Artículo 17

Traslado de personas condenadas a cumplir una pena

Los Estados Parte podrán considerar la posibilidad de celebrar acuerdos o arreglos bilaterales o multilaterales sobre el traslado a su territorio de toda persona que haya sido condenada a pena de prisión o a otra pena de privación de libertad por algún delito comprendido en la presente Convención a fin de que complete allí su condena.

Artículo 18

Asistencia judicial recíproca

1. Los Estados Parte se prestarán la más amplia asistencia judicial recíproca respecto de investigaciones, procesos y actuaciones judiciales relacionados con los delitos comprendidos en la presente Convención con arreglo a lo dispuesto en el artículo

3 y se prestarán también asistencia de esa índole cuando el Estado Parte requerente tenga motivos razonables para sospechar que el delito a que se hace referencia en los apartados a) o b) del párrafo 1 del artículo 3 es de carácter transnacional, así como que las víctimas, los testigos, el producto, los instrumentos o las pruebas de esos delitos se encuentran en el Estado Parte requerido y que el delito entraña la participación de un grupo delictivo organizado.

2. Se prestará asistencia judicial recíproca en la mayor medida posible conforme a las leyes, tratados, acuerdos y arreglos pertinentes del Estado Parte requerido con respecto a investigaciones, procesos y actuaciones judiciales relacionados con los delitos de los que una persona jurídica pueda ser considerada responsable de conformidad con el artículo 10 de la presente Convención en el Estado Parte requerente.

3. La asistencia judicial recíproca que se preste de conformidad con el presente artículo podrá solicitarse para cualquiera de los fines siguientes:

- a) recibir testimonios o tomar declaración a personas;
- b) presentar documentos judiciales;
- c) efectuar inspecciones e incautaciones y embargos preventivos;
- d) examinar objetos y lugares;
- e) facilitar información, elementos de prueba y evaluaciones de peritos;
- f) entregar originales o copias certificadas de los documentos y expedientes pertinentes, incluida la documentación pública, bancaria y financiera, así como la documentación social o comercial de sociedades mercantiles;
- g) identificar o localizar el producto del delito, los bienes, los instrumentos u otros elementos con fines probatorios;
- h) facilitar la comparecencia voluntaria de personas en el Estado Parte requerente;
- i) cualquier otro tipo de asistencia autorizada por el derecho interno del Estado Parte requerido.

4. Sin menoscabo del derecho interno, las autoridades competentes de un Estado Parte podrán, sin que se les solicite previamente, transmitir información relativa a cuestiones penales a una autoridad competente de otro Estado Parte si creen que esa información podría ayudar a la autoridad a emprender o concluir con éxito indagaciones y procesos penales o podría dar lugar a una petición formulada por este último Estado Parte con arreglo a la presente Convención.

5. La transmisión de información con arreglo al párrafo 4 del presente artículo se hará sin perjuicio de las indagaciones y procesos penales que tengan lugar en el Estado de las autoridades competentes que facilitan la información. Las autoridades competentes que reciben la información deberán acceder a toda solicitud de que se respete su carácter confidencial, incluso temporalmente, o de que se impongan restricciones a su utilización. Sin embargo, ello no obstará para que el Estado Parte receptor revele, en sus actuaciones, información que sea exculpatoria de una persona acusada. En tal caso, el Estado Parte receptor notificará al Estado Parte transmisor antes de revelar dicha información y, si así se le solicita, consultará al Estado Parte transmisor. Si, en un caso excepcional, no es posible notificar con antelación, el Estado Parte receptor informará sin demora al Estado Parte transmisor de dicha revelación.

6. Lo dispuesto en el presente artículo no afectará a las obligaciones dimanantes de otros tratados bilaterales o multilaterales vigentes o futuros que rijan, total o parcialmente, la asistencia judicial recíproca.

7. Los párrafos 9 a 29 del presente artículo se aplicarán a las solicitudes que se formulen con arreglo al presente artículo siempre que no medie entre los Estados Parte interesados un tratado de asistencia judicial recíproca. Cuando esos Estados Parte estén vinculados por un tratado de esa índole se aplicarán las disposiciones correspondientes de dicho tratado, salvo que los Estados Parte convengan en aplicar, en su lugar, los párrafos 9 a 29 del presente artículo. Se insta encarecidamente a los Estados Parte a que apliquen estos párrafos si facilitan la cooperación.

8. Los Estados Parte no invocarán el secreto bancario para denegar la asistencia judicial recíproca con arreglo al presente artículo.

9. Los Estados Parte podrán negarse a prestar la asistencia judicial recíproca con arreglo al presente artículo invocando la ausencia de doble incriminación. Sin embargo, de estimarlo necesario, el Estado Parte requerido podrá prestar asistencia, en la medida en que decida hacerlo a discreción propia, independientemente de que la conducta esté o no tipificada como delito en el derecho interno del Estado Parte requerido.

10. La persona que se encuentre detenida o cumpliendo una condena en el territorio de un Estado Parte y cuya presencia se solicite en otro Estado Parte para fines de identificación, para prestar testimonio o para que ayude de alguna otra forma a obtener pruebas necesarias para investigaciones, procesos o actuaciones judiciales respecto de delitos comprendidos en la presente Convención podrá ser trasladada si se cumplen las condiciones siguientes:

- a) la persona, debidamente informada, da su libre consentimiento;
- b) las autoridades competentes de ambos Estados Parte están de acuerdo, con sujeción a las condiciones que éstos consideren apropiadas.

11. A los efectos del párrafo 10 del presente artículo:

- a) el Estado Parte al que se traslade a la persona tendrá la competencia y la obligación de mantenerla detenida, salvo que el Estado Parte del que ha sido trasladada solicite o autorice otra cosa;
- b) el Estado Parte al que se traslade a la persona cumplirá sin dilación su obligación de devolverla a la custodia del Estado Parte del que ha sido trasladada, según convengan de antemano o de otro modo las autoridades competentes de ambos Estados Parte;
- c) el Estado Parte al que se traslade a la persona no podrá exigir al Estado Parte del que ha sido trasladada que inicie procedimientos de extradición para su devolución;
- d) el tiempo que la persona haya permanecido detenida en el Estado Parte al que ha sido trasladada se computará como parte de la pena que ha de cumplir en el Estado del que ha sido trasladada.

12. A menos que el Estado Parte desde el cual se ha de trasladar a una persona de conformidad con los párrafos 10 y 11 del presente artículo esté de acuerdo, dicha persona, cualquiera

que sea su nacionalidad, no podrá ser enjuiciada, detenida, condenada ni sometida a ninguna otra restricción de su libertad personal en el territorio del Estado al que sea trasladada en relación con actos, omisiones o condenas anteriores a su salida del territorio del Estado del que ha sido trasladada.

13. Cada Estado Parte designará a una autoridad central encargada de recibir solicitudes de asistencia judicial recíproca y facultada para darles cumplimiento o para transmitir las a las autoridades competentes para su ejecución. Cuando alguna región o algún territorio especial de un Estado Parte disponga de un régimen distinto de asistencia judicial recíproca, el Estado Parte podrá designar a otra autoridad central que desempeñará la misma función para dicha región o dicho territorio. Las autoridades centrales velarán por el rápido y adecuado cumplimiento o transmisión de las solicitudes recibidas. Cuando la autoridad central transmita la solicitud a una autoridad competente para su ejecución, alentará la rápida y adecuada ejecución de la solicitud por parte de dicha autoridad. Cada Estado Parte notificará al Secretario General de las Naciones Unidas, en el momento de depositar su instrumento de ratificación, aceptación o aprobación de la presente Convención o de adhesión a ella, el nombre de la autoridad central que haya sido designada a tal fin. Las solicitudes de asistencia judicial recíproca y cualquier otra comunicación pertinente serán transmitidas a las autoridades centrales designadas por los Estados Parte. La presente disposición no afectará al derecho de cualquiera de los Estados Parte a exigir que estas solicitudes y comunicaciones le sean enviadas por vía diplomática y, en circunstancias urgentes, cuando los Estados Parte convengan en ello, por conducto de la Organización Internacional de Policía Criminal, de ser posible.

14. Las solicitudes se presentarán por escrito o, cuando sea posible, por cualquier medio capaz de registrar un texto escrito, en un idioma aceptable para el Estado Parte requerido, en condiciones que permitan a dicho Estado Parte determinar la autenticidad. Cada Estado Parte notificará al Secretario General de las Naciones Unidas, en el momento de depositar su instrumento de ratificación, aceptación o aprobación de la presente Convención o de adhesión a ella, el idioma o idiomas que sean aceptables para cada Estado Parte. En situaciones de urgencia, y cuando los Estados Parte convengan en ello, las solicitudes podrán hacerse oralmente, debiendo ser confirmadas sin demora por escrito.

15. Toda solicitud de asistencia judicial recíproca contendrá lo siguiente:

- a) la identidad de la autoridad que hace la solicitud;
- b) el objeto y la índole de las investigaciones, los procesos o las actuaciones judiciales a que se refiere la solicitud y el nombre y las funciones de la autoridad encargada de efectuar dichas investigaciones, procesos o actuaciones;
- c) un resumen de los hechos pertinentes, salvo cuando se trate de solicitudes de presentación de documentos judiciales;
- d) una descripción de la asistencia solicitada y pormenores sobre cualquier procedimiento particular que el Estado Parte requirente desee que se aplique;
- e) de ser posible, la identidad, ubicación y nacionalidad de toda persona interesada, y
- f) la finalidad para la que se solicita la prueba, información o actuación.

16. El Estado Parte requerido podrá pedir información complementaria cuando sea necesaria para dar cumplimiento a la solicitud de conformidad con su derecho interno o para facilitar dicho cumplimiento.

17. Se dará cumplimiento a toda solicitud con arreglo al derecho interno del Estado Parte requerido y en la medida en que ello no lo contravenga y sea factible, de conformidad con los procedimientos especificados en la solicitud.

18. Siempre que sea posible y compatible con los principios fundamentales del derecho interno, cuando una persona se encuentre en el territorio de un Estado Parte y tenga que prestar declaración como testigo o perito ante autoridades judiciales de otro Estado Parte, el primer Estado Parte, a solicitud del otro, podrá permitir que la audiencia se celebre por videoconferencia si no es posible o conveniente que la persona en cuestión comparezca personalmente en el territorio del Estado Parte requirente. Los Estados Parte podrán convenir en que la audiencia esté a cargo de una autoridad judicial del Estado Parte requirente y en que asista a ella una autoridad judicial del Estado Parte requerido.

19. El Estado Parte requirente no transmitirá ni utilizará, sin previo consentimiento del Estado Parte requerido, la información o las pruebas proporcionadas por el Estado Parte requerido para investigaciones, procesos o actuaciones judiciales distintos de los indicados en la solicitud. Nada de lo dispuesto en el presente párrafo impedirá que el Estado Parte requirente revele, en sus actuaciones, información o pruebas que sean exculpatorias de una persona acusada. En este último caso, el Estado Parte requirente notificará al Estado Parte requerido antes de revelar la información o las pruebas y, si así se le solicita, consultará al Estado Parte requerido. Si, en un caso excepcional, no es posible notificar con antelación, el Estado Parte requirente informará sin demora al Estado Parte requerido de dicha revelación.

20. El Estado Parte requirente podrá exigir que el Estado Parte requerido mantenga reserva acerca de la existencia y el contenido de la solicitud, salvo en la medida necesaria para darle cumplimiento. Si el Estado Parte requerido no puede mantener esa reserva, lo hará saber de inmediato al Estado Parte requirente.

21. La asistencia judicial recíproca podrá ser denegada:

- a) cuando la solicitud no se haga de conformidad con lo dispuesto en el presente artículo;
- b) cuando el Estado Parte requerido considere que el cumplimiento de lo solicitado podría menoscabar su soberanía, su seguridad, su orden público u otros intereses fundamentales;
- c) cuando el derecho interno del Estado Parte requerido prohíba a sus autoridades actuar en la forma solicitada con respecto a un delito análogo, si éste hubiera sido objeto de investigaciones, procesos o actuaciones judiciales en el ejercicio de su propia competencia;
- d) cuando acceder a la solicitud sea contrario al ordenamiento jurídico del Estado Parte requerido en lo relativo a la asistencia judicial recíproca.

22. Los Estados Parte no podrán denegar una solicitud de asistencia judicial recíproca únicamente porque se considere que el delito también entraña asuntos fiscales.

23. Toda denegación de asistencia judicial recíproca deberá fundamentarse debidamente.

24. El Estado Parte requerido cumplirá la solicitud de asistencia judicial recíproca lo antes posible y tendrá plenamente en cuenta, en la medida de sus posibilidades, los plazos que sugiera el Estado Parte requirente y que estén debidamente fundamentados, de preferencia en la solicitud. El Estado Parte requerido responderá a las solicitudes razonables que formule el Estado Parte requirente respecto de la evolución del trámite de la solicitud. El Estado Parte requirente informará con prontitud cuando ya no necesite la asistencia solicitada.

25. La asistencia judicial recíproca podrá ser diferida por el Estado Parte requerido si perturbase investigaciones, procesos o actuaciones judiciales en curso.

26. Antes de denegar una solicitud presentada con arreglo al párrafo 21 del presente artículo o de diferir su cumplimiento con arreglo al párrafo 25 del presente artículo, el Estado Parte requerido consultará al Estado Parte requirente para considerar si es posible prestar la asistencia solicitada supeditándola a las condiciones que estime necesarias. Si el Estado Parte requirente acepta la asistencia con arreglo a esas condiciones, ese Estado Parte deberá observar las condiciones impuestas.

27. Sin perjuicio de la aplicación del párrafo 12 del presente artículo, el testigo, perito u otra persona que, a instancias del Estado Parte requirente, consienta en prestar testimonio en un juicio o en colaborar en una investigación, proceso o actuación judicial en el territorio del Estado Parte requirente no podrá ser enjuiciado, detenido, condenado ni sometido a ninguna otra restricción de su libertad personal en ese territorio por actos, omisiones o declaraciones de culpabilidad anteriores a la fecha en que abandonó el territorio del Estado Parte requerido. Ese salvoconducto cesará cuando el testigo, perito u otra persona haya tenido, durante quince días consecutivos o durante el período acordado por los Estados Parte después de la fecha en que se le haya informado oficialmente de que las autoridades judiciales ya no requerían su presencia, la oportunidad de salir del país y no obstante permanezca voluntariamente en ese territorio o regrese libremente a él después de haberlo abandonado.

28. Los gastos ordinarios que ocasione el cumplimiento de una solicitud serán sufragados por el Estado Parte requerido, a menos que los Estados Parte interesados hayan acordado otra cosa. Cuando se requieran a este fin gastos cuantiosos o de carácter extraordinario, los Estados Parte se consultarán para determinar las condiciones en que se dará cumplimiento a la solicitud, así como la manera en que se sufragarán los gastos.

29. El Estado Parte requerido:

- a) facilitará al Estado Parte requirente una copia de los documentos oficiales y otros documentos o datos que obren en su poder y a los que, conforme a su derecho interno, tenga acceso el público en general;
- b) podrá, a su arbitrio y con sujeción a las condiciones que juzgue apropiadas, proporcionar al Estado Parte requirente una copia total o parcial de los documentos oficiales o de otros documentos o datos que obren en su poder y que, conforme a su derecho interno, no estén al alcance del público en general.

30. Cuando sea necesario, los Estados Parte considerarán la posibilidad de celebrar acuerdos o arreglos bilaterales o multilaterales que sirvan a los fines del presente artículo y que, en la práctica, hagan efectivas sus disposiciones o las refuercen.

Artículo 19**Investigaciones conjuntas**

Los Estados Parte considerarán la posibilidad de celebrar acuerdos o arreglos bilaterales o multilaterales en virtud de los cuales, en relación con cuestiones que son objeto de investigaciones, procesos o actuaciones judiciales en uno o más Estados, las autoridades competentes puedan establecer órganos mixtos de investigación. A falta de acuerdos o arreglos de esa índole, las investigaciones conjuntas podrán llevarse a cabo mediante acuerdos concertados caso por caso. Los Estados Parte participantes velarán por que la soberanía del Estado Parte en cuyo territorio haya de efectuarse la investigación sea plenamente respetada.

Artículo 20**Técnicas especiales de investigación**

1. Siempre que lo permitan los principios fundamentales de su ordenamiento jurídico interno, cada Estado Parte adoptará, dentro de sus posibilidades y en las condiciones prescritas por su derecho interno, las medidas que sean necesarias para permitir el adecuado recurso a la entrega vigilada y, cuando lo considere apropiado, la utilización de otras técnicas especiales de investigación, como la vigilancia electrónica o de otra índole y las operaciones encubiertas, por sus autoridades competentes en su territorio con objeto de combatir eficazmente la delincuencia organizada.

2. A los efectos de investigar los delitos comprendidos en la presente Convención, se alienta a los Estados Parte a que celebren, cuando proceda, acuerdos o arreglos bilaterales o multilaterales apropiados para utilizar esas técnicas especiales de investigación en el contexto de la cooperación en el plano internacional. Esos acuerdos o arreglos se concertarán y ejecutarán respetando plenamente el principio de la igualdad soberana de los Estados y al ponerlos en práctica se cumplirán estrictamente las condiciones en ellos contenidas.

3. De no existir los acuerdos o arreglos mencionados en el párrafo 2 del presente artículo, toda decisión de recurrir a esas técnicas especiales de investigación en el plano internacional se adoptará sobre la base de cada caso particular y podrá, cuando sea necesario, tener en cuenta los arreglos financieros y los entendimientos relativos al ejercicio de jurisdicción por los Estados Parte interesados.

4. Toda decisión de recurrir a la entrega vigilada en el plano internacional podrá, con el consentimiento de los Estados Parte interesados, incluir la aplicación de métodos tales como interceptar los bienes, autorizarlos a proseguir intactos o retirarlos o sustituirlos total o parcialmente.

Artículo 21**Remisión de actuaciones penales**

Los Estados Parte considerarán la posibilidad de remitirse actuaciones penales para el enjuiciamiento por un delito comprendido en la presente Convención cuando se estime que esa remisión obrará en beneficio de la debida administración de

justicia, en particular en casos en que intervengan varias jurisdicciones, con miras a concentrar las actuaciones del proceso.

Artículo 22**Establecimiento de antecedentes penales**

Cada Estado Parte podrá adoptar las medidas legislativas o de otra índole que sean necesarias para tener en cuenta, en las condiciones y para los fines que estime apropiados, toda previa declaración de culpabilidad, en otro Estado, de un presunto delincuente a fin de utilizar esa información en actuaciones penales relativas a un delito comprendido en la presente Convención.

Artículo 23**Penalización de la obstrucción de la justicia**

Cada Estado Parte adoptará las medidas legislativas y de otra índole que sean necesarias para tipificar como delito, cuando se cometan intencionalmente:

- a) el uso de fuerza física, amenazas o intimidación, o la promesa, el ofrecimiento o la concesión de un beneficio indebido para inducir a falso testimonio u obstaculizar la prestación de testimonio o la aportación de pruebas en un proceso en relación con la comisión de uno de los delitos comprendidos en la presente Convención;
- b) el uso de fuerza física, amenazas o intimidación para obstaculizar el cumplimiento de las funciones oficiales de un funcionario de la justicia o de los servicios encargados de hacer cumplir la ley en relación con la comisión de los delitos comprendidos en la presente Convención. Nada de lo previsto en el presente apartado menoscabará el derecho de los Estados Parte a disponer de legislación que proteja a otras categorías de funcionarios públicos.

Artículo 24**Protección de los testigos**

1. Cada Estado Parte adoptará medidas apropiadas dentro de sus posibilidades para proteger de manera eficaz contra eventuales actos de represalia o intimidación a los testigos que participan en actuaciones penales y que presten testimonio sobre delitos comprendidos en la presente Convención, así como, cuando proceda, a sus familiares y demás personas cercanas.

2. Las medidas previstas en el párrafo 1 del presente artículo podrán consistir, entre otras, sin perjuicio de los derechos del acusado, incluido el derecho a las garantías procesales, en:

- a) establecer procedimientos para la protección física de esas personas, incluida, en la medida de lo necesario y lo posible, su reubicación, y permitir, cuando proceda, la prohibición total o parcial de revelar información relativa a su identidad y paradero;
- b) establecer normas probatorias que permitan que el testimonio de los testigos se preste de modo que no se ponga en peligro su seguridad, por ejemplo aceptando el testimonio por conducto de tecnologías de comunicación como videoconferencias u otros medios adecuados.

3. Los Estados Parte considerarán la posibilidad de celebrar acuerdos o arreglos con otros Estados para la reubicación de las personas mencionadas en el párrafo 1 del presente artículo.

4. Las disposiciones del presente artículo también serán aplicables a las víctimas en el caso de que actúen como testigos.

Artículo 25

Asistencia y protección a las víctimas

1. Cada Estado Parte adoptará medidas apropiadas dentro de sus posibilidades para prestar asistencia y protección a las víctimas de los delitos comprendidos en la presente Convención, en particular en casos de amenaza de represalia o intimidación.

2. Cada Estado Parte establecerá procedimientos adecuados que permitan a las víctimas de los delitos comprendidos en la presente Convención obtener indemnización y restitución.

3. Cada Estado Parte permitirá, con sujeción a su derecho interno, que se presenten y examinen las opiniones y preocupaciones de las víctimas en las etapas apropiadas de las actuaciones penales contra los delincuentes sin que ello menoscabe los derechos de la defensa.

Artículo 26

Medidas para intensificar la cooperación con las autoridades encargadas de hacer cumplir la ley

1. Cada Estado Parte adoptará medidas apropiadas para alentar a las personas que participen o hayan participado en grupos delictivos organizados a:

- a) proporcionar información útil a las autoridades competentes con fines investigativos y probatorios sobre cuestiones como:
 - i) la identidad, la naturaleza, la composición, la estructura, la ubicación o las actividades de los grupos delictivos organizados;
 - ii) los vínculos, incluidos los vínculos internacionales, con otros grupos delictivos organizados;
 - iii) los delitos que los grupos delictivos organizados hayan cometido o puedan cometer;
- b) prestar ayuda efectiva y concreta a las autoridades competentes que pueda contribuir a privar a los grupos delictivos organizados de sus recursos o del producto del delito.

2. Cada Estado Parte considerará la posibilidad de prever, en los casos apropiados, la mitigación de la pena de las personas acusadas que presten una cooperación sustancial en la investigación o el enjuiciamiento respecto de los delitos comprendidos en la presente Convención.

3. Cada Estado Parte considerará la posibilidad de prever, de conformidad con los principios fundamentales de su derecho interno, la concesión de inmunidad judicial a las personas que presten una cooperación sustancial en la investigación o el enjuiciamiento respecto de los delitos comprendidos en la presente Convención.

4. La protección de esas personas será la prevista en el artículo 24 de la presente Convención.

5. Cuando una de las personas mencionadas en el párrafo 1 del presente artículo que se encuentre en un Estado Parte pueda prestar una cooperación sustancial a las autoridades competentes de otro Estado Parte, los Estados Parte interesados podrán considerar la posibilidad de celebrar acuerdos o arreglos, de conformidad con su derecho interno, con respecto a la eventual concesión, por el otro Estado Parte, del trato enunciado en los párrafos 2 y 3 del presente artículo.

Artículo 27

Cooperación en materia de cumplimiento de la ley

1. Los Estados Parte colaborarán estrechamente, en consonancia con sus respectivos ordenamientos jurídicos y administrativos, con miras a aumentar la eficacia de las medidas de cumplimiento de la ley orientadas a combatir los delitos comprendidos en la presente Convención. En particular, cada Estado Parte adoptará medidas eficaces para:

- a) mejorar los canales de comunicación entre sus autoridades, organismos y servicios competentes y, de ser necesario, establecerlos, a fin de facilitar el intercambio seguro y rápido de información sobre todos los aspectos de los delitos comprendidos en la presente Convención, así como, si los Estados Parte interesados lo estiman oportuno, sobre sus vinculaciones con otras actividades delictivas;
- b) cooperar con otros Estados Parte en la realización de indagaciones con respecto a delitos comprendidos en la presente Convención acerca de:
 - i) la identidad, el paradero y las actividades de personas presuntamente implicadas en tales delitos o la ubicación de otras personas interesadas,
 - ii) el movimiento del producto del delito o de bienes derivados de la comisión de esos delitos,
 - iii) el movimiento de bienes, equipo u otros instrumentos utilizados o destinados a utilizarse en la comisión de esos delitos;
- c) proporcionar, cuando proceda, los elementos o las cantidades de sustancias que se requieran para fines de análisis o investigación;
- d) facilitar una coordinación eficaz entre sus organismos, autoridades y servicios competentes y promover el intercambio de personal y otros expertos, incluida la designación de oficiales de enlace, con sujeción a acuerdos o arreglos bilaterales entre los Estados Parte interesados;
- e) intercambiar información con otros Estados Parte sobre los medios y métodos concretos empleados por los grupos delictivos organizados, así como, cuando proceda, sobre las rutas y los medios de transporte y el uso de identidades falsas, documentos alterados o falsificados u otros medios de encubrir sus actividades;
- f) intercambiar información y coordinar las medidas administrativas y de otra índole adoptadas con miras a la pronta detección de los delitos comprendidos en la presente Convención.

2. Los Estados Parte, con miras a dar efecto a la presente Convención, considerarán la posibilidad de celebrar acuerdos o arreglos bilaterales o multilaterales en materia de cooperación directa entre sus respectivos organismos encargados de hacer cumplir la ley y, cuando tales acuerdos o arreglos ya existan, de enmendarlos. A falta de tales acuerdos o arreglos entre los Estados Parte interesados, las Partes podrán considerar la presente Convención como la base para la cooperación en materia de cumplimiento de la ley respecto de los delitos comprendidos en la presente Convención. Cuando proceda, los Estados Parte recurrirán plenamente a la celebración de acuerdos y arreglos, incluso con organizaciones internacionales o regionales, con miras a aumentar la cooperación entre sus respectivos organismos encargados de hacer cumplir la ley.

3. Los Estados Parte se esforzarán por colaborar en la medida de sus posibilidades para hacer frente a la delincuencia organizada transnacional cometida mediante el recurso a la tecnología moderna.

Artículo 28

Recopilación, intercambio y análisis de información sobre la naturaleza de la delincuencia organizada

1. Los Estados Parte considerarán la posibilidad de analizar, en consulta con los círculos científicos y académicos, las tendencias de la delincuencia organizada en su territorio, las circunstancias en que actúa la delincuencia organizada, así como los grupos profesionales y las tecnologías involucrados.

2. Los Estados Parte considerarán la posibilidad de desarrollar y compartir experiencia analítica acerca de las actividades de la delincuencia organizada, tanto a nivel bilateral como por conducto de organizaciones internacionales y regionales. A tal fin, se establecerán y aplicarán, según proceda, definiciones, normas y metodologías comunes.

3. Los Estados Parte considerarán la posibilidad de vigilar sus políticas y las medidas en vigor encaminadas a combatir la delincuencia organizada y evaluarán su eficacia y eficiencia.

Artículo 29

Capacitación y asistencia técnica

1. Cada Estado Parte, en la medida necesaria, formulará, desarrollará o perfeccionará programas de capacitación específicamente concebidos para el personal de sus servicios encargados de hacer cumplir la ley, incluidos fiscales, jueces de instrucción y personal de aduanas, así como para el personal de otra índole encargado de la prevención, la detección y el control de los delitos comprendidos en la presente Convención. Esos programas podrán incluir adscripciones e intercambios de personal. En particular y en la medida en que lo permita el derecho interno, guardarán relación con:

- a) los métodos empleados en la prevención, la detección y el control de los delitos comprendidos en la presente Convención;
- b) las rutas y técnicas utilizadas por personas presuntamente implicadas en delitos comprendidos en la presente Convención, incluso en los Estados de tránsito, y las medidas de lucha pertinentes;
- c) la vigilancia del movimiento de bienes de contrabando;

d) la detección y vigilancia de los movimientos del producto del delito o de los bienes, el equipo u otros instrumentos utilizados para cometer tales delitos y los métodos empleados para la transferencia, ocultación o disimulación de dicho producto, bienes, equipo u otros instrumentos, así como los métodos utilizados para combatir el blanqueo de dinero y otros delitos financieros;

e) el acopio de pruebas;

f) las técnicas de control en zonas y puertos francos;

g) el equipo y las técnicas modernos utilizados para hacer cumplir la ley, incluidas la vigilancia electrónica, la entrega vigilada y las operaciones encubiertas;

h) los métodos utilizados para combatir la delincuencia organizada transnacional mediante computadoras, redes de telecomunicaciones u otras formas de la tecnología moderna, y

i) los métodos utilizados para proteger a las víctimas y los testigos.

2. Los Estados Parte se prestarán asistencia en la planificación y ejecución de programas de investigación y capacitación encaminados a intercambiar conocimientos especializados en las esferas mencionadas en el párrafo 1 del presente artículo y, a tal fin, también recurrirán, cuando proceda, a conferencias y seminarios regionales e internacionales para promover la cooperación y fomentar el examen de los problemas de interés común, incluidos los problemas y necesidades especiales de los Estados de tránsito.

3. Los Estados Parte promoverán actividades de capacitación y asistencia técnica que faciliten la extradición y la asistencia judicial recíproca. Dicha capacitación y asistencia técnica podrán incluir la enseñanza de idiomas, adscripciones e intercambios de personal entre autoridades centrales u organismos con responsabilidades pertinentes.

4. Cuando haya acuerdos o arreglos bilaterales y multilaterales vigentes, los Estados Parte intensificarán, en la medida necesaria, sus esfuerzos por optimizar las actividades operacionales y de capacitación en las organizaciones internacionales y regionales, así como en el marco de otros acuerdos o arreglos bilaterales y multilaterales pertinentes.

Artículo 30

Otras medidas: aplicación de la Convención mediante el desarrollo económico y la asistencia técnica

1. Los Estados Parte adoptarán disposiciones conducentes a la aplicación óptima de la presente Convención en la medida de lo posible, mediante la cooperación internacional, teniendo en cuenta los efectos adversos de la delincuencia organizada en la sociedad en general y en el desarrollo sostenible en particular.

2. Los Estados Parte harán esfuerzos concretos, en la medida de lo posible y en forma coordinada entre sí, así como con organizaciones internacionales y regionales, por:

- a) intensificar su cooperación en los diversos niveles con los países en desarrollo con miras a fortalecer las capacidades de esos países para prevenir y combatir la delincuencia organizada transnacional;

- b) aumentar la asistencia financiera y material a fin de apoyar los esfuerzos de los países en desarrollo para combatir con eficacia la delincuencia organizada transnacional y ayudarles a aplicar satisfactoriamente la presente Convención;
- c) prestar asistencia técnica a los países en desarrollo y a los países con economías en transición para ayudarles a satisfacer sus necesidades relacionadas con la aplicación de la presente Convención. A tal fin, los Estados Parte procurarán hacer contribuciones voluntarias adecuadas y periódicas a una cuenta específicamente designada a esos efectos en un mecanismo de financiación de las Naciones Unidas. Los Estados Parte también podrán considerar en particular la posibilidad, conforme a su derecho interno y a las disposiciones de la presente Convención, de aportar a la cuenta antes mencionada un porcentaje del dinero o del valor correspondiente del producto del delito o de los bienes ilícitos decomisados con arreglo a lo dispuesto en la presente Convención;
- d) alentar y persuadir a otros Estados e instituciones financieras, según proceda, para que se sumen a los esfuerzos desplegados con arreglo al presente artículo, en particular proporcionando un mayor número de programas de capacitación y equipo moderno a los países en desarrollo a fin de ayudarles a lograr los objetivos de la presente Convención.

3. En lo posible, estas medidas no menoscabarán los compromisos existentes en materia de asistencia externa ni otros arreglos de cooperación financiera en los planos bilateral, regional o internacional.

4. Los Estados Parte podrán celebrar acuerdos o arreglos bilaterales o multilaterales sobre asistencia material y logística, teniendo en cuenta los arreglos financieros necesarios para hacer efectiva la cooperación internacional prevista en la presente Convención y para prevenir, detectar y combatir la delincuencia organizada transnacional.

Artículo 31

Prevención

1. Los Estados Parte procurarán formular y evaluar proyectos nacionales y establecer y promover prácticas y políticas óptimas para la prevención de la delincuencia organizada transnacional.

2. Los Estados Parte procurarán, de conformidad con los principios fundamentales de su derecho interno, reducir las oportunidades actuales o futuras de que dispongan los grupos delictivos organizados para participar en mercados lícitos con el producto del delito adoptando oportunamente medidas legislativas, administrativas o de otra índole. Estas medidas deberían centrarse en:

- a) el fortalecimiento de la cooperación entre los organismos encargados de hacer cumplir la ley o el ministerio público y las entidades privadas pertinentes, incluida la industria;
- b) la promoción de la elaboración de normas y procedimientos concebidos para salvaguardar la integridad de las entidades públicas y de las entidades privadas interesadas, así como

códigos de conducta para profesiones pertinentes, en particular para los abogados, notarios públicos, asesores fiscales y contadores;

c) la prevención de la utilización indebida por parte de grupos delictivos organizados de licitaciones públicas y de subsidios y licencias concedidos por autoridades públicas para realizar actividades comerciales;

d) la prevención de la utilización indebida de personas jurídicas por parte de grupos delictivos organizados; a este respecto, dichas medidas podrían incluir las siguientes:

- i) el establecimiento de registros públicos de personas jurídicas y naturales involucradas en la constitución, la gestión y la financiación de personas jurídicas,

- ii) la posibilidad de inhabilitar por mandato judicial o cualquier medio apropiado durante un período razonable a las personas condenadas por delitos comprendidos en la presente Convención para actuar como directores de personas jurídicas constituidas en sus respectivas jurisdicciones,

- iii) el establecimiento de registros nacionales de personas inhabilitadas para actuar como directores de personas jurídicas, y

- iv) el intercambio de información contenida en los registros mencionados en los incisos i) y iii) del presente apartado con las autoridades competentes de otros Estados Parte.

3. Los Estados Parte procurarán promover la reintegración social de las personas condenadas por delitos comprendidos en la presente Convención.

4. Los Estados Parte procurarán evaluar periódicamente los instrumentos jurídicos y las prácticas administrativas pertinentes vigentes a fin de detectar si existe el peligro de que sean utilizados indebidamente por grupos delictivos organizados.

5. Los Estados Parte procurarán sensibilizar a la opinión pública con respecto a la existencia, las causas y la gravedad de la delincuencia organizada transnacional y la amenaza que representa. Cuando proceda, podrá difundirse información a través de los medios de comunicación y se adoptarán medidas para fomentar la participación pública en los esfuerzos por prevenir y combatir dicha delincuencia.

6. Cada Estado Parte comunicará al Secretario General de las Naciones Unidas el nombre y la dirección de la autoridad o las autoridades que pueden ayudar a otros Estados Parte a formular medidas para prevenir la delincuencia organizada transnacional.

7. Los Estados Parte colaborarán entre sí y con las organizaciones internacionales y regionales pertinentes, según proceda, con miras a promover y formular las medidas mencionadas en el presente artículo. Ello incluye la participación en proyectos internacionales para la prevención de la delincuencia organizada transnacional, por ejemplo mediante la mitigación de las circunstancias que hacen vulnerables a los grupos socialmente marginados a las actividades de la delincuencia organizada transnacional.

Artículo 32**Conferencia de las Partes en la Convención**

1. Se establecerá una Conferencia de las Partes en la Convención con objeto de mejorar la capacidad de los Estados Parte para combatir la delincuencia organizada transnacional y para promover y examinar la aplicación de la presente Convención.
2. El Secretario General de las Naciones Unidas convocará la Conferencia de las Partes a más tardar un año después de la entrada en vigor de la presente Convención. La Conferencia de las Partes aprobará reglas de procedimiento y normas que rijan las actividades enunciadas en los párrafos 3 y 4 del presente artículo (incluidas normas relativas al pago de los gastos resultantes de la puesta en marcha de esas actividades).
3. La Conferencia de las Partes concertará mecanismos con miras a lograr los objetivos mencionados en el párrafo 1 del presente artículo, en particular a:
 - a) facilitar las actividades que realicen los Estados Parte con arreglo a los artículos 29, 30 y 31 de la presente Convención, alentando inclusive la movilización de contribuciones voluntarias;
 - b) facilitar el intercambio de información entre Estados Parte sobre las modalidades y tendencias de la delincuencia organizada transnacional y sobre prácticas eficaces para combatirla;
 - c) cooperar con las organizaciones internacionales y regionales y las organizaciones no gubernamentales pertinentes;
 - d) examinar periódicamente la aplicación de la presente Convención;
 - e) formular recomendaciones para mejorar la presente Convención y su aplicación.
4. A los efectos de los apartados d) y e) del párrafo 3 del presente artículo, la Conferencia de las Partes obtendrá el necesario conocimiento de las medidas adoptadas y de las dificultades encontradas por los Estados Parte en aplicación de la presente Convención mediante la información que ellos le faciliten y mediante los demás mecanismos de examen que establezca la Conferencia de las Partes.
5. Cada Estado Parte facilitará a la Conferencia de las Partes información sobre sus programas, planes y prácticas, así como sobre las medidas legislativas y administrativas adoptadas para aplicar la presente Convención, según lo requiera la Conferencia de las Partes.

Artículo 33**Secretaría**

1. El Secretario General de las Naciones Unidas prestará los servicios de secretaría necesarios a la Conferencia de las Partes en la Convención.
2. La secretaría:
 - a) prestará asistencia a la Conferencia de las Partes en la realización de las actividades enunciadas en el artículo 32 de la presente Convención y organizará los períodos de sesiones de la Conferencia de las Partes y les prestará los servicios necesarios;
 - b) prestará asistencia a los Estados Parte que la soliciten en el suministro de información a la Conferencia de las Partes

según lo previsto en el párrafo 5 del artículo 32 de la presente Convención, y

- c) velará por la coordinación necesaria con la secretaría de otras organizaciones internacionales y regionales pertinentes.

Artículo 34**Aplicación de la Convención**

1. Cada Estado Parte adoptará, de conformidad con los principios fundamentales de su derecho interno, las medidas que sean necesarias, incluidas medidas legislativas y administrativas, para garantizar el cumplimiento de sus obligaciones con arreglo a la presente Convención.
2. Los Estados Parte tipificarán en su derecho interno los delitos tipificados de conformidad con los artículos 5, 6, 8 y 23 de la presente Convención independientemente del carácter transnacional o la participación de un grupo delictivo organizado según la definición contenida en el párrafo 1 del artículo 3 de la presente Convención, salvo en la medida en que el artículo 5 de la presente Convención exija la participación de un grupo delictivo organizado.
3. Cada Estado Parte podrá adoptar medidas más estrictas o severas que las previstas en la presente Convención a fin de prevenir y combatir la delincuencia organizada transnacional.

Artículo 35**Solución de controversias**

1. Los Estados Parte procurarán solucionar toda controversia relacionada con la interpretación o aplicación de la presente Convención mediante la negociación.
2. Toda controversia entre dos o más Estados Parte acerca de la interpretación o la aplicación de la presente Convención que no pueda resolverse mediante la negociación dentro de un plazo razonable deberá, a solicitud de uno de esos Estados Parte, someterse a arbitraje. Si, seis meses después de la fecha de la solicitud de arbitraje, esos Estados Parte no han podido ponerse de acuerdo sobre la organización del arbitraje, cualquiera de esos Estados Parte podrá remitir la controversia a la Corte Internacional de Justicia mediante solicitud conforme al Estatuto de la Corte.
3. Cada Estado Parte podrá, en el momento de la firma, ratificación, aceptación o aprobación de la presente Convención o adhesión a ella, declarar que no se considera vinculado por el párrafo 2 del presente artículo. Los demás Estados Parte no quedarán vinculados por el párrafo 2 del presente artículo respecto de todo Estado Parte que haya hecho esa reserva.
4. El Estado Parte que haya hecho una reserva de conformidad con el párrafo 3 del presente artículo podrá en cualquier momento retirar esa reserva notificándolo al Secretario General de las Naciones Unidas.

Artículo 36**Firma, ratificación, aceptación, aprobación y adhesión**

1. La presente Convención estará abierta a la firma de todos los Estados del 12 al 15 de diciembre de 2000 en Palermo (Italia) y después de esa fecha en la sede de las Naciones Unidas en Nueva York hasta el 12 de diciembre de 2002.

2. La presente Convención también estará abierta a la firma de las organizaciones regionales de integración económica siempre que al menos uno de los Estados miembros de tales organizaciones haya firmado la presente Convención de conformidad con lo dispuesto en el párrafo 1 del presente artículo.

3. La presente Convención estará sujeta a ratificación, aceptación o aprobación. Los instrumentos de ratificación, aceptación o aprobación se depositarán en poder del Secretario General de las Naciones Unidas. Las organizaciones regionales de integración económica podrán depositar su instrumento de ratificación, aceptación o aprobación si por lo menos uno de sus Estados miembros ha procedido de igual manera. En ese instrumento de ratificación, aceptación o aprobación, esas organizaciones declararán el alcance de su competencia con respecto a las cuestiones regidas por la presente Convención. Dichas organizaciones comunicarán también al depositario cualquier modificación pertinente del alcance de su competencia.

4. La presente Convención estará abierta a la adhesión de todos los Estados u organizaciones regionales de integración económica que cuenten por lo menos con un Estado miembro que sea Parte en la presente Convención. Los instrumentos de adhesión se depositarán en poder del Secretario General de las Naciones Unidas. En el momento de su adhesión, las organizaciones regionales de integración económica declararán el alcance de su competencia con respecto a las cuestiones regidas por la presente Convención. Dichas organizaciones comunicarán también al depositario cualquier modificación pertinente del alcance de su competencia.

Artículo 37

Relación con los protocolos

1. La presente Convención podrá complementarse con uno o más protocolos.
2. Para pasar a ser parte en un protocolo, los Estados o las organizaciones regionales de integración económica también deberán ser parte en la presente Convención.
3. Los Estados Parte en la presente Convención no quedarán vinculados por un protocolo a menos que pasen a ser parte en el protocolo de conformidad con sus disposiciones.
4. Los protocolos de la presente Convención se interpretarán juntamente con ésta, teniendo en cuenta la finalidad de esos protocolos.

Artículo 38

Entrada en vigor

1. La presente Convención entrará en vigor el nonagésimo día después de la fecha en que se haya depositado el cuadragésimo instrumento de ratificación, aceptación, aprobación o adhesión. A los efectos del presente párrafo, los instrumentos depositados por una organización regional de integración económica no se considerarán adicionales a los depositados por los Estados miembros de tal organización.
2. Para cada Estado u organización regional de integración económica que ratifique, acepte o apruebe la presente Convención o se adhiera a ella después de haberse depositado el

cuadragésimo instrumento de ratificación, aceptación, aprobación o adhesión, la presente Convención entrará en vigor el trigésimo día después de la fecha en que ese Estado u organización haya depositado el instrumento pertinente.

Artículo 39

Enmienda

1. Cuando hayan transcurrido cinco años desde la entrada en vigor de la presente Convención, los Estados Parte podrán proponer enmiendas por escrito al Secretario General de las Naciones Unidas, quien a continuación comunicará toda enmienda propuesta a los Estados Parte y a la Conferencia de las Partes en la Convención para que la examinen y decidan al respecto. La Conferencia de las Partes hará todo lo posible por lograr un consenso sobre cada enmienda. Si se han agotado todas las posibilidades de lograr un consenso y no se ha llegado a un acuerdo, la aprobación de la enmienda exigirá, en última instancia, una mayoría de dos tercios de los Estados Parte presentes y votantes en la sesión de la Conferencia de las Partes.
2. Las organizaciones regionales de integración económica, en asuntos de su competencia, ejercerán su derecho de voto con arreglo al presente artículo con un número de votos igual al número de sus Estados miembros que sean Partes en la presente Convención. Dichas organizaciones no ejercerán su derecho de voto si sus Estados miembros ejercen el suyo, y viceversa.
3. Toda enmienda aprobada de conformidad con el párrafo 1 del presente artículo estará sujeta a ratificación, aceptación o aprobación por los Estados Parte.
4. Toda enmienda refrendada de conformidad con el párrafo 1 del presente artículo entrará en vigor respecto de un Estado Parte noventa días después de la fecha en que éste deposite en poder del Secretario General de las Naciones Unidas un instrumento de ratificación, aceptación o aprobación de esa enmienda.
5. Cuando una enmienda entre en vigor, será vinculante para los Estados Parte que hayan expresado su consentimiento al respecto. Los demás Estados Parte quedarán sujetos a las disposiciones de la presente Convención, así como a cualquier otra enmienda anterior que hubiesen ratificado, aceptado o aprobado.

Artículo 40

Denuncia

1. Los Estados Parte podrán denunciar la presente Convención mediante notificación escrita al Secretario General de las Naciones Unidas. La denuncia surtirá efecto un año después de la fecha en que el Secretario General haya recibido la notificación.
2. Las organizaciones regionales de integración económica dejarán de ser Partes en la presente Convención cuando la hayan denunciado todos sus Estados miembros.
3. La denuncia de la presente Convención con arreglo al párrafo 1 del presente artículo entrañará la denuncia de sus protocolos.

Artículo 41

Depositario e idiomas

1. El Secretario General de las Naciones Unidas será el depositario de la presente Convención.
2. El original de la presente Convención, cuyos textos en árabe, chino, español, francés, inglés y ruso son igualmente auténticos, se depositará en poder del Secretario General de las Naciones Unidas.

EN FE DE LO CUAL, los plenipotenciarios infrascritos, debidamente autorizados por sus respectivos Gobiernos, han firmado la presente Convención.

BILAG II

ERKLÆRING**om Det Europæiske Fællesskabs kompetence med hensyn til de spørgsmål, der er omhandlet i De Forenede Nationers konvention om bekæmpelse af grænseoverskridende organiseret kriminalitet**

I henhold til artikel 36, stk. 3, i De Forenede Nationers konvention om bekæmpelse af grænseoverskridende organiseret kriminalitet skal ratifikations-, accept- eller godkendelsesinstrumentet fra en organisation for regional økonomisk integration indeholde en erklæring om udstrækningen af organisationens kompetence.

- 1) Fællesskabet påpeger, at det har kompetence til at vedtage foranstaltninger med henblik på gradvis oprettelse af det indre marked, der indebærer et område uden indre grænser med fri bevægelighed for varer og tjenesteydelser i overensstemmelse med bestemmelserne i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab. Fællesskabet har i den forbindelse vedtaget foranstaltninger til bekæmpelse af hvidvaskning af penge. Disse omfatter dog på nuværende tidspunkt ikke foranstaltninger vedrørende samarbejde mellem finansielle efterretningsenheder (FIU'er), afsløring og overvågning af grænseoverskridende bevægelser af penge mellem medlemsstaterne eller samarbejde mellem retslige og retshåndhævende myndigheder. Fællesskabet har også vedtaget foranstaltninger til at sikre gennemsigtighed og lige adgang for alle ansøgere til markederne for offentlige kontrakter og tjenesteydelser, hvilket bidrager til at forebygge bestikkelse. Når Fællesskabet har vedtaget foranstaltninger, er det alene Fællesskabet, der kan indgå eksterne forpligtelser med tredjelande eller kompetente internationale organisationer, der berører disse foranstaltninger eller ændrer deres rækkevidde. Denne kompetence vedrører artikel 7, artikel 9 og artikel 31, stk. 2, litra c), i konventionen. Endvidere supplerer Fællesskabets politik på området udviklingssamarbejde de politikker, der føres af medlemsstaterne, og i denne politik indgår bestemmelser med henblik på bekæmpelse af bestikkelse. Denne kompetence vedrører konventionens artikel 30. Fællesskabet anser sig desuden for bundet af andre bestemmelser i konventionen, i den udstrækning de vedrører anvendelsen af artikel 7, artikel 9, artikel 30 og artikel 31, stk. 2, litra c), herunder navnlig artiklerne vedrørende konventionens formål og terminologi samt dens afsluttende bestemmelser.

Omfanget og udøvelsen af denne fællesskabskompetence er ifølge sagens natur i stadig udvikling, og Fællesskabet vil om nødvendigt supplere eller ændre denne erklæring i overensstemmelse med konventionens artikel 36, stk. 3.

- 2) De Forenede Nationers konvention om bekæmpelse af grænseoverskridende organiseret kriminalitet finder for så vidt angår Fællesskabets kompetence anvendelse på de områder, hvor traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab finder anvendelse, og på de betingelser, der er fastsat i nævnte traktat, særlig i artikel 299.

I medfør af artikel 299 gælder denne erklæring ikke for de af medlemsstaternes territorier, hvor nævnte traktat ikke finder anvendelse, og den er uden betydning for de love eller beslutninger, som de pågældende medlemsstater måtte vedtage i henhold til konventionen på disse territoriers vegne eller i disses interesse.

BILAG III

ERKLÆRING

For så vidt angår artikel 35, stk. 2, påpeger Fællesskabet, at kun stater kan optræde som parter for Den Internationale Domstol i henhold til artikel 34, stk. 1, i statutten for denne domstol. Tvister, der involverer Fællesskabet, vil derfor ifølge artikel 35, stk. 2, i konventionen kun kunne bilægges ved voldgift.

RÅDETS AFGØRELSE

af 29. april 2004

om makrofinansiel bistand til Albanien og om ophævelse af afgørelse 1999/282/EF

(2004/580/EF)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 308,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet ⁽¹⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Kommissionen har hørt Det Økonomiske og Finansielle Udvalg forud for fremsættelsen af sit forslag.

(2) Rådet godkendte ved afgørelse 1999/282/EF ⁽²⁾ efter Kosovo-krisen makrofinansiel bistand til Albanien på op til 20 mio. EUR i form af en langfristet lånefacilitet. I lyset af at det gik bedre med betalingsbalancen end forventet, bad de albanske myndigheder ikke om at få denne bistand frigjort, og den blev derfor afprogrammeret af Kommissionen i 2001.

(3) Som led i stabiliserings- og associeringsprocessen, der udgør rammen for EU's forbindelser med regionen, er det hensigtsmæssigt at støtte bestræbelserne på at understøtte den politiske og økonomiske stabilisering i Albanien med henblik på gradvis at udvikle et fuldt samarbejde med Fællesskabet. Dette er ligeledes formålet med den stabiliserings- og associeringsaftale, som er til forhandling mellem Albanien og EU.

(4) Den 21. juni 2002 godkendte Den Internationale Valutafond (IMF) et treårigt program til fordel for Albanien med støtte fra programmet til bekæmpelse af fattigdom og fremme af vækst (PRGF) til et beløb af omkring 36 mio. USD til støtte for myndighedernes økonomiske program i perioden fra juni 2002 til juni 2005. Af dette beløb er det planlagt at udbetale 11 mio. USD i 2004.

(5) Inden for den nye treårige bistandsstrategi (Country Assistance Strategy), som Verdensbankens bestyrelse vedtog den 20. juni 2002, skal der udbetales 8 mio. USD i 2004 som led i støttekrediten til fattigdomsbekæmpelse.

(6) Selv efter denne forventede prognosticerede støtte, som skal ydes af Den Internationale Valutafond og Verdensbanken, er der et væsentligt finansieringsbehov i 2004, som skal dækkes til støtte for de politiske mål i forbindelse med myndighedernes reformbestræbelser.

(7) Fællesskabet har allerede givet Albanien makrofinansiel bistand; de albanske myndigheder har bedt om yderligere finansiel bistand fra de internationale finansieringsinstitutter, Fællesskabet og andre bilaterale bidragsydere.

(8) Fællesskabets makrofinansielle bistand til Albanien er en hensigtsmæssig foranstaltning med henblik på at hjælpe landet med at opfylde sine eksterne finansieringsbehov, herunder gennem styrkelse af dets reserver og budgetstøtte.

(9) Finansiell bistand fra Fællesskabet i form af både et langfristet lån og gavebistand er en hensigtsmæssig foranstaltning til støtte for Albaniens eksterne finansielle stilling på baggrund af landets forholdsvis lave udviklingsniveau.

(10) Denne finansielle bistand, navnlig gaveelementet, bør ydes efter en kontrol af, hvorvidt de finansielle og økonomiske betingelser, der er fastsat, kan opfyldes.

(11) Med henblik på at sikre en effektiv beskyttelse af Fællesskabets finansielle interesser i forbindelse med denne makrofinansielle bistand er det nødvendigt, at Albanien tager passende foranstaltninger til at forhindre svig og andre uregelmæssigheder i forbindelse med denne bistand, at Kommissionen gennemfører kontroller, og at Revisionsretten gennemfører revisioner.

(12) Gaveelementet i denne bistand foregriber ikke budgetmyndighedens kompetence.

(13) Denne bistand bør forvaltes af Kommissionen i samråd med Det Økonomiske og Finansielle Udvalg.

(14) Traktaten indeholder ikke anden hjemmel end artikel 308 til vedtagelse af denne afgørelse —

⁽¹⁾ Udtalelse af 31.3.2004 (endnu ikke offentliggjort i EUT).

⁽²⁾ EFT L 110 af 28.4.1999, s. 13.

TRUFFET FØLGENDE AFGØRELSE:

Artikel 1

1. Fællesskabet stiller makrofinansiel bistand til rådighed for Albanien i form af et langfristet lån og direkte gavebistand med henblik på at hjælpe landet med at opfylde sine eksterne finansieringsbehov, blandt andet ved at styrke dets reserver og budgetstøtte.

2. Bistandens lånekomponent udgør højst 9 mio. EUR med en maksimal løbetid på 15 år. Til dette formål bemyndiges Kommissionen til på Fællesskabets vegne at låne de nødvendige midler, som stilles til rådighed i form af et lån.

3. Bistandens lånekomponent udgør maksimalt 16 mio. EUR.

4. Fællesskabets finansielle bistand forvaltes af Kommissionen i nært samråd med Det Økonomiske og Finansielle Udvalg og på en måde, der er i overensstemmelse med aftalerne mellem IMF og Albanien.

5. Fællesskabets finansielle bistand stilles til rådighed for en periode af to år fra den første dag efter denne afgørelses ikrafttræden. Hvis omstændighederne kræver det, kan Kommissionen imidlertid efter samråd med Det Økonomiske og Finansielle Udvalg beslutte at forlænge rådighedsperioden i op til højst ét år.

Artikel 2

1. Kommissionen bemyndiges til efter samråd med Det Økonomiske og Finansielle Udvalg sammen med de albanske myndigheder at aftale de økonomisk-politiske og finansielle betingelser, der er knyttet til bistanden, og nedfælde disse i et aftalememorandum. Disse betingelser skal være i overensstemmelse med de aftaler, der er nævnt i artikel 1, stk. 4.

2. Før Fællesskabets bistandsprojekt gennemføres, kontrollerer Kommissionen, hvorvidt Albanien finansielle kredsløb, administrative procedurer samt interne og eksterne kontrolmekanismer med betydning for Fællesskabets makrofinansielle bistand er pålidelige.

3. Kommissionen kontrollerer med regelmæssige mellemrum i samarbejde med Det Økonomiske og Finansielle Udvalg og i koordination med IMF, at den økonomiske politik i Albanien er i overensstemmelse med formålene med bistanden, og at de politisk-økonomiske og finansielle betingelser for bistanden overholdes.

Artikel 3

1. Kommissionen stiller låne- og gavebistanden til rådighed for Albanien i mindst to rater. Med forbehold af artikel 2 og en

tilfredsstillende vurdering efter artikel 2, stk. 2, frigives den første rate på grundlag af tilfredsstillende resultater med Albanien makroøkonomiske program som led i det program til bekæmpelse af fattigdom og fremme af vækst, som er aftalt med IMF.

2. Med forbehold af artikel 2 frigives den eller de efterfølgende rater på grundlag af en tilfredsstillende gennemførelse af det nævnte program og tidligst tre måneder efter frigivelsen af den forudgående rate.

3. Midlerne udbetales til Albanien nationalbank. Den endelige modtager af midlerne er Albanien nationalbank, hvis bistanden er bestemt til styrkelse af landets reserver, eller finansministeriet, hvis den er beregnet til budgetstøtte.

Artikel 4

Gennemførelsen af dette bistandsprojekt finder sted i overensstemmelse med finansforordningens bestemmelser vedrørende De Europæiske Fællesskabers almindelige budget og gennemførelsesbestemmelserne. Det aftalememorandum, der skal aftales med de albanske myndigheder, skal særlig indeholde passende foranstaltninger fra Albanien side med henblik på at forebygge svig og øvrige uregelmæssigheder i forbindelse med støtten. Der skal også indgå bestemmelser om kontrol, som skal gennemføres af Kommissionen, herunder Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF), med ret til at foretage inspektion på stedet, og om revision, som skal gennemføres af Revisionsretten, om nødvendigt på stedet.

Artikel 5

1. De låntagnings- og långivningsoperationer, der er nævnt i artikel 1, stk. 2, gennemføres med samme valørdato og må for Fællesskabet ikke medføre omlægning af forfaldstider, valutakurs- og renterisici eller andre kommercielle risici.

2. Hvis Albanien ønsker det, træffer Kommissionen de nødvendige foranstaltninger til at indføre en klausul om førtidig tilbagebetaling i lånebetingelserne og til at sikre, at en sådan klausul kan anvendes.

3. Giver omstændighederne mulighed for en forbedring af lånerenten, kan Kommissionen på Albanien anmodning helt eller delvis refinansiere sin oprindelige låntagning eller omlægge de hertil svarende finansielle betingelser. En sådan refinansiering eller omlægning gennemføres på de betingelser, der er fastsat i stk. 1, og må ikke resultere i en forlængelse af den gennemsnitlige løbetid for den berørte låntagning eller i en forhøjelse af restgælden, udtrykt i løbende valutakurs, på datoen for refinansieringen eller omlægningen.

4. Albanien bærer alle omkostninger, som Fællesskabet måtte afholde i direkte forbindelse med låntagnings- og långivningstransaktioner i henhold til denne afgørelse.

5. Det Økonomiske og Finansielle Udvalg underrettes om udviklingen i de transaktioner, der er nævnt i stk. 2 og 3.

Artikel 6

Kommissionen sender mindst én gang om året inden september Europa-Parlamentet og Rådet en rapport, der indeholder en vurdering af gennemførelsen af denne afgørelse i det forudgående år.

Artikel 7

Rådets afgørelse 1999/282/EF ophæves.

Artikel 8

Denne afgørelse får virkning på datoen for offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Udfærdiget i Luxembourg, den 29. april 2004.

På Rådets vegne

M. McDOWELL

Formand

RÅDETS BESLUTNING

af 29. april 2004

om fastsættelse af mindstekrav i forbindelse med skiltning ved grænseovergangssteder

(2004/581/EF)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 62, nr. 2), litra a),

under henvisning til initiativ fra Den Hellske Republik ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet ⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Det er nødvendigt at opdatere de nuværende angivelser på skiltene ved grænseovergangssteder i lufthavne med angivelse af korridorer til personer, der indrejser på medlemsstaternes område, jf. Schengen-Eksektivkomitéens afgørelse SCH/Com-ex (94) 17, rev. 4, af 22. december 1994 om indførelse og anvendelse af Schengen-systemet i lufthavne og på flyvepladser ⁽³⁾, for at tage hensyn til aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde og aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater på den ene side og Schweiz på den anden side om fri bevægelighed for personer.
- (2) Det er også nødvendigt, at det på ensartet vis fastsættes, hvilke angivelser der skal være på ny skiltning, som angiver passagerkorridorer ved grænseovergangssteder og i havne, hvor sådanne korridorer findes.
- (3) For at undgå en uforholdsmæssig stor økonomisk byrde for medlemsstaterne er det hensigtsmæssigt at fastsætte en overgangsperiode på fem år, hvor bestemmelserne i denne beslutning kun finder anvendelse, hvis medlemsstaterne opsætter nye skilte eller udskifter eksisterende skilte.
- (4) I medfør af artikel 1 og 2 i protokollen om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af denne beslutning, som derfor ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark. Inden seks måneder efter at Rådet har vedtaget denne beslutning til udbygning af Schengen-reglerne efter bestemmelserne i tredje del, afsnit IV, i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, træffer Danmark afgørelse om, hvorvidt det vil gennemføre denne beslutning i sin nationale lovgivning, jf. artikel 5 i protokollen om Danmarks stilling.

- (5) For så vidt angår Island og Norge udgør denne beslutning en udbygning af de bestemmelser i Schengen-reglerne, som falder ind under artikel 1, litra A, i Rådets afgørelse 1999/437/EF af 17. maj 1999 om visse gennemførelsesbestemmelser til den aftale ⁽⁴⁾, som Rådet for Den Europæiske Union har indgået med Republikken Island og Kongeriget Norge om disse to staters associering i gennemførelsen, anvendelsen og den videre udvikling af Schengen-reglerne ⁽⁵⁾.
- (6) Denne beslutning udgør en udbygning af de bestemmelser i Schengen-reglerne, som Det Forenede Kongerige ikke deltager i, i overensstemmelse med Rådets afgørelse 2000/365/EF af 29. maj 2000 om anmodningen fra Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland om at deltage i visse bestemmelser i Schengen-reglerne ⁽⁶⁾; Det Forenede Kongerige deltager derfor ikke i vedtagelsen af denne beslutning, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Det Forenede Kongerige.
- (7) Denne beslutning udgør en udbygning af de bestemmelser i Schengen-reglerne, som Irland ikke deltager i, i overensstemmelse med Rådets afgørelse 2002/192/EF af 28. februar 2002 om anmodningen fra Irland om at deltage i visse bestemmelser i Schengen-reglerne ⁽⁷⁾; Irland deltager derfor ikke i vedtagelsen af denne beslutning, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Irland.
- (8) Denne beslutning udgør en akt, der bygger på Schengen-reglerne eller på anden måde har tilknytning hertil i henhold til artikel 3, stk. 2, i tiltrædelsesakten af 2003 —

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

Medlemsstaterne opretter ved deres autoriserede grænseovergangssteder i lufthavne separate baner med henblik på at udføre den nødvendige grænsekontrol af personer, der indrejser på deres område. Der skelnes mellem de forskellige baner ved hjælp af skiltning som omhandlet i artikel 2.

⁽¹⁾ EUT C 125 af 27.3.2003, s. 6.

⁽²⁾ Udtalelse af 18.11.2003 (endnu ikke offentliggjort i EUT).

⁽³⁾ EFT L 239 af 22.9.2000, s. 168.

⁽⁴⁾ EFT L 176 af 10.7.1999, s. 31.

⁽⁵⁾ EFT L 176 af 10.7.1999, s. 36.

⁽⁶⁾ EFT L 131 af 1.6.2000, s. 43.

⁽⁷⁾ EFT L 64 af 7.3.2002, s. 20.

Hvis medlemsstaterne opretter separate baner ved grænseovergangssteder på land og i søhavne, anvendes samme skiltning.

Artikel 2

Skiltningen, som kan være elektronisk, udformes som angivet i bilagene.

Angivelserne på skiltningen kan vises på det eller de sprog, som den enkelte medlemsstat finder det hensigtsmæssigt at benytte.

Artikel 3

1. a) EU-borgere
 - b) statsborgere i stater, der er part i aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde,
 - c) statsborgere i Schweiz og
 - d) familiemedlemmer til personer nævnt i litra a), b) og c) herover, som ikke er statsborgere i en af disse stater, og som er omfattet af fællesskabsrettens bestemmelser om fri bevægelighed for Den Europæiske Unions borgere,
- har ret til at benytte banen med skiltning som i bilag I. De kan også benytte banen med skiltning som i bilag II.
2. Alle andre tredjelandstatsborgere skal benytte banen med skiltning som i bilag II.
 3. De kompetente myndigheder kan dog tilsidesætte reglerne om benyttelse af forskellige baner i tilfælde af midlertidige forstyrrelser i afviklingen af trafikken på et bestemt grænseovergangssted, indtil disse forstyrrelser er ophørt.

Artikel 4

Ved grænseovergangssteder på land og i søhavne kan medlemsstaterne adskille biltrafikken i forskellige baner til hhv. lette og tunge køretøjer og busser, ved at bruge den i bilag III viste skiltning.

Medlemsstaterne kan variere angivelserne på disse skilte, når det er hensigtsmæssigt på grund af lokale forhold.

Artikel 5

Punkt 2 i bilaget (SCH/I-Front (94) 39 rev. 9) til Schengen Eksekutivkomitéens afgørelse SCH/COM-EX(94) 17, rev 4. af 22. december 1994 samt punkt 2 i den til bilaget knyttede afgørelse om indførelse og anvendelse af Schengen-systemet i lufthavne og på flyvepladser (mindre lufthavne) ophæves.

Artikel 6

Denne beslutning anvendes fra den 1. juni 2004, for så vidt medlemsstaterne opsætter nye skilte eller udskifter eksisterende skilte ved grænseovergangssteder, der er omfattet af denne beslutning. I alle andre tilfælde anvendes beslutningen fra den 1. juni 2009.

Artikel 7

Denne beslutning finder ikke anvendelse på grænser mellem medlemsstater, der hører under artikel 3, stk. 2, i tiltrædelsesakten af 2003.

Artikel 8

Denne beslutning er rettet til medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab.

Udfærdiget i Luxembourg, den 29. april 2004.

På Rådets vegne
M. McDOWELL
Formand

BILAG I

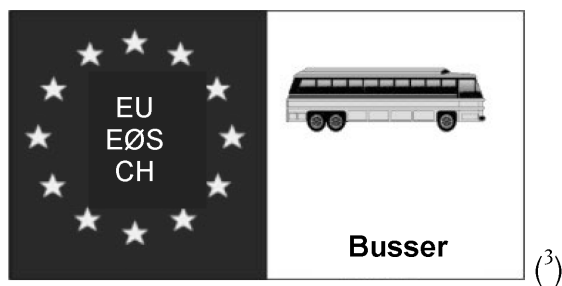
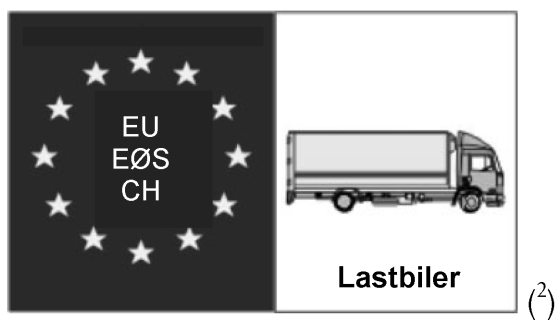
⁽¹⁾

⁽¹⁾ Der kræves ikke noget logo for Norge og Island.

BILAG II

**ALLE
PAS**

BILAG III

⁽¹⁾ Der kræves ikke noget logo for Norge og Island.

⁽²⁾ Der kræves ikke noget logo for Norge og Island.

⁽³⁾ Der kræves ikke noget logo for Norge og Island.

ALLE PAS

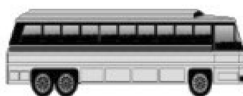
Biler

ALLE PAS

Lastbiler

ALLE PAS

Busser

KONFERENCE MELLEM REGERINGSREPRÆSENTANTER FRA MEDLEMSSTATERNE

AFGØRELSE TRUFFET AF REPRÆSENTANTERNE FOR MEDLEMSSTATERNES REGERINGER, FORSAMLET I RÅDET,

den 28. april 2004

om privilegier og immuniteter for Athena

(2004/582/EF)

REPRÆSENTANTERNE FOR MEDLEMSSTATERNES REGERINGER,
FORSAMLET I RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION, HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Union,
særlig afsnit V, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Athena er den mekanisme, der blev oprettet ved Rådets afgørelse 2004/197/FUSP⁽¹⁾ til administration af finansieringen af de fælles udgifter til EU-operationer, der har indvirkning på militær- eller forsvarsområdet. Visse privilegier og immuniteter er nødvendige for at lette Athenas funktion og tjener udelukkende Den Europæiske Unions og medlemsstaternes interesser.
- (2) Medlemsstaterne finder, at Athena i skattemæssig henseende opfylder kriterierne for fritagelse i henhold til artikel 15, stk. 10, i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag⁽²⁾ og artikel 23, stk. 1, i Rådets direktiv 92/12/EØF af 25. februar 1992 om den generelle ordning for punktafgiftspligtige varer, om oplægning og omsætning heraf samt om kontrol hermed⁽³⁾ —

TRUFFET FØLGENDE AFGØRELSE:

Artikel 1

Ejendom, midler og aktiver, som tilhører Athena eller administreres af Athena på vegne af medlemsstaterne, er, uanset hvor de befinder sig på medlemsstaternes område, og uanset hvem

⁽¹⁾ EUT L 63 af 28.2.2004, s. 68.

⁽²⁾ EFT L 145 af 13.6.1977, s. 1. Senest ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 290/2004 (EUT L 50 af 20.2.2004, s. 5).

⁽³⁾ EFT L 76 af 23.3.1992, s. 1. Senest ændret ved forordning (EF) nr. 807/2003 (EUT L 122 af 16.5.2003, s. 36).

der er i besiddelse af dem, fritaget for ransagning, beslaglæggelse, rekvisition, konfiskation eller en hvilken som helst anden form for administrativ eller juridisk tvangsforanstaltning.

Artikel 2

Athenas arkiver er ukrænkelige.

Artikel 3

1. Inden for rammerne af dens officielle aktiviteter er Athena, dens aktiver, indtægter og øvrige ejendom, som tilhører Athena eller administreres af Athena på vegne af medlemsstaterne, fritaget for alle direkte skatter.

2. Anskaffelser eller erhvervelser, der foretages af Athena, er fritaget for alle indirekte skatter, der indgår i prisen for fast ejendom, løsøre og tjenesteydelser, der erhverves til tjenestebrug og indebærer store udgifter. Fritagelsen kan gives i form af tilbagebetaling eller eftergivelse.

3. Der indrømmes ingen fritagelse for skatter, som udelukkende udgør betaling for ydelser fra offentlige forsyningsvirksomheder.

Artikel 4

Medlemsstaterne tillader Athena at kommunikere frit med henblik på alle officielle formål og uden at skulle søge om tilladelse hertil og beskytter Athenas ret hertil. Athena har ret til at anvende koder og til at sende og modtage officiel korrespondance og andre officielle meddelelser med kurér eller i forseglede postsække, med samme privilegier og immuniteter som diplomatforsendelser.

Artikel 5

Artikel 1-4 finder anvendelse, medmindre Athenas specialkomité udtrykkeligt har ophævet immuniteter eller privilegier i konkrete tilfælde.

Artikel 6

Denne afgørelse træder i kraft den 1. november 2004, forudsat at alle medlemsstater inden denne dato har givet Generalsekretariatet for Rådet meddelelse om, at de procedurer, der kræves for dens endelige eller foreløbige gennemførelse i deres interne retssystem, er afsluttet.

Artikel 7

Denne afgørelse offentliggøres i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Hecho en Bruselas, el veintiocho de abril de 2004.

Udfærdiget i Bruxelles den otteogtyvende april to tusind og fire.

Geschehen zu Brüssel am achtundzwanzigsten April zweitausendundvier.

Έγινε στις Βρυξέλλες, στις είκοσι οκτώ Απριλίου δύο χιλιάδες τέσσερα.

Done at Brussels on the twenty-eighth day of April in the year two thousand and four.

Fait à Bruxelles, le vingt-huit avril deux mille quatre.

Fatto a Bruxelles, addì ventotto aprile duemilaquattro.

Gedaan te Brussel, de achtentwintigste april, tweeduizendvier.

Feito em Bruxelas, em vinte e oito de Abril de dois mil e quatro.

Tehty Brysselissä kahdentenäkymmenentenäkahdeksantena päivänä huhtikuuta vuonna kaksituhattaneljä.

Som skedde i Bryssel den tjugoåttonde april tjugohundrafyra.

Pour le gouvernement du Royaume de Belgique

Voor de Regering van het Koninkrijk België

Für die Regierung des Königreichs Belgien

For regeringen for Kongeriget Danmark

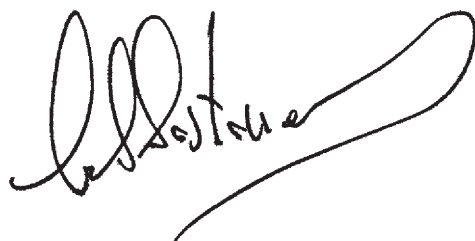
Für die Regierung der Bundesrepublik Deutschland

Για την Κυβέρνηση της Ελληνικής Δημοκρατίας

Por el Gobierno del Reino de España

Pour le gouvernement de la République française

Thar ceann Rialtas na hÉireann

For the Government of Ireland

Per il Governo della Repubblica italiana

Piero Antonio Carrozzini

Pour le gouvernement du Grand-Duché de Luxembourg

N. Schmit

Voor de Regering van het Koninkrijk der Nederlanden

Th. G. M.

Für die Regierung der Republik Österreich

Georg Wodny, a. d.

Pelo Governo da República Portuguesa

João Pedro, d. e.

Suomen hallituksen puolesta

På finska regeringens vägnar

På svenska regeringens vägnar

For the Government of the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland